

Geologie 2

onderbouwing van de geologische veranderingen voor en tijdens de zondvloed, met correcties op het eerdere beschreven model.

Bert Thurlings daagt de wetenschap uit. Hij confronteert zijn lezers met tal van voorwerpen en gebouwen uit de prehistorie, die vaak van de hardste steensoorten zijn gemaakt.

Hij vraagt dan eenvoudig: Hoe en met welke gereedschappen hebben zij dat gemaakt?

Is graniet te bewerken met beitels van koper?

Volgens Thurlings moeten er wel hogere beschavingen geweest zijn, wat in principe het idee achter de evolutietheorie, de gestage ontwikkeling, in een ander licht zet.

Ook daagt Thurlings de bijbelwetenschappers uit, omdat hij ervan uit gaat dat tijdens de Grote Vloed niet alle mensen, buiten Noach en de zijnen, zijn omgekomen.

Ik heb al eerder aangegeven dat ook ik denk dat God niet alleen Noach en de zijnen heeft gespaard.

Ik veronderstel dat er na de Grote Vloed nog meerdere kleinere catastrofes zijn geweest. Tijdens één van de kleinere catastrofes is Atlantis, zo veronderstel ik, in één dag en één nacht verdwenen.

Later meer hierover.

Er zijn veel verhalen over de Grote Vloed.

Ook Tjarko Evenboer heeft daarover diverse verhalen bijeen gebracht in zijn boek "De wereldwijde vloed – Mythe of oergeschiedenis van de mensheid?" (DWV)

Evenboer gaat daarbij uit van de bijbelse lezing, dat alleen Noach met zijn familie behouden is.

Hij voert daarom alle verhalen over de zondvloed terug op wat Noach heeft meegemaakt.

Zodoende ziet hij het verhaal over Atlantis niet als een reëel verhaal. Evenboer schrijft:

Wat Plato beschreef, was niets minder dan een gemythologiseerd verhaal over de mysterieuze wereld van voor de vloed – het oercontinent dat compleet verzwolgen was en waarvan men niets meer kon terugvinden.

Door geschriften van wijsgeren als Plato zien we dat de vloed voor de Grieken niet enkel een legende of mythe was; zij leefden werkelijk in het bewustzijn dat er een vloed geweest was. Ook Aristoteles zegt in één van zijn geschriften dat de oudste Griekse stad Graia al gesticht was 'voor de zondvloed'. Hoewel deze uitspraak historisch gezien niet kan kloppen, aangezien de wereld van voor de vloed volkomen verwoest is, laat het wel zien hoe de Grieken in de vierde eeuw voor Christus de vloed nog als concreet onderdeel van de geschiedenis zagen. (DWV blz. 35-36)

Ik ga niet mee met Evenboers opvatting dat alles en iedereen door de zondvloed is weggevaagd.

Thurlings brengt in zijn boek zulke harde feiten op tafel, dat je eigenlijk de Bijbel op dit punt niet zo absoluut mag interpreteren.

De Bijbel lezen kan lastig zijn. Als Jezus zegt: "Ik verzeker jullie: geen enkele steen zal op de ander blijven; alles zal worden afgebroken!" (Matteüs 24:2), dan veronderstel je dat alle stenen van de tempel afgebroken worden. Het grootste deel van de tempel is in het jaar 70 verwoest, maar er is wel een deel van een muur blijven staan. De westelijk tempelmuur, waarbij nu door veel Joden gebeden wordt. Zie de volgende sites:

<http://archeologieonline.nl/nieuws/westelijke-tempelmuur-jeruzalem-pas-voltooid-na-dood-herodes>
<https://nl.wikipedia.org/wiki/Westmuur>

De zogenaamde mythen staan vol met waarnemingen van mensen die kennelijk de zondvloed hebben overleefd. Die waarnemingen nemen we in de volgende hoofdstukken serieus.

Indeling:

1. Een tweede zon?	blz. 3
2. Was de aarde voor de zondvloed nog grotendeels vlak?	blz. 7
3. Veranderingen tijdens de Tweede Grote Catastrofe ± 3166 v. Chr.	blz. 13
4. De rampen die duizenden jaren geleden aan de Tweede Grote Catastrofe vooraf gingen	blz. 25
5. Stenen vazen en andere voorwerpen van vóór de laatste Grote Catastrofe	blz. 31
6. God en de goden uit de mythologie	blz. 35
7. De zonen van de goden en de giganten (Genesis 6)	blz. 41
8. De laatste ijstijd die eindigde van 16050 v. Chr. tot 15050 v. Chr.	blz. 47
9. Voorlopige chronologie van Adam tot Abraham	blz. 52
10. Wetenschap en het omgaan met anomalieën.	blz. 68
11. Mijn hermeneutiek	blz. 70
12. Epiloog	blz. 78

1. Een tweede zon?

Tijdens de zondvloed zaten Noach met zijn familie in de ark.

Wat hebben zij gezien? Hebben zij ook iets gezien van wat er buiten de ark gebeurde?

In Genesis lezen we dat de HEER zelf de deur van de ark sloot. (Genesis 7:16)

De ark had ook een venster. (Genesis 8:6) Nadat aan het einde van de zondvloed de ark was vastgelopen op het Araratgebergte, wachtte Noach nog veertig dagen voordat hij dit venster opende. Uit deze beschrijving maak ik op dat tijdens de vloed Noach dit venster gesloten heeft gehouden. Noach heeft daardoor vanuit de ark niets gezien, geen tweede zon, geen langs schietende ster.

In het boek van Thurlings lees ik de volgende verhalen, die al snel als mythisch zijn gekarakteriseerd. Maar is dat wél zo? Of zijn ze werkelijk gebeurd?

Citaat uit de Chronik van Akakor:

Toen kwam de Tweede Grote Catastrofe, in 3166 v. Chr. De mensen leefden als beesten hetgeen de toorn van de goden opwekte. Die stuurden vervolgens een geweldige ster waarvan het rode spoor de hemel bedekte. Wederom zijn er gigantische vuurzeeën, een verschrikkelijke vloed, aanhoudende aardbevingen en constante regen. (VGM-II, blz. 99)

Later citeert Thurlings uit dezelfde Kroniek en voegt daaraan enkele bespiegelingen toe:

De Kroniek uit 3166 noemt:

“. . . En de goden begonnen de mensen te vernietigen. Ze stuurden een enorme ster waarvan het rode spoor de hele hemel bedekte. En vuur stuurden ze, feller dan duizend zonnen. De grote afrekening begon. Dertien maanden lang onafgebroken regen. Het water van de zeeën steeg. De rivieren stroomden achteruit. De grote rivier (i.e. de Amazone) veranderde in een enorme zee. En de mensen werden vernietigd. Ze verdronken in de verschrikkelijke overstromingen.”

Het liegt er dus niet om. (...) Nee, een tweede zon zo sterk als duizend zonnen die een rood spoor trekt zo breed als het hele hemelgewelf. Dus eerst ontstaan er branden. En daarna begint het te regenen, constant en 13 maanden lang. Zo veel water komt er naar beneden dat de Amazone verandert in een geweldige zee en alles en iedereen doet verdrinken. Een wereldramp dus, maar niet overal op dezelfde manier. Het lijkt erop dat juist in Zuid-Amerika deze tweede zon een enorm rood vuurspoor heeft getrokken maar elders in de wereld niet. In Sumerië is er ook een grote vloed maar er wordt niet verhaald over een voorafgaande vuurzee. Veertig dagen regent het daar, in Zuid-Amerika dertien maanden. (VGM-II, blz. 145)

Stel dat deze verschijnselen zijn waargenomen en juist zijn doorverteld.

Waarom moeten we dan denken? Aan een snel voorbij schietende meteor?

Een meteor die tijdens het langsschieten, op de kortste afstand, de zon doet verbleken?

Kan dat?

Door de rotatie van de aarde zien we normaal de zon langzaam opkomen en vervolgens zijn baan vervolgen. Mag je dit beeld ook aan die tweede zon koppelen? Een zon die langzaam opkomt en zo dicht bij de aarde staat dat hij een geweldig vuurspoor achterlaat?

In de paradijsthesen ga ik ervan uit dat God tijdens de zondvloed het paradijs in veiligheid heeft gebracht. God grijpt in. Het stukje aardkorst waarop het paradijs zich bevindt, maakt God los van de rest. Daarna tilt Hij deze op en brengt haar in veiligheid.

De tweede zon, uit de bovengenoemde Kroniek, is de onderkant van dat betreffende stukje aardkorst. God heeft het langzaam opgetild met verwoestende gevolgen voor de aarde.

Ik veronderstel dat dit optillen van een stukje aardkorst aan de ene kant van de aarde, geleid heeft tot het wegzinken van Atlantis aan de andere tegenoverliggende kant van de aarde.

Atlantis zonk in één dag en één nacht weg.

Beide gebeurtenissen hebben de hele aardkorst doen scheuren. De draaiende aarde ging gedurende langere tijd balanceren. De aardkorstplaten kwamen in beweging. Tijdens deze Tweede Grote Catastrofe vormde zich het supercontinent Pangea. Daarna viel Pangea langzamer uiteen en zelfs tot nu toe zit er beweging in de platen van de aardkorst. In hoofdstuk 3 onderbouw ik dit gebeuren met enkele gegevens uit een Egyptische mythe, waarbij de zon vier keer van positie veranderd is.

Eerst haal ik iets uit de mythe over de verdwijning van Atlantis aan, waarbij de oorzaak van deze ramp wordt gelegd bij een afwijking van de hemellichten die zich om de aarde bewegen.

“De oorzaak van de catastrofe is gelegen in “een afwijking van de hemellichten die zich om de aarde bewegen” en “een met een lang tijdsverloop, door hevige hitte optredende, verdelging.” (VGM-II, blz. 39)

Voorafgaand aan de Tweede Grote Catastrofe wordt er door een hemellichaam een spoor van vuur over de aarde getrokken. Het kent een lang tijdsverloop, gepaard gaand met hevig optredende hitte. Dit verhaal komt in essentie overeen met de Kroniek van Akakor. Ook hier is sprake van een hemellichaam, dat een spoor van vuur op de aarde nalaat.

De vermelding van een lang tijdsverloop sluit een langsscherende meteoriet uit.

Ik veronderstel dan ook dat het in veiligheid brengen van het paradijs een langzaam proces is geweest, waarbij de toeschouwers tegen de onderkant van het weggenomen stuk aardkorst hebben aangekeken.

De kroniek van Akakor heeft het over een ster, feller dan duizend zonnen.

Er wordt niets gezegd over de vorm van deze ster.

Ook in het verhaal over de verdwijning van Atlantis wordt niets gezegd over de vorm en de afwijking van de hemellichamen.

Dit geeft te denken, want ik vermoed dat als die tweede zon de vorm zou hebben gehad van een piramide, dat die bijzonderheid vermeld zou zijn.

Tot nu toe heb ik volgehouden dat de aarde vroeger de vorm van een octaëder had en dat tijdens de zondvloed het paradijs in de vorm van een piramide van deze octaëder is gescheiden om daarna in veiligheid te worden gebracht.

Door deze twee waarnemingen moet ik ervan uitgaan dat het niet zo is.

Dat betekent dat ik Openbaring 21:16 toch niet al te letterlijk moet lezen.

De stad was vierkant, even lang als breed. Hij mat de stad met een meetstok: twaalfduizend stadie, zowel in de lengte als in de breedte en in de hoogte. (Openbaring 21:16)

Een vierkant heeft de volgende symbolische betekenis:

VIKANT: in contrast met de cirkel, die dikwijls het heilige en spirituele symboliseert (inbegrepen de “heilige” aarde), vertegenwoordigt het vierkant de fysische wereld.

(Zie website: Symbolen en hun Betekenis – Marc Verhoeven)

Een vierkant vertegenwoordigt dus de fysische wereld. In Openbaring komt daar de hoogte bij.

Zo is er sprake van een driedimensionale werkelijkheid.

Het vers is dan zo te lezen, dat er een driedimensionale fysieke stad neerdaalt.

Tegenwoordig wordt er wel gesproken over een tiendimensionale en zelfs over een elfdimensionale wereld. (zie het boek ‘Terug naar PLATLAND’ van Eric Middleton)

Een tiendimensionale wereld is ongrijpbaar, het is slechts een wiskundig model.

Sommigen associëren zo'n tiendimensionale wereld met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, het is ongrijpbaar. Onwerkelijk.

Openbaring 21:16 gaat in tegen dat idee. Het nieuwe Jeruzalem mogen we associëren met het paradijs, een prachtige tuin waarin God wandelde met Adam en Eva. Een driedimensionale fysische werkelijkheid.

De Kroniek van Akakor heeft het over een ster, feller dan duizend zonnen.

Nu vermoed ik dat tijdens de opname van het paradijs dit enkele dagen zichtbaar is geweest. Alsof er echt een tweede zon was, die weliswaar steeds verder weg kwam te staan, kleiner werd en uit het zicht verdween.

Na het loslaten van het idee dat vóór de zondeval de aarde een vorm had van een octaëder, is dit goed te rijmen met de Kroniek van Akakor. Men heeft een ster gezien en geen vierkantig hemellichaam, wat zou stroken met de onderkant van de vierhoekige piramide.

Alhoewel, in hoeverre kan een hel verlicht viervlak als een rondvlak worden geïnterpreteerd?

Ik neem niet alleen op basis van deze waarneming afstand van het idee van de octaëder.

Later zullen we zien dat er van 16050 tot 10050 v. Chr. een aardkorstverschuiving is geweest, die de veronderstelde octaëdervorm helemaal weerlegd. Maar daarover later meer.

Als het paradijs opgetild is van de aarde en mensen hebben daarvan de onderkant aangezien voor een geweldig grote ster, dan moet dit een lege plek op aarde hebben achtergelaten.

Zijn er aanwijzingen die in die richting gaan?

Er zijn, naast Atlantis, twee hypothetische continenten die verdwenen zijn, Lemuria en Mu.

Zie [Wikipedia → Lemuria](#) en [Wikipedia → Mu](#) voor het hele verhaal. Hieronder citeer ik een gedeelte uit die beide verhalen:

***Lemuria** is een hypothetisch verloren land of continent, dat zich volgens uiteenlopende verhalen zou hebben bevonden in de Indische Oceaan of Grote Oceaan. Het concept van Lemuria dateert uit de 19^e eeuw, en komt voort uit pogingen van geleerde uit die tijd om de grote gelijkenissen in biografie tussen onder andere India en Madagaskar te verklaren.*

De bioloog Philip Luty Sclater wordt vaak gezien als de eerste die met de theorie over Lemuria kwam. Hij deed onderzoek. Hij deed onderzoek naar zoogdieren in de Indische Oceaan en omliggende landen. Wat hem verbaasde was dat hij fossielen van dezelfde dieren vond in India en Madagaskar, maar niet in Afrika en het Midden-Oosten. Dat was voor hem het bewijs dat Madagaskar en India mogelijk ooit deel uitmaakten van een gezamenlijk continent. Deze theorie was voor die tijd niet ongebruikelijk. Ook Étienne Geoffroy Saint-Hilaire kwam al met een theorie over een verloren continent in de Indische Oceaan, maar gaf dit geen naam. Alfred Wegener geeft later in de theorie van de continentverschuiving echter een afdoende verklaring voor deze overeenkomsten.(...)

Aan het bestaan van Lemuria, evenals dat van andere verloren continenten zoals Mu, wordt vandaag de dag sterk getwijfeld door hedendaagse kennis van de platen tektoniek. Hoewel er verzonken continenten bestaan zoals het Kerguelenplateau, is er geen definitief bewijs van een dergelijk verzonken continent in de Indische of Grote Oceaan. Lemuria wordt door wetenschappers vandaag de dag afgedaan als een verzinsel.

Mu is de naam van een continent dat volgens een hypothese ooit bestaan zou hebben op Aarde, maar millennia geleden zou zijn vergaan in zee.

Het concept en de naam van Mu werden voor het eerst bedacht door de 19^e-eeuwse reiziger en schrijver Augustus Le Plongeon (1825-1908). Hij kwam met de theorie na onderzoek in enkel Maya-ruïnes in Yucatán. Volgens eigen zeggen zou hij een oude tekst hebben vertaald

*waaruit bleek dat de Mayabeschaving ouder was dan de Griekse of Egyptische. Volgens hem zouden de verschillende oude beschavingen zoals die van het oude Egypte en Meso-Amerika gesticht zijn door vluchtelingen van een nog oudere beschaving. Het continent Mu zelf zou zich volgens hem in de Atlantische Oceaan hebben bevonden. Plongeons theorie verkreeg meer bekendheid door James Churchward (1851-1936), die er onderzoek naar deed en met de conclusie kwam dat Mu zich in de Grote Oceaan zou bevinden. Hij schreef er een serie boeken over, genaamd **Lost Continent of Mu, the Motherland of Man** (1926), wat later bekend werd als *The Lost Continent Mu* (1931). Zijn theorieën over het continent werden nog verder uitgewerkt door andere schrijvers. De pseudoarcheoloog Graham Hancock berekende dat Mu in 10 000 voor Christus zou zijn vergaan. Masaaki Kimura kwam met de theorie dat enkele onder water gelegen structuren bij het Japanse eiland Yonaguni afkomstig zouden zijn van Mu.*

Het bestaan van Mu werd echter al ten tijde van Le Plongeons ideeën bekritiseerd. Vandaag de dag zijn wetenschappers er zeker van dat Mu nooit heeft bestaan, evenals andere legendarische verloren continenten zoals Lemuria. Moderne kennis van geologie ontkracht het bestaan van een verloren continent van enige noemenswaardige omvang omdat volgens de theorie van de platentektoniek een continent niet zomaar in zee kan zinken. Ook is het onmogelijk dat er ooit een natuurramp heeft plaatsgevonden van dusdanig grote omvang dat een geheel continent hierdoor kan zijn weggevaagd.

Volgens het gangbare wetenschappelijke inzicht, gebaseerd op de platentektoniek waarbij het supercontinent Pangea zo'n 1 miljard jaar geleden gevormd is, en zo'n 600 miljoen jaar geleden uiteen is gaan vallen, is het onmogelijk dat er continenten verdwenen zijn. Daarvoor sluiten de continenten te mooi op elkaar aan. Zie de animatie.

Ik denk echter dat de vorming en het uiteenvallen van Pangea zich voltrokken heeft tijdens De Grote Tweede Catastrofe (± 3150 v. Chr.).

Verder vermoed ik dat tijdens De Eerste Grote Catastrofe zich iets dergelijks heeft voorgedaan. Ook toen is er een continent in veiligheid gebracht, terwijl aan de andere zijde van de wereld een continent in de golven is verdwenen.

Dit vermoeden ga ik later onderbouwen. Nu eerst een globaal plaatje waar ik uiteindelijk op uit ben gekomen.

Tijdens de **Eerste Grote Catastrofe**, rond 10468 v. Chr., is **het paradijs** in veiligheid gebracht. Aan de andere zijde van de wereld heeft dit zoveel impact gehad dat het continent MU is weggezakt en onder water is verdwenen.

Tijdens de **Tweede Grote Catastrofe**, rond 3166 v. Chr., is het continent Lemuria in veiligheid gebracht. Aan de andere zijde van de wereld heeft dit zoveel impact gehad dat **Atlantis** is weggezakt en onder water is verdwenen.

Het continent Lemuria ben ik steeds meer met de hel gaan associëren, vanwege het idee dat zowel het paradijs als de hel een fysieke werkelijkheid is.

De Eerste Grote Catastrofe valt samen met de bijbelse zondvloed.

Tijdens het lezen en herlezen van het boek van Thurlings kregen steeds meer puzzelstukjes een plaats. Al met al is de prehistorie vrij ondoorzichtig. Aan de hand van het boek van Thurlings, waarin ik enkele geologische feiten heb weten in te passen, is voor mij het prehistorische plaatje iets verhelderd. Deze inzichten wil ik graag delen en commentaar is uiteraard zeker welkom.

2. Was de aarde voor de zondvloed nog grotendeels vlak?

De bergen vormden zich door de plaattektoniek en vulkanisme. Met name de grote bergketens zijn gevormd door de plaattektoniek waarbij platen tegen elkaar zijn gebotst en over en onder elkaar zijn komen te liggen. Zie: Wikipedia → Gebergtevorming

Wetenschappers gaan ervan uit dat er minstens twee supercontinenten zijn geweest, misschien wel vier. Het ontstaan van twee supercontinenten heb ik als harde feiten aanvaard. Het ontstaan van nog eens 2 supercontinenten heb ik gecancelled, omdat wetenschappers dit slechts al een mogelijke optie naar voren hebben gebracht.

De mythen hebben het over meerdere rampen en uit analyses van diverse ijsboringen blijkt dat er inderdaad ook meerdere rampen hebben plaatsgevonden. (VGM-II, blz. 182)

Ik borduur verder op de Kroniek van Akakor, met zijn twee catastrofes. De Eerste Grote Catastrofe rond 10468 v. Chr. en de Tweede Grote Catastrofe rond 3166 v. Chr.

Als deze twee wereldrampen gepaard zijn gegaan met grote bewegingen van de continentale platen en met veelvuldig voorkomend vulkanisme, dan hebben al die wereldrampen bijgedragen aan gebergtevorming.

Laten we ons eerst concentreren op de Tweede Grote Catastrofe. Wat is er toen gebeurd?

Ik neem het verhaal van Plato over **Atlantis** serieus. In één etmaal is dat hele continent in de diepte verdwenen.

Verder ga ik ervan uit dat er tijdens deze ramp het laatste supercontinent Pangea is gevormd en dat deze later weer uiteen is gevallen.

Aan de hand van die volksverhalen en op basis van wetenschappelijk onderzoek, probeer ik mij een beeld te vormen van de aarde vóór al die wereldrampen. Waren er toen al bergketens?

Was het gebergte Sināi er toen al?

Dat is voor mij een belangrijke vraag, omdat ik veronderstel dat de piramiden van Gizeh vóór de Tweede Grote Catastrofe zijn gebouwd. Dat de bouwers wisten dat het water niet hoger zou stijgen dan maximaal 60 à 70 meter. Dat ze in de buurt geen hogere bergen hebben kunnen vinden, en dat ze daarom die twee piramiden hebben gebouwd. De ene met een gracht er om heen, de andere met een vlak glad oppervlak. Bij het stijgen van het water zou dan al snel de beide piramiden niet meer als toevluchtsplek kunnen dienen voor de velen omwonenden.

Uit de beide hierboven genoemde boeken citeer ik enkele fragmenten waaruit het beeld ontstaat dat vroeger de aarde inderdaad vlak was en dat door catastrofes de aardkorst gerimpeld raakte door bergen en valleien, zowel onder als boven het oceanwater.

Na elk citaat geef ik een kort commentaar. In het volgende hoofdstuk ga ik dan verder met de grote verandering van de aardkorst tijdens al de diverse wereldrampen.

Het **eerste** citaat is uit het genoemde boek van Evenboer:

Ook de Tsimhian-indianen van de Noordwestkust van Amerika vertellen dat alle mensen, op een handjevol na, werden vernietigd door een vloed, die gezonden was door de hemel om het afschuwelijke gedrag van de mens te bestraffen. De aarde had volgens hen nog geen bergen of bomen voor de vloed; de god Leqa schiep die na de ramp. (DWW blz. 42-43)

In dit citaat is niet duidelijk over welke vloed het gaat. In het volgende citaat gaat het over de Eerste Catastrofe in 10.481 v. Chr. Tijdens die catastrofe is de Andes ontstaan.

Het zou kunnen dat het verhaal van de Tsimhian-indianen eveneens teruggaat naar deze catastrofe, en dat de Andes en de Rocky Mountains tijdens dezelfde catastrofe zijn ontstaan.

Voor de vloed waren er kennelijk nog geen bomen. Dit doet vermoeden dat na de catastrofe het klimaat en de omstandigheden zo veranderd zijn dat er daarna hele grote bomen zijn gaan groeien. Zo groot, dat alle bomen vóór de catastrofe daarbij in het niet verdwijnen.

Het **tweede** citaat is uit het boek van Thurlings, waarin hij nadenkt over de *Kroniek van Akakor* en de Eerste Catastrofe in 10481 v. Chr. een plaats wil geven:

De oorzaak van de Eerste Catastrofe in 10481 v. Chr. wordt niet echt uit de doeken gedaan, maar wel is duidelijk dat de goden door hun onderlinge oorlog hier de hand in hadden. Het lijkt in die zin op het verhaal van Atrahasis in Sumerië, zie hoofdstuk IX, die door god Enki op de hoogte werd gebracht van de vernietiging van de mensheid door de goden. Er voltrok zich een ramp die praktisch de gehele mensheid wegvaagde, behalve Atrahasis en de zijnen. Precies zoals Noach en de Grote Vloed in de Bijbel. Het lijkt er op dat belangrijke delen van de wereld een flinke oplawaai kregen. Zo lijkt het erop dat het Andesgebergte voor de klap nog nauwelijks aanwezig was, maar daarna wel. Er ontstonden bergen in het Amazone gebied, en de rivier werd veel groter dan voorheen. Er ontstonden oerwouden die er eerst helemaal nog niet waren. Geologen opgelet! Helemaal geen geleidelijke ontwikkeling, maar plotselinge verandering in zeer korte tijd! Kijk, ik snap dat de Himalaya er is omdat India langzaam maar zeker, tegen het Euro-Aziatische continent opbotst. Dat duwt de Himalaya omhoog. Maar de Andes? Daar duwt helemaal niets tegen aan. Integendeel. De continentale plaat van de Pacific schuift onder de Andes en zou deze dus mee moeten sleuren de diepte in. Of het zou door zijn eigen gewicht moeten uitzakken tot er alleen nog maar een vlakke over is. Dus kan het alleen maar door een speciaal effect ontstaan zijn, toch?
(VGM-II, blz. 102)

Deze Eerste Catastrofe associeer ik met de bijbelse zondvloed. De Tweede Grote Catastrofe heeft echter wel grotendeels alle herinnering aan al de voorgaande catastrofes uitgewist. Daarom is het haast onmogelijk om de oorzaak van deze Eerste Catastrofe te achterhalen.

Ik concentreer mij daarom op de oorzaak van de Tweede Catastrofe, waarover gelukkig een veel duidelijker verhaal bestaat. We gaan naar het **derde** citaat:

In elk geval is, volgens deze Kroniek, de Tweede Catastrofe in 3166 v. Chr. veroorzaakt door een voorbij schierend hemellichaam. Opnieuw zijn de goden de veroorzakers want zij stuurden een geweldige ster waarvan het rode spoor de gehele hemel bedekte. Dat is niet mis. Eerst komt er dan een hels vuur, en daarna regent het 13 maanden aan een stuk waardoor heel veel gebieden onder water kwamen te staan en de mensheid opnieuw vernietigd werd. Het is duidelijk dat die goden er de hand in hadden. Óf zij veroorzaakten de ellende, of zij wisten van het naderende onheil en maakten er handig gebruik van – in elk geval door ten tijde van de ramp elders te bivakkeren.
(VGM-II, blz. 102-103)

Het is en blijft een wonderlijke kroniek. Wat wisten de goden?

Ik veronderstel van de bouwers van de piramiden van Gizeh vooraf wisten dat er een wereldwijde vloed op komst was. Verder staat in het verhaal over Atlantis beschreven dat haar bewoners de macht hadden over Egypte.

Ik verbind de kroniek van Akakor met het verhaal over Atlantis. Ik vermoed dat de 'goden' die in deze Kroniek genoemd worden, deel uitmaakten van de clan goden die zowel Atlantis als Egypte bestuurde. De goden verdeelden de aarde onder elkaar, door loting, niet door twist. En de god Poseidon had Atlantis geloot. (VGM-II, blz. 39) Maar met de wereldwijde vloed op komst hebben ze elkaar, vermoed ik, weer opgezocht. In Egypte hebben meerdere 'goden' deze vloed overleefd. Omstreeks 3166 v. Chr. keerden enkele 'goden' terug naar Akakor om later, rond 2866 v. Chr., definitief te vertrekken. (VGM-II, blz. 100)

De kroniek vertelt dat het 13 maanden onafgebroken heeft geregend. Dit aspect komt nagenoeg overeen met dat uit het bijbelse zondvloedverhaal. Daarom vermoed ik dat de Eerste en de Tweede Catastrofe veel op elkaar hebben geleken. Alleen de Tweede Catastrofe is minder hevig geweest. Omdat niet de hele wereld onder water is komen te staan. Na de zondvloed had God immers dat aan Noach beloofd, dus de Tweede is op verschillende punten vergelijkbaar met de eerste, alleen de bronnen die tijdens de zondvloed waren geopend (Genesis 7:11) leverde nu geen water meer en het water steeg minder hoog.

Uiteraard regende het in de lager liggende delen, terwijl het hoog in de bergen heeft gesneeuwd. Of waren die bergen er toen nog niet?

Uit analyses van ijsboringen die verricht zijn in de Andes liggende gletsjers blijkt dat deze gletsjers ontstaan zijn in 3250 v. Chr. Het **vierde** citaat:

De Quelccaya gletsjer in Peru is de laatste 40 jaar verder terug gesmolten, waardoor grond vrij kwam te liggen die sinds 5200 jaar geleden bedekt is geweest met ijs. Er kwamen restanten van plantjes vrij te liggen die alleen in nette warme gebieden konden gedijen, maar die als het ware in een diepvries hebben gelegen: plotseling ingevroren en vervolgens met een dik pak sneeuw bedekt waar ze nu pas, na 5200 jaar, uit vrijkwamen. Met de ¹⁴C methode was de leeftijd op 5200 BP vastgesteld. Driftig zijn de wetenschappers op zoek naar een verklaring en voorlopig is de verklaring 'dat het licht uit ging': dat wil zeggen dat de zon plotseling minder hard ging schijnen. Maar er iets mis met deze uitleg. De plantjes groeiden in warme, natte gebieden en dat kan nooit het hooggebergte geweest zijn waar ze uiteindelijk gevonden werden. De plantjes lagen onder de gletsjer, onder een dik pak sneeuw dus. Dus heeft het er toentertijd flink gesneeuwd. Maar dat betekent dat het op zee erg warm was waardoor veel water verdampte om de neerslag op gang te houden. Als je dat vergelijkt met tegenwoordig moet het zeewater (plotseling) veel warmer zijn geworden dan nu want het is bekend dat de ijskappen nauwelijks meer toenemen. De gletsjers in de Andes krimpen in. Smelten af heet het. Maar klopt dit wel? Het is duidelijk dat de onderste lagen in de gletsjer 5200 jaar geleden zijn ontstaan. (VGM-II, blz. 143-144)

Thurlings ontwikkelt hier wat de klimaatverandering betreft een theorie waarover verder nagedacht zou moeten worden.

Ik concentreer mij op de gevonden plantjes, die kennelijk voor de sneeuwval goed gedijden in een warme omgeving, die veel lager gelegen moet hebben dan de sneeuwrens. Tijdens de catastrofe is de Andes kennelijk veel hoger geworden. Eerder zagen we al dat tijdens de Eerste Catastrofe gebergtevorming heeft plaatsgehad. Maar uit deze gegevens, afkomstig van de Tweede Catastrofe is de gebergtevorming tijdens de Eerste Catastrofe veel kleiner geweest dan die bij de Tweede Catastrofe. Immers die plantjes zijn toen vanuit een warme en natte omgeving omhoog gestuwd naar een hoogte boven de sneeuwrens.

Die 5200 BP komt overeen met 3250 v. Chr., wat wel erg dicht ligt bij de 3166 v. Chr., die al eerder in de Kroniek genoemd werd.

Thurlings vraagt zich af waarom de piramiden van Gizeh zijn gebouwd?

De bouwers wisten dat de Grote Vloed in aankomst was. Wat doe je dan?

Thurlings schrijft, **vijfde** citaat:

Wellicht was het rampbericht zodanig dat vluchten geen zin had, want de Vloed zou overal toeslaan, maar dan blijft het nog verbijsterend dat niet tenminste geprobeerd werd om naar hooggebergte te vluchten. Per slot is de berg Sinaï in de Sinaï-woestijn toch nog zo'n 2285 meter boven zeespiegel. Maar niets van dat alles. (VGM-I, blz. 160)

Het zou inderdaad heel onlogisch zijn geweest om piramiden als vluchtheuvel voor de Vloed te bouwen als in de nabijheid hoge bergen aanwezig waren. Maar waren die er toen al?

Was de berg Sinaï al vóór de Tweede Grote Catastrofe aanwezig?

Ik denk het niet. Het hooggebergte is juist ontstaan door de verschillende wereldrampen en de daarmee gepaard gaande vorming van de supercontinenten, die even later weer uiteen zijn gevallen.

De zondvloed kent meerdere overlevenden die deze catastrofe op heel verschillende manieren hebben vastgelegd. Het zesde citaat:

Maar ook in de Hitat worden lokale verschillen onderkend als de schrijver Abü r-Raihün al-Bürünü aan het woord komt met zijn boek: ‘Spuren die aus vergangenen Jahrhunderten geblieben sind’:

‘De Perzen en de Magiërs willen niets van de Zondvloed weten; enkele Perzen geloven toch aan de Zondvloed, daar zij zeggen: Er kwam in de tijd van Tahmurat over Syrië en over het westen een deel van de Zondvloed, maar niet de gehele cultuurwereld werd overspoeld; het ging niet over de bergwand Hulwan heen en kwam niet tot aan het oosten. Maar de bewoners van het westen richtten, toen de geleerden hen daarvoor waarschuwden, bouwwerken op, zoals de beide piramiden in Egypte, om zich in te verbergen tijdens de catastrofe. De sporen van het water van de Zondvloed en de beschadigingen door de golven zijn tot halve hoogte van de beide piramiden duidelijk te herkennen; hoger is de vloed niet gekomen.

De zondvloed zou dus tot aan Syrië, of een deel daarvan gekomen zijn, maar niet verder (maar ja, de Sumerische kleitabletten verhalen wel van de grote vloed). En er zouden op de Grote Piramide sporen van de vloed duidelijk herkenbaar zijn geweest. (...) Is er eigenlijk wel ooit zo precies op de wanden van de piramiden gezocht naar mogelijke sporen van een hoge vloed? (VGM-I, blz. 158)

Wat is waar? De verschillen waarnemingen stroken niet met elkaar. Het lijkt erop dat al vrij direct na een catastrofe deze ontkend wordt. Mensen hebben de neiging de slaande hand van God weg te wuiven. Dat geldt nu en dat gold kennelijk toen ook al. Geen catastrofe, en toch moeten er feiten geduid worden. Zoals de watersporen op de piramiden. Het water kwam tot halve hoogte. Hadden de geleerden dit zien aankomen?

Wie weet, misschien konden ze toen al net zo goed rekenen als Thurlings nu. Misschien beschikten ze vóóraf al over dezelfde gegevens waarvan Thurlings gebruik maakt. Voor de berekening verwijs ik naar zijn boek. Het resultaat geef ik door met het volgende, zevende citaat:

Dus als het dalen (en wellicht ook het stijgen) van het water een parabolisch verloop had, dan steeg het water tot zestig meter. Hoog genoeg om huis en haard met alles er op en eraan te verzuipen. Alleen degenen die zich op een drijvend object bevonden overleefden de ramp. Ik vroeg me af of zo’n watermassa hoge bergen zouden kunnen doen onderdompelen. In eerste instantie zou je zeggen dat de watermassa dan toch wel honderden meters hoog zou moeten zijn, of zelfs meer dan 5000 meter als zelfs de berg Ararat even onder water heeft gelegen. Maar ik bedacht me dat dit niet zo hoeft te zijn. Wellicht is het zo dat de watermassa niet zoals bij een tsunami – waarvan de oorzaak ver weg in een centraal punt ligt – over het land gerold is, maar door een meebewegende kracht over het land getrokken wordt. Dus dat een enorme aantrekkende kracht het water uit de oceanen naar zich toetrokt en gestaag over het land sleept. De enorme waterheuvel met een top van 60 meter wordt ‘gewoon’ over de bergen getrokken, met de boot er bovenop. De golf hoeft geen 5 kilometer hoog te zijn. Als de lokale pieken in de bergen maar niet hoger zijn dan 60 meter dan komt op enig moment alles even onder water te staan. Zo’n golf zou inderdaad een asymmetrisch verloop hebben (zie Figuur 9.5 in het boek). Het front van de golf waar de meeste weerstand staat heeft een steiler verloop dan de dalende zijde van de golf. Dus de Bijbel lijkt een realistisch verslag te geven van deze catastrofe. (VGM-II, blz. 166-167)

De kracht waardoor deze golf over de aarde getrokken wordt is afkomstig van die enorme grote ster, die mensen hebben waargenomen en doorverteld. Dat 'extra hemellichaam' hangende boven de aarde heeft die enorme vloedgolf als het ware over de aarde getrokken.

Thurlings' berekening en uitwerking strookt met de waarneming (zie het zesde citaat), dat de piramiden van Gizeh slechts voor de helft onder water hebben gestaan.

Het blijft moeilijk om na te gaan wat zich tijdens de Eerste en wat zich tijdens de Tweede Grote Catastrofe heeft afgespeeld. In de hierboven genoemde citaten uit Thurlings boek loopt het een en ander door elkaar. De ark van Noach en het onder water lopen van de Piramiden zou plaatsgevonden tijdens De Grote Vloed.

Ik veronderstel dat beide catastrofes veel op elkaar hebben geleken en dat tijdens de Eerste Grote Catastrofe de bijbelse zondvloed heeft plaatsgevonden, en dat Atlantis is weggezonden tijdens de Tweede Grote Catastrofe, waarbij dan ook de piramiden gedeeltelijk onder water zijn komen te staan.

Volgens mij is de berg Ararat gedurende en kort na de zondvloed ontstaan. Volgens de Bijbel is de ark gestrand op het gebergte van Ararat. In het blad WEET, nr. 36 schrijft Tjarko Evenboer dat de ark waarschijnlijk is gestrand op de berg Judi. Deze berg maakt ook deel uit van het gebergte Ararat. Op dit moment heeft deze berg een hoogte van circa 2000 meter. Moslims geven ook aan dat de ark op deze berg gestrand is.

Tijdens het wegzakken van het water verdiepten de oceanen zich en stegen de bergen. Op het moment dat de ark op de berg Judi strandde kon die berg iets lager zijn geweest.

Maar eigenlijk doet dat er niet toe. Uit het bovenstaande blijkt dat de volgende waarneming waar kunnen zijn:

- De hele wereld is overstroomd.
- De ark is gestrand op een hoge berg die waarschijnlijk 1800 meter hoog was, en misschien wel rond de 4000 meter, als de berg Ararat toch de juiste berg blijkt te zijn.

Uit deze twee waarnemingen is niet hard te concluderen dat de aarde vóór de zondvloed vrij vlak is geweest. De eerdere citaten zeggen meer. Nog een kort citaat uit het boek van Thurlings aangevuld met twee citaten afkomstig van het internet.

In het volgende hoofdstuk legt Posnanky uit dat ten gevolge van het stijgen van het plateau er nu meren zijn waar ooit een oceaan was. (VGM-II, blz. 270-271)

Het gaat hier om het plateau waarop Tiahuanacu ligt, dat ligt nu op zo'n 4000 meter hoogte op het hoogland van Bolivia, grens Peru. Op internet is hierover de volgende onderbouwing te vinden:

Het nabij gelegen Titicacameer is verder een opmerkelijk meer omdat het water niet geheel zoet is maar ook lichtjes zout. Op het moment is het meer 240 km verwijderd van de Grote Oceaan maar het zou ooit hiervan hebben deelgemaakt. De vissen en zeepaardjes in het meer zijn van het type dat alleen voorkomt in zout water en haar kustlijn in bezaaid met miljoenen zeeschelpen.

Archeologen beweren dat de Aymara-indianen Puma Punku zouden hebben gebouwd, maar de Amymara-indianen beweren dat dit niet door hun volk werd gebouwd maar door mensen die afkomstig zouden zijn van een verzonken continent in de Atlantische Oceaan. Er zijn ook mythen en legendes waaruit blijkt dat deze mensen beschikten over vliegmachines en daarvoor een vaste aan- en afvliegroute hadden. Dat kan vreemd klinken maar de beroemde Nazca-lijnen in Peru zijn dan ook alleen vanuit hoog in de lucht te zien en misschien had men dan ook wel de mogelijkheid om dit daadwerkelijk te doen. Volgens deze visie was Teotihuacán dan mogelijk oorspronkelijk ook wel bedoeld als een soort vliegveld. Het lijkt

erop dat Puma Punku ooit een groot bouwwerk was dat een grote vernietiging onderging omdat deze reusachtige stenen wel rondgeslingerd lijken te zijn met zo'n enorme kracht dat mogelijk alleen door grote vloedgolven kon zijn gebeurd. Edgar Cayce beweerde in één van zijn lezingen dat de Atlanteanen een kolonie hadden gesticht in Peru en in noord-Bolivia. Puma Punku zou daarbij gebouwd zijn als een havencomplex aan de voormalige kust van het Titicacameer. Deze kolonie zou dus waarschijnlijk tevens de muren van Sacsayhuacán en Macchu Picchu hebben gebouwd.

<http://www.mythenenmysteries.nl/mysteries/megalithische-bouwwerken/bolivia/>

Zou het waar kunnen zijn dat deze stad tijdens de Tweede Grote Catastrofe 4000 meter hoger is komen te liggen?

Twee onderzoekers, Paul Weinzwieg en Pauline Zalitzki, hebben voor de kust van Cuba een gigantische stad op de zeebodem ontdekt. In de stad zijn diverse sphinxes te zien en tenminste vier gigantische piramides en andere constructies. Ook heeft men inscripties ontdekt die lijken op Egyptische hiërogliefen en motieven die mogelijk verwijzen naar het volk der Olmeken. De onderzoekers menen dat de stad onderdeel moet zijn geweest van Atlantis. De stad is volgens journalist Luis Mariano Fernandez, al veel eerder ontdekt, maar de onderzoeken zijn gestopt tijdens de Cuba Crisis in de zestiger jaren.

<http://www.franklinterhorst.nl/reuzen.html>

<http://www.ninefornews.nl/wat-er-gebeurd-met-de-verzonken-stad-voor-de-kust-van-cuba/>

Deze stad ligt op maar liefst op de diepte van 650 meter. Een stad die waarschijnlijk ook gebouwd is door inwoners van Atlantis. Kennelijk had Atlantis diverse koloniën en strekte het zich uit van Tiahuanacu tot aan Egypte. Ook de verzonken stad bij Cuba hoorde erbij.

Tijdens de Tweede Grote catastrofe verdween heel Atlantis, de gevonden stad bij Cuba zonk 650 meter, terwijl Tiahuanacu 4000 meter hoger is komen te liggen.

Al deze feiten komen raadselachtig over. Wat is ervan waar?

Laten we dit verder gaan onderzoeken.

3. Veranderingen tijdens de Tweede Grote Catastrofe ± 3166 v. Chr.

Thurlings heeft meerdere merkwaardige mythes opgetekend. Eén van de merkwaardigste is wel de mythe waarin wordt verteld dat de zon vier keer van positie is veranderd.

Ik geef een citaat plus het commentaar van Thurlings:

‘Tot zover heb ik me verlaten op de verslagen die de Egyptenaren en priesters mij gaven. Zij beweren dat drie honderd en veertig generaties de eerste koning van Egypte scheidde van de laatste die ik genoemd heb – de priester Hephaestus – en dat er een koning en een hogepriester bij elke generatie hoorde. Nemen we voor drie generaties honderd jaar, driehonderd generaties betekenen tienduizend jaren, en de overblijvende een en veertig betekenen nog eens 1340 jaar extra; dus men krijgt een totaal van 11340 jaren; (...) Ze zeiden echter, dat in die periode de zon vier keer zijn gewoonlijke positie veranderde, twee keer opging waar hij normaal onderging, en twee keer opging waar hij normaal onderging. Ze verzekerden dat Egypte hiervan niet erg te lijden had gehad: de oogst, de opbrengst van de rivier, waren hetzelfde als gewoonlijk, en er was geen verandering in het vóórkomen van ziekten of overlijden.

Afgezien nog van de enorme tijdsduur die hier genoemd wordt – 11340 jaar, meldt Herodotus ons hier dat de zon tot vier keer toe van richting is veranderd, (Figuur 11.4, DVG-I, blz 283), maar Egypte heeft er nauwelijks last van gehad: de oogsten leden er niet onder en ook de Nijl gedroeg zich normaal.

Het is maar eventjes een zinnetje tussendoor, alsof het een alledaagse aangelegenheid betreft. Maar dat is het natuurlijk niet. Als de zon van richting verandert, dan is dat natuurlijk niet de zon die iets vreemds doet, maar de aarde. Het duidt erop dat één van de volgende twee gebeurtenissen heeft plaatsgevonden: (1) De aarde is een bol die om zijn as draait, waardoor we dag en nacht ervaren. Als nu de massaverdeling van de aarde ongelijk verdeeld wordt, dan gaat de hele bol draaien om het evenwicht te herstellen. De surplus massa wil als het ware naar de evenaar verschuiven. Dit gebeurt terwijl de rotatie in dezelfde richting blijft. (2) In de tweede variant draait alleen de korst van de aarde. Deze heeft een dikte van ± 60 km en ligt als een zeer dunne schil op het vloeibare inwendige van de aarde (die een diameter heeft van ± 130000 km). Maar deze korst bestaat uit losse delen, de continentale platen. Indien de aardkorst zou draaien – wat op zich mogelijk is – dan zullen de platen bewegen en botsen, en dat gaat met het nodige catastrofale geweld gepaard, waar ook Egypte onder te leiden gehad zou hebben. Dit ‘signaal’ van Herodotus wijst dus op de eerste variant, die kennelijk met niet al te groot geweld gepaard ging. Deze overlevering doet vermoeden dat gedurende duizenden jaren de mensheid in staat was over zo’n wereld omvattend fenomeen een soort collectieve herinnering te onderhouden.

Tot vier maal toe heeft er een flip-flop van de gehele wereld plaatsgevonden. Je vraagt je af of dit niet op een of andere manier in de natuur geregistreerd is? In ¹⁴C-niveaus? In ijslagen? Je hoort er nooit iemand over, maar ik denk dat dit voor de meeste wetenschappers zó bizar is, dat zij er hij er niet gericht naar zal zoeken. (VGM-I, blz. 282-283)

Dit verhaal wil ik verbinden van de Kroniek van Akakor. Maar eerst wil ik nadenken over wat er in bovenstaand citaat staat. Ik kies voor optie (2), waarbij de continentale platen van elkaar zijn losgescheurd om zo het evenwicht te herstellen. Eerst wordt er dan een supercontinent gevormd, wat even later uiteenvalt.

Tijdens die beweging kunnen de grote continentale platen niet helemaal omdraaien. Zie daarvoor de animatie op Wikipedia. De kleinere afgebrokkelde delen van continentale platen kunnen dat wel.

Ik vermoed dat Egypte op een kleiner stuk continentaal plat heeft gelegen dat twee keer helemaal is omgedraaid en teruggedraaid.

Dit is een buitengewone verklaring.

Maar ja, misschien is er nog wel meer aan de hand geweest.

Dit betekent wel dat Egypte hiervan de gevolgen heeft ondervonden. Tijdens deze Grote Vloed (\neq de zondvloed) heeft Egypte onder water gestaan. De Sfinx is door waterstromen geërodeerd. Een kort citaat, want wie meer wil weten moet Thurlings' boek gaan lezen)

Sommige geulen zijn wel decimeters diep, hetgeen een directe aanwijzing is dat de Sfinx duizenden jaren ouder moet zijn dan tot nu toe werd aangenomen. West was zich er zeer van bewust dat zijn hypothese op enorm veel verzet zou stuiten. Want zou hij gelijk hebben met zijn bewering, dan kunnen alle geschiedenisboeken en lesboeken over Egypte herschreven worden. En daar zit niemand op te wachten. West realiseert zich dat, en hij onderbouwt zijn case dan ook met de nodige argumenten. (VGM-II, blz. 254)

Het verhaal dat Egypte van deze viervoudig flip-flop niet veel te lijden heeft gehad, interpreteer ik relativerend. De Egyptenaren wisten dat Atlantis was vergaan. Daarmee vergeleken zijn in Egypte de gevolgen veel milder geweest. Even later waren er weer oogsten en de rivier gaf haar voedsel. Verder heeft zich tijdens het genoemde tijdsbestek van 11340 jaar nog een ramp voorgedaan. Misschien dat Egypte die eerdere ramp beter heeft doorstaan en dat de betreffende zin daarop slaat.

Wonderlijk is dat hier gesproken wordt over 11340 jaar.

Hoe hebben generatie na generatie deze gebeurtenissen doorgegeven?

De kroniek van Akakor gaat terug naar het jaar 13481 v. Chr.

In hoofdstuk 9 doe ik een poging om die tijden te harmoniseren met de bijbelse chronologie.

Daarop vooruitgrijpend wil ik nu al iets zeggen over de chronologie die door Thurlings als volgt is samengevat:

\pm 13481 v. Chr.	Aankomst van de Goden op aarde
10481 v. Chr.	Vertrek van de Goden
10468 v. Chr.	De Eerste Grote Catastrofe
3166 v. Chr.	De Tweede Grote Catastrofe
3166 v. Chr.	Terugkomst van de Goden voor 3 maanden
2866 v. Chr.	God Lasha vertrekt weer naar de hemel
560 n. Chr.	Contact met de Goten uit Europa
1532 n. Chr.	Aankomst Spanjaarden in Peru

Tabel 6.1 Chronologie van de Kroniek van Akakor. (VGM-II, blz. 100)

Ik lees deze chronologie zo:

Rond \pm 13481 v. Chr. verschenen de godenzonen in de omgeving van de godenstad Tiahuanacu. Ze bouwden daar diverse complexen, waarvan nog enkele restanten over zijn.

Ik vermoed dat tijdens de Eerste Grote Catastrofe het continent Mu verdwenen is en dat toen al de gebergtevorming in Noord- en Zuid-Amerika is begonnen.

Tijdens de Tweede Grote Catastrofe is Atlantis verzonken in de oceaan en is het continent Lemurië op een wonderlijke manier van de aarde opgestegen en in veiligheid gebracht.

Iets van dit wonderlijke gebeuren is door mensen gezien en doorverteld.

Het opstijgen van Lemurië aan de ene kant van de aarde heeft als effect dat aan de andere kant Atlantis in de oceaan verdwijnt.

Waardoor is het continent Mu verzonken? Is er toen ook aan de andere zijde van de wereld een continent van de aarde losgemaakt en opgestegen? Heeft God niet één maar twee van dergelijke wonderen gedaan?

Ik vermoed het. In dat geval lijkt mij het logisch dat God eerst het paradijs in veiligheid heeft gebracht en daarna een stuk uit de aarde heeft weggenomen om daarop de hel een plaats te geven. Dan is er zowel een fysiek paradijs in de derde hemel als een fysieke hel die ergens anders is. In Openbaring wordt alleen het neerdalen van het nieuwe Jeruzalem getekend. Maar het hoeft niet zo te zijn dat in Openbaring het hele verhaal verteld wordt.

Ik vermoed dat ook de hel zal neerdalen op de aarde en dat daarna nagenoeg alle volken zullen optrekken tegen het nieuwe Jeruzalem. Enkeligen zullen zich afscheiden van die hoofdstroom en zich verzamelen in het kamp van de heiligen. (Openbaring 20:9)

We zagen eerder dat de komst van de tweede zon een enorme rode vuurspoor heeft getrokken over een deel van de wereld. De kroniek van Akakor vertelt daarover, ik herhaal iets uit hoofdstuk 1:

Citaat uit de Chronik van Akakor:

Toen kwam de Tweede Grote Catastrofe, in 3166 v. Chr. De mensen leefden als beesten hetgeen de toorn van de goden opwekte. Die stuurden vervolgens een geweldige ster waarvan het rode spoor de hemel bedekte. Wederom zijn er gigantische vuurzeeën, een verschrikkelijke vloed, aanhoudende aardbevingen en constante regen. (VGM-II, blz. 99)

Het lijkt erop dat juist in Zuid-Amerika deze tweede zon een enorm rood vuurspoor heeft getrokken maar elders in de wereld niet. In Sumerië is er ook een grote vloed maar er wordt niet verhaald over een voorafgaande vuurzee. Veertig dagen regent het daar, in Zuid-Amerika dertien maanden. (VGM-II, blz. 145)

Hoe kunnen mensen zich beschermen tegen zulke gigantische vuurzeeën?

Was er vóór de Tweede Grote Catastrofe kennis aanwezig op wat hen te wachten stond?

Dat zou alleen maar kunnen als er zich al eerder een dergelijke catastrofe had voorgedaan en dat mensen generaties lang dit aan elkaar hebben doorverteld.

Waarschijnlijk is dat gebeurd, want er zijn meerdere objecten en bouwwerken die daar op wijzen. Ik wijs op enkele:

1. Menga in het zuiden van Spanje.

Eerst een citaat uit het boek van Thurlings:

Menga is ook al weer zo'n anomalie. Het ligt bovenop een heuvel. (...) Menga is eenvoudig van opzet (zie boek Figuur 4.6): een aantal verticale platen die een ellipsvormige ruimte afbakenden van zo'n vijftien meter lang en zo'n vier meter breed (hou me niet aan de precieze maten want die heb ik niet opgemeten; ik schat hier op eigen waarneming). De hoogte is zo'n twee en een halve meter (Figuur 4.7). In het midden nog en drietal pilaren. (...) Wat is er nu zo bijzonder aan Menga? Wel, de dekplaten die rusten op de openstaande platen en de drie middenpilaren wegen naar schatting zo'n **honderd ton!** Hoe sleep je zo'n gewicht de heuvel op? Het probleem is vergelijkbaar met die van Baalbek in Libanon waar ook een enorme megaliet een eind verplaatst is. Zo ook hier. Verder de perfectie van de constructie. De dekplaten liggen nonchalant op de centrale pilaren, perfect horizontaal, alsof het de gewoonste zaak is van de wereld dat zulke enorme platen netjes vlak liggen en keurig samenkomen op zo'n centrale pilaar (Figuur 4.8). Hoe til je die daarop? Hoe zorg je dat het allemaal netjes aansluit? En dat nog allemaal los van de vraag waarom men de moeite nam, en waarom juist op deze plaats? Natuurlijk krijg je na een bezoekje van een uur geen antwoorden. Je kunt zeggen dat je er geweest bent, dat je diep onder de indruk bent van wat men hier gepresteerd heeft, maar snappen doe je het niet. Bij mij blijft dan hangen dat wij,

moderne mensen, met een totaal verschillend wereldbeeld naar dit soort constructies kijken. Grote blokken, moeilijk te verplaatsen, bloed-zweet-en-tranen, en waarom? Waarom bouwde men dit soort gigantische constructies terwijl er in de oudheid toch waarschijnlijk geen hond woonde in deze omgeving, of in elk geval heel weinig. En wat deed je er mee? Het leek wel een soort bunker die wel tegen een stootje kan. Was dat de reden, beschermen tegen van buiten komend onheil? Maar wat kon er dan van buitenkomen, behalve een aardbeving of zo? De gehele constructie ligt verscholen in de heuvel, afgedekt met aarde – Het zal wel kalksteen zijn, zodat dit wel tegen een stootje kan. Een schuilkelder misschien? In elk geval geen enkele versiering of teken, niets dat wees op een of andere oorspronkelijk cultuur. Het had veel weg van Malta en Stonehenge en toch weer anders. Gebouwd in 81347 v. Chr. Niemand die het weet. (VGM-I, blz. 66-69)

Als voorgaande catastrofes van generatie op generatie zijn doorverteld, dan is het goed denkbaar dat men constructies heeft gebouwd om zich daartegen te beschermen. Ik zie Menga als een schuilkelder tegen een enorme vuurgloed, die eens over de wereld is gegaan.

Wat eens heeft plaatsgevonden, kan opnieuw gebeuren. Catastrofes kunnen elkaar opvolgen.

Het is dan slim om daartegen de nodige maatregelen te nemen.

Zie de volgende sites voor meer informatie:

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/spanje-menga/mysterie-spanje-menga.html>

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/libanon-baalbek/libanon-baalbek-mysterie.html>

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/england-stonehenge/mysterie-engeland-stonehenge.html>

<https://nl.wikipeonedia.org/wiki/Hunebed>

Op meerdere plaatsen in de wereld treffen we hunebedden of dolmen aan. Het zijn megalithische steenkamers, die doen denken aan Menga.

Volgens de gangbare theorie is een hunebed een prehistorische grafkamer.

Ik vermoed dat de hunebedden in eerste instantie als schuilkelders hebben gediend en later als grafkamers zijn ingericht. Ze zijn gebouwd voor de Tweede Grote Catastrofe van 3.166 v. Chr.

Vóór de Tweede Grote Catastrofe kon men gigantische steenblokken tot wel meer dan honderd ton verplaatsen, maar daarna kennelijk niet meer. Later kom ik op deze verandering terug.

2. De piramiden van Gizeh in Egypte

Er zijn meerdere aanwijzingen die aangeven dat de piramiden van Gizeh gebouwd werden om een aangekondigde catastrofe te overleven. Maar de wetenschap zegt dat zowel de piramiden van Gizeh, als de trappenpiramide van Djoser en de Serapeum in Saqqara van ná de zondvloed zijn. Na de Grote Catastrofe van 3166 ± 50 jaar v. Chr.

De gangbare opvattingen vertellen:

De **piramiden van Gizeh** zijn gebouwd tijdens de vierde dynastie (ca. 2613-2494), de Grote piramide door Cheops, de Griekse naam voor Khufu (ca. 2560 v. Chr.) en de tweede piramide door Chephren, de Griekse naam voor Khafre. (ca. 2530 v. Chr.)

De **trappenpiramide van koning Djoser** is gebouwd tijdens zijn regering. (ca. 2667-2648 v. Chr.)

Serapeum in Saqqara dateert ten minste uit het begin van het Nieuwe Rijk. (ca. 1150 v. Chr.)

Deze dateringen worden door meerdere deskundigen in twijfel getrokken. Met enkele citaten uit het boek van Thurlings wil ik dit doorgeven.

Het volgende citaat geeft al aan hoe twijfelachtig de datering is van de trappenpiramide van koning Djoser.

Ik lees hier in Lehner's 'Pyramids' dat de overblijfselen van de farao helemaal niet in de gangen van de mastaba zijn terug gevonden. Er is wel een mummie gevonden, maar die was van een veel latere datum dan Djoser. En nu komt het: er werd nog een andere mummie gevonden, van een vrouw, die echter 'dates from generations before the times of Djoser'! Dit feit wordt in alle boeken die ik tot nu toe gelezen heb genegeerd. Waarom? Het zegt heel simpel dat deze mastaba helemaal niet door Djoser gebouwd was. Het is van een veel *vroegere* datum! Het siert Lehner dat hij dit feit niet verdoezelt maar in zijn boek heeft vermeld. Zodoende is dit belangrijke gegeven niet verloren gegaan. Mark Lehner – we zullen hem verderop in dit boek nog tegenkomen – is een zeer gerespecteerde Egypte-archeoloog. Hij is verbonden aan het Oriental Institute van de Universiteit van Chicago en voert al jaren opgravingen uit, met name in het Gizeh terrein waar de grote piramiden staan. Het is dus niet alleen zomaar een wetenschappelijk feit. Ook de hele reputatie van Lehner staat erachter. Maar Lehner probeert ook hier (zoals hij dat later nog meer zal doen) het onwelkome feit – dat de hele Egyptische chronologie op zijn kop zet – te neutraliseren door het bedenken van een 'eenvoudige verklaring'. Wat is de verklaring hier? Heel eenvoudig: Djoser bracht zelf het stoffelijk overschot van deze vrouw in zijn mastaba. Probleem opgelost! Maar ja, je snapt 't wel, dit is meten met twee maten: of je dateert het stenen bouwwerk aan de hand van de restanten biologisch materiaal dat daarin aanwezig is, of je doet dat niet. Maar je kan niet naar believen van de ene methode naar de andere overstappen. Want als nu die mummie was gedateerd op een datum overeenkomstig of na Djoser, dan had men dat als een bevestiging gezien voor de aannames dat hij de bouwer was. Nu haalt men de truc uit door Djoser als begrafenisondernemer neer te zetten in plaats van de conclusie te trekken dat deze piramide veel ouder is dan Djoser. Er is dus maar één weg te gaan als je niet de werkelijke ouderdom van deze piramide kan accepteren: je moet dan *bewijzen* dat de mummie er later ingebracht is. Zo lang dat niet gebeurt is, geldt de conclusie dat de stappiramide gebouwd is door iemand anders dan Djoser, en lang voor zijn tijd! (VGM-I, blz. 19)

Gezien dit gedocumenteerde verhaal vermoed ik dat de trappenpiramide dateert van ver vóór de zondvloed van ± 3166 v. Chr. Deskundigen geven aan dat deze trappenpiramide in verschillende fasen is gebouwd.

De trappenpiramide van de koning, het eerste monumentale stenen gebouw in de geschiedenis van de mens, ligt aan het einde van het noordeinde van de grote hof. Oorspronkelijk was het grafmonument ontworpen als een imposante mastaba van steen, maar daarna onderging het verschillende uitbreidingen. Pas later veranderde men het in een gebouw van vier niveaus, dat nog eens werd vergroot tot de definitieve piramide met zes niveaus en een hoogte van 60 m was voltooid. Het bouwmetaal bestaat uit nog relatief kleine rechthoekige stenen, die met behoud van de trapvorm bekleed werden met kalksteen uit Toera. (Kunst & Architectuur EGYPT, blz. 197)

Ik vermoed dat de laatste bouwers van deze trappenpiramide waarschijnlijk eveneens de piramiden van Gizeh bouwden. De afstand tussen beide bouwlocaties is slechts 25 km.

Vervolgens kijken we naar de piramiden van Gizeh. Wie bouwde deze en wanneer?

Eerst enkele citaten over onderzoeken met de ¹⁴C-methode:

Het cement in de Grote Piramide gemeten met de ¹⁴C-methode stelt de ouderdom 450 jaar ouder dan de standaard chronologie aangeeft. En tevens ouder dan cement van de piramide van Djoser. Cement bevat sporen van organisch koolstof en kan dus gedateerd worden. Maar de vraag is of deze koolstof op het moment van toepassing nog maar recent leven organisch koolstof was. Desalniettemin is dit controversiële resultaat niet echt bekend. Het stelt de hele Egyptologie op de kop. (VGM-I, blz. 75)

In 1984 ging Mark Lehner ervan uit dat de methode wel zo betrouwbaar zou zijn, dat daarmee de piramiden definitief gedateerd zouden kunnen worden. Er werden monsters genomen uit verschillende monumenten, maar het resultaat was niet wat de egyptologen wilden horen: gemiddeld waren de piramiden meer dan 370 jaar ouder dan volgens de vigerende chronologie mogelijk was. Maar volgens Lehner bevestigde deze uitkomst desondanks dat de Grote Piramide behoorde tot het historische tijdperk, dat door de egyptologen bestudeerd wordt. Dat mag zo zijn als je het idee had dat de Grote Piramide in 10500 v. Chr. gebouwd was. Maar Cheops regeerde ergens tussen 2604 v. Chr. en 2528 v. Chr., maar nu ontdekken we dat zijn piramide ergens rond de 3000 v. Chr. gebouwd zou zijn. (VGM-I, blz. 275)

In het onderzoek van 1994/1995 worden er meer dan 350 monsters verzameld en opgestuurd naar laboratoria in Las Vegas en Zürich. Een voldoende groot aantal om er een betrouwbare ¹⁴C-meting aan te doen. Maar tot verbijstering van Lehner en andere berokkenen komt er niet uit wat ze gehoopt hadden: het vervelende resultaat van 1984 wordt herbevestigd. 'Verbijstering' is denk ik wel een terechte kwalificatie, want de publicatie die hieraan gewijd wordt zit zeer vreemd in elkaar. Een goede wetenschappelijke publicatie vermeldt immers niet alleen waarom het onderzoek wordt gedaan en de resultaten, en laat de lezer niet in het ongewisse, maar trekt ook conclusies. Welnu, dat laatste gebeurt helemaal niet. Geen woord over hoe de data begrepen moeten worden. Het kan niet anders of de onderzoekers deinsden zelf terug voor de enige conclusie die mogelijk is: de Egyptische chronologie klopt van geen meter! Voor de farao's Cheops, Chephren en Menkaure blijkt dat ze hun piramiden bouwden honderden jaren voordat hun dynastie aan de macht kwam, een feit waar we niet meer om heen kunnen. (VGM-I, blz. 276)

Thurlings geeft in zijn boek nog enkele bewijzen aan waaruit blijkt dat deze piramiden eerder gebouwd zijn dan algemeen wordt aangenomen en dat de bouw verband houdt met een aangekondigde zondvloed. Driehonderd jaar voor de zondvloed ontving koning Saurid daarover twee dromen. Later blijkt dat ook opperwaarzegger, Philemon, ook zo'n droom heeft gehad. Ik citeer:

Dan vervolgt de schrijver:

"De reden voor de bouw van de beide piramiden was dat 300 jaar voor de Zondvloed koning Saurid de volgende droom had: De aarde keerde zich met zijn bewoners ondersteboven, de mensen vluchtten in blinde haast, en de sterren viel naar beneden, en een (ster) botste tegen een andere onder oorverdovend gekraak.' (...)

'De vaste sterren vielen in de vorm van witte vogels op de aarde neer, ontvoerden de mensen en gooiden ze tussen twee grote bergen; de beide bergen bedekten hen en de blinkende sterren werden duister en donker.'

Saurid roept dan alle 130 waarzeggers uit alle provincies van Egypte bijeen om de dromen te verklaren. Dan blijkt dat de opperwaarzegger, Philemon, ook zo'n droom gehad heeft waarin het hemelgewelf naar beneden kwam.

'We werden door een enorme angst gegrepen, daar we plotseling zagen dat de hemel zich op een bepaalde plaats opende, en een stralend licht naar voren kwam, en de zon kwam op ons af. Toen smeekten we haar om hulp, en ze zei tegen ons: "Het hemelgewelf zal op zijn oude plaats terugkeren!"

In de droom wil de koning er nog meer van weten, waarop de waarzeggers voorspellen:

'... en berichtte, de Zondvloed zal komen en daarna een vuur, dat uit het sterrenbeeld de Leeuw te voorschijn zal komen, om de wereld te verbranden.'

Dat is niet mis, eerst een zondvloed, en vervolgens een wereldwijde vuurzee veroorzaakt door iets dat uit het Sterrenbeeld de Leeuw naar de aarde kwam. Zou de Sfinx daarom gebouwd zijn als een leeuw die naar het sterrenbeeld 'Leeuw' kijkt, zo'n twaalfduizend jaar geleden, om latere generaties te waarschuwen voor een zich repeterend onheil uit de ruimte? Het is maar een droom maar toch. Dan gaat het verhaal verder met een beschrijving van de opdracht tot de bouw van de piramide. (...)

En dan een eindje verderop, nadat de schrijver uitgebreid heeft over de bewaking van de piramiden, wordt gemeld dat op de piramide de volgende tekst zou staan volgens de Kopten:

'Ik, Saurid, de koning, heb deze piramiden in die en die tijd gebouwd, en ik heb de bouw in 6 jaar voltooid: wie na mij komt en meent dat hij een koning is zoals ik, die mag ze in 600 jaar afbreken; en het is bekend dat afbreken makkelijker is dan bouwen.' (VGM-I, blz. 153 – 155)

Hoe is dit te lezen? Wat is waar en wat fantasie? Is koning Saurid echt 300 jaar voor de 'zondvloed' gewaarschuwd? Of zit in de 300 jaar een overdrijving?

Op basis van Genesis 6:3 (" **Toen dacht de HEER: Mijn levensgeest mag niet voor altijd in de mens blijven, hij is immers niets dan vlees; hij mag niet langer dan honderdtwintig jaar leven.** ") gaan Bijbelverklaarders ervan uit dat Noach 120 jaar heeft gedaan over de bouw.

Verder weten we dat toen Henoch 65 was, hij een zoon kreeg en God hem zei hoe hij de jongen moest noemen: Metuselach. Dat betekent: 'als hij sterft zal het gebeuren'. **Dus wisten Metuselach en Henoch, dat God de wereld zou gaan straffen op het moment dat de zoon van Henoch zou sterven.**

(citaat uit: **Sleutels tot de Bijbel**' van David Pawson, blz.106)

Zou dan koning Saurid voorafgaand aan de Tweede Grote Catastrofe al 300 jaar daarvoor gewaarschuwd zijn?

Het zou kunnen. Ik denk daarbij aan de Wijzen uit het Oosten, die de geboorte van Jezus ook al vrij vroeg wisten.

Ik vermoed dan ook dat het verhaal van Noach tot in Egypte is doorgedrongen en dat men bang is geworden, mee omdat men wist van deze lang geleden voltrokken catastrofe. De gedroomde dromen tonen die angst.

De Egyptenaren zullen hun goden hebben aangeroepen. Stomme goden. Maar desondanks is hen iets zo duidelijk geworden dat zij besloten tot de bouw van de piramiden.

Heeft God daar iets mee te maken? Volgens Calvijn verhoort God ook wel eens gebeden van ongelovigen. In dat kader is het goed mogelijk dat God hen barmhartig was en hen een juist inzicht heeft gegeven. In Jesaja staat iets heel opmerkelijks:

¹⁹ Op die dag zal er midden in Egypte een altaar voor de HEER staan en aan de grens een aan hem gewijde **steen**, ²⁰ die als teken zullen dienen om de HEER van de hemelse machten aan Egypte te herinneren. Wanneer de Egyptenaren de HEER aanroepen omdat ze onderdrukt worden, zal hij hun een bevrijder sturen, die voor hen opkomt en hen zal bevrijden. ²¹ Zo zal de HEER zich aan Egypte laten kennen. Op die dag zullen de Egyptenaren de HEER erkennen, hem dienen met vredeoffers en graanoffers, hem geloften doen en die inlossen. ²² De HEER zal hen slaan en hen helen; zij zullen naar hem terugkeren, hij zal hun gebeden verhoren en hen genezen. (Jesaja 19:19-22)

Ik denk bij deze gewijde steen aan de Grote Piramide. Tijdens de Tweede Grote Catastrofe (≠ de bijbelse zondvloed) is dit een vluchtheuvel geweest.

In zijn boek somt Thurlings nog meer redenen op waarom de piramiden van Gizeh vóór de laatste Grote Catastrofe moeten worden gedateerd. Ik beperk mij tot de bovenstaande citaten, wat volgens mij voldoende duidelijk maakt inderdaad die Piramiden van vóór deze laatste Grote Catastrofe zijn.

Vervolgens gaan we kijken naar het **Serapeum in Saqqara**. Ik begin weer met enkele citaten:

Zo kocht ik laatst het boek van Von Däniken, 'De Ogen van de Sfinx'. In het algemeen vind ik de boeken van Eric heel inspirerend en tenminste onderhoudend, maar het irriteert me als een thema wordt aangezet en vervolgens niet wordt afgerond. Zo begint dit boek met een redelijk uitvoerige beschrijving van de meest mysterieuze plaats ter wereld, het Serapeum in Sakkara in Egypte. Al langer was ik op zoek naar informatie hierover, want deze atoombunker – want daar heeft het veel van weg – blijft buiten de publieke belangstelling en onterecht. Het Serapeum is een lange onderaardse gang waar een vrachtauto met gemak in kan rijden, met zijnissen waarin gigantische sarcofagen staan. Gigantisch, want deze zijn uit één stuk graniet gemaakt, zo'n 70 ton zwaar en met afmetingen van pakweg 4 meter lengte en ruim 2 meter hoogte. Zulke sarcofagen kunnen we heden ten dage niet zo maar namaken, ze zijn simpelweg te groot. Er zijn geen machines om dat te doen. Bovendien heb je geavanceerde vijzels nodig om zulke giganten in een onderaardse nis te plaatsen. Maar daar gaat het nu allemaal even niet om. Von Däniken geeft hier interessante informatie over en meldt dat hij weet waarvoor de sarcofagen dienden. Maar eerst gaat hij een ander onderwerp behandelen en vergeet hij zijn belofte om hierop terug te komen. (VGM-I, blz. 139-140)

Toen Mariette op een dag een wandeling door de woestijn maakte, stuitte hij op de kop van een sfinx die net boven het zand uitstak. Hij moest direct aan de passage uit Strabo's werk denken, begon ter plaatse aan opgravingswerkzaamheden en ontdekte een enorm complex met galerijen dat ten minste dateerde uit het begin van het Nieuwe Rijk (ca. 1550 v. Chr.) en dat was uitgebreid tijdens de Saïtische en Ptolemaeïsche perioden.

De galerijen werden uitgebreid tijdens de regeringsperiode van Ramses II (ca. 1279-1213 v. Chr.) en zijn zoon Khaemwese, die in Memphis hogepriester van Ptah was. Tijdens de Saïtische zesentwintigste dynastie (ca. 664-525 v. Chr.) vond nog een uitbreiding plaats. Het complex bleef in gebruik tot in de Ptolemaeïsche Periode (ca. 332-30 v. Chr.), toen er opnieuw een galerij werd toegevoegd. De galerijen werden in het gesteente uitgehouwen. Aan weerszijden van de gangen hakte men grafkamers uit. In deze grafkamers stonden de enorme sarcofagen, die tachtig ton konden wegen en ongeveer vier meter lang, twee meter breed en drie meter dertig hoog waren.

In het totaal ontdekte Mariette vierentwintig sarcofagen, die op één na allemaal waren leeggeroofd. De intacte sarcofaag was de grafrovers duidelijk te machtig geweest: het deksel zat zo stevig vast dat Mariette dynamiet inzette. In de sarcofaag trof hij een massief gouden beeld van een stier, dat tegenwoordig in het Louvre te zien is, en de mummie van de stier, die tegenwoordig in het landbouwmuseum in Caïro is ondergebracht.

(De geheimen van het oude EGYPTE, blz. 102-103)

We lezen verder. Nadat de piramiden klaar waren, hield de koning een groot feest waaraan alle inwoners van het rijk deelnamen. Daarna liet hij in de westelijke piramide 30 schatkamers van kleurig graniet aanleggen:

'... ze werden met rijke schatten, met apparaten en standbeelden van kostbare edelstenen, met apparaten van voortreffelijk ijzer, zoals wapens, die niet roesten, met glas dat zich laat samenvouwen zonder te breken, met zeldzame talismannen, met verschillende soorten eenvoudige en samengestelde geneesmiddelen en met dodelijk gif.'

Wat moet je daar nou van denken, 'apparaten van voortreffelijk ijzer, gelijk wapens, die niet roesten'. En dan 'glas dat gebogen kan worden zonder te breken'. Die koning Saurid beschikte toch wel over een aantal uitzonderlijke technologieën: roestvrijstalen apparaten, beschreven bladen om stenen te laten verplaatsen, onbreekbaar buigzaam glas, toe maar! Zouden ze de technologie van dit glas gebruikt hebben om die stenen vazen van te maken? (VGM-I, blz. 155)

Dit laatste citaat brengt mij op de gedachte dat het Serapeum in Sakkara ook door koning Saurid is aangelegd. De piramiden dienden als vluchtplaats voor de voorspelde watervloed, het Serapeum als veilige plaats tegen de komende vuurzee. De piramiden verschaften zowel beschutting tegen de voorspelde watervloed als tegen de vuurzee voor hen die er binnenin waren.

De Grote Piramide was oorspronkelijk afgedekt met gladde vlakke kalkstenen dekplaten. De Tweede Piramide (de piramide van Chephren) had aan de bovenaan een kalkstenen bekleding, onderaan een bekleding van rood graniet. Verder was deze Tweede Piramide omgeven door een gracht.

De schachten in de Grote Piramide zie ik als luchtkanalen, die misschien wel aan de bovenzijde afsluitbaar waren. De gracht om de Tweede Piramide zie ik als golfbreker.

De piramiden zijn bewust heel verschillend gebouwd om de kans tot overleven te vergroten.

Op dit moment ligt het Serapeum ten zuiden van de piramiden. Het verhaal zegt daarentegen dat koning Saurid in de westelijke piramide 30 schatkamers van kleurig graniet liet aanleggen.

(VGM-I, blz. 155) Hoe is dit verschil te verklaren?

Ik denk dat tijdens de zondvloed de schil om de aarde gescheurd is en dat er tal van kleine stukjes aardenschil los van elkaar hebben kunnen bewegen. Na verloop van enige tijd zijn ze weer aan elkaar vast geklonterd en is het ene supercontinent ontstaan, dat even later weer uiteen is gevallen.

Tijdens die turbulente periode is de aardkorstschil met de piramiden van Gizeh plus Sakkara erop een kwartslag gedraaid.

Tijdens de catastrofe is de diameter van de aarde iets kleiner geworden, waaruit de bijzonder breuk in de Grote Piramide te verklaren is. Dit idee ontleen ik grotendeels aan het volgende citaat:

'Als de koning vraagt "Heeft U mij nog iets anders te vertellen behalve de beide catastrofes?", antwoordden ze (de waarzeggers): "Wanneer het hart van de Leeuw 2/3 van het zesde deel van zijn omloop heeft afgelegd, zal alles wat zich op de aarde aan levende dingen beweegt, de vernietiging ten prooi vallen; en wanneer het zijn omloop voltooid zal hebben, zullen de verbanden van het hemelgewelf zich verbreken en zal het op de aarde neerstorten". Toen vroeg ik hun: "En op welke dag zal het zijn dat het hemelgewelf uit zijn voegen zal gaan?" antwoordden zij: "De tweede dag nadat het hemelgewelf eerst bewogen heeft".'

Dit verzin je niet zomaar, dat het hemelgewelf eerst beweegt, en een dag later uit zijn voegen gaat. Dit zodanig dat de verbanden oplossen. Ga er maar vanuit dat dit ooit heeft plaatsgevonden, en dat dit door de generaties heen is doorverteld. Zo'n uitzonderlijke gebeurtenis blijft in het geheugen van de mensheid hangen. Maar wat heeft er plaatsgevonden? Een ding is zeker, met die sterren gebeurde er niets, die staan waar ze staan in het heelal, ze vervolgen hun eigen weg ongestoord door wat er in en om de aarde gebeurt. Nee, het is de aarde zelf die bewoog. De eerste dag beweegt hij maar de sterrenhemel verplaatst zich ogenschijnlijk niet. De volgende dag gebeurt er echter iets catastrofaals als de hele wereld aan de draai gaat. Dus precies zoals Hapgood dat beweerd heeft.

(VGM-I, blz. 157)

Vlak bij de Grote Piramide zijn twee bootnissen gevonden, afgedekt met blokken van 20 ton.

Kennelijk konden de overlevenden na de zondvloed deze blokken niet meer verwijderen. Kennelijk zijn tijdens de laatste Grote Catastrofe van 3.166 v. Chr. de omstandigheden zo veranderd dat men vóór die catastrofe dergelijk blokken wel kon verplaatsen en daarna niet meer.

Dit is dan een van de grote veranderingen die zich tijdens die catastrofe heeft voltrokken. Maar hoe we dit moeten duiden, daarover later meer.

Meer info over het bovengenoemde is te vinden op de volgende sites:

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/egypte-grote-piramide/egypte-grote-piramide-mysterie.html>

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/egypte-serapeum/egypte-serapeum-mysterie.html>

3. De Godenstad Tiahuanacu in de Andes

Heeft men zich in deze stad voorbereid op de Tweede Grote Catastrofe? Heeft men dat gedaan op basis van kennis uit het verleden? Op basis van de overgedragen kennis over de Eerste Grote Catastrofe? Eerst weer enkele citaten:

Alles duidt er op dat in de oudheid er een of meerdere gigantische catastrofes hebben plaatsgevonden met als gevolg dat flora en fauna op zo'n gigantische schaal werden weggevaagd dat het ons voorstellingsvermogen te boven gaat. Overal tsunami's, overal New Orleans, overal Chili-1960. Plunderen, geweld, chaos, anarchie, honger, dood en verderf. Degenen die het overleven zijn volstrekt op zichzelf aangewezen. Zwaar getraumatiseerd herstelt de mensheid of wat daarvan over is zich heel geleidelijk aan weer. Men vestigt zich in de hoger gelegen gebieden, want beneden in de dalen en vlakten is het levensgevaarlijk als er weer een vloed komt. Men domesticeert dieren en begint landbouw uit pure noodzaak. Jagen is er niet meer bij. Nog eeuwen blijft de aarde donderen en schudden. Vuurstromen en overstromingen zijn aan de orde van de dag. De sterren hadden gedanst, zo weet men generaties later nog te vertellen. In deze omstandigheden is er een sterke behoefte om de hemel in de gaten te houden om te zien of de sterren weer gaan dansen. Want de Grote Catastrofe had zich, achteraf gezien, al lang van tevoren aangekondigd met toenemende wereldwijde schokken en trillingen maar telkens had men zich er aan gewend en gedacht dat het wel weer over zou gaan. En dus bouwde men nu astronomische constructies om stelselmatig in de gaten te houden of dat er iets aan het firmament veranderde dat kon wijzen op een aanstormend onheil. In de loop der jaren werden de observaties een cultus en ontstond er een soort religie. Men was dan allang weer vergeten waarvoor het ooit diende.
(VGM-II, blz. 280-281)

Het tweede artikel van Protzen en Nair gaat over de verschillende bouwstijlen. Wederom staan zij versteld van het hoge kennis- en vaardigheidsniveau dat voor deze onbegrijpelijke bouwwijze nodig was. Een kennisniveau dat ver uitgaat boven dat wat van een indianenvolk verwacht kan worden. De voor de hand liggende conclusie is dan ook dat niet indianen, maar een heel ander volk hier aan het werk was. Een volk of lieden die beschikten over hoog niveau wiskunde, astronomie, chemie en bouwkunde. Om bepaalde redenen vonden ze het nodig deze complexe constructies te bouwen, maar vonden het niet nodig de indianen daarin te onderwijzen.

Wanneer speelde dit alles af? Dat is de volgende en laatste vraag waar we ons nu mee bezig houden. Posnansky deelt de geschiedenis van Tiahuanacu in drie perioden in, maar nergens maakt hij in zijn boek expliciet duidelijk hoe hij tot deze indeling komt. Zijdelingse opmerkingen verwijzen naar de verschillende bouwstijlen en de verschillende karakteristieken van het aardewerk. Uit de bouwtechniek is het een enkele keer evident dat er opeenvolgende perioden zijn geweest omdat eerdere bouwwerken in een latere periode gerestaureerd werden. De Akapana en Puma Punke zouden al in de Eerste Periode gebouwd zijn, de Kalasasya in de Tweede en uitgebouwd in de Derde Periode.
(VGM-II, blz. 283)

Zie voor meer informatie over Tiahuanacu en Puma Punke:

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/bolivia-tiahuanacu/bolivia-mysterie-tiahuanacu.html>

<http://www.grenswetenschap.nl/permalink.asp?i=4448>

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/bolivia-puma-punke/bolivia-puma-punke.html>

Hoe is dit alles te rijmen met de Kroniek van Akakor? Wanneer is de godenstad Tiahuanacu gesticht? De Kroniek vertelt over de aankomst van de Goden op aarde rond 13.481 v. Chr. Ik interpreteer dit zo dat rond die datum de Goden aankwamen in het gebied waar zij later Tiahuanacu bouwden.

Tiahuanacu is dan gesticht na die datum en is niet ouder dan 13.481 v. Chr.

Volgens astronomische berekening, zie hiervoor het boek van Thurlings (VGM-II, blz.283-289), moet Tiahuanacu rond de 17000 jaar oud zijn. Ik ga ervan uit dat tijdens de een Grote Catastrofe alle continenten zijn verplaatst en dat daardoor de huidige plaats van een bouwwerk niets meer zegt over de plaats die deze had er vóór. Daarmee zijn in feite alle astronomische tijdsberekeningen onmogelijk geworden.

In 10481 vertrekken de Goden. Na 3000 jaar vertrekken de Goden. Gedurende die tijd hebben ze heel veel kunnen bouwen. Het vertrek van deze godenzonen vindt plaats 28 jaar voor de Eerste Grote Catastrofe. Misschien was er wel voorkennis in het spel.

Ik vermoed dat de voornaamste godenzonen vertrokken, maar dat er wel nazaten zijn achtergebleven. Nazaten die minder machtig waren en die niet meer als Goden beschouwd werden. Maar hoe dan ook, de Goden vertrokken.

In 10468 v. Chr. wordt Tiahuanacu door de Eerste Grote Catastrofe getroffen. Voor de catastrofe lag Tiahuanacu aan de Oceaan. Dit volgens Posnansky. (VGM-II, blz. 270-271) Na de catastrofe vormde zich het Titicaca meer, waarvan het water de chemische samenstelling had die overeenkomt met zeewater. Later werd dit minder door de toestroom van smeltwater.

In 3.166 v. Chr. wordt Tiahuanacu door de Tweede Grote Catastrofe getroffen. Op dit moment is Tiahuanacu (nieuw schrijfwijze: Tiwanaku) gelegen op zo'n 4000 m hoogte op het Hoogland van Bolivia, de hoogvlakte van de Andes. Ik vermoed dat tijdens deze laatste grote catastrofe over de hele wereld de grote bergketens zijn ontstaan, waaronder de Andes, Alpen, Ardennen, Himalaya, Oeral, Pyreneeën, Rocky Mountains en Schotse Hooglanden. Hierdoor is onder andere Tiahuanacu omhoog getild, tot zo'n 4000 m hoogte.

In 3166 v. Chr. komen de Goden terug voor 3 maanden. Dit doet denken aan het verhaal van de bebaarde mannen die op de (drijvende ?) eilanden in het Titicacameer de Tweede Grote Catastrofe overleefden. Later hierover meer. Die bebaarde mannen doen denken aan Ramses II, de farao die 50 cm groter was dan het gemiddelde van de Egyptenaren, een blanke huid met rood haar had en een baard. Ramses II stamde uit een heel oud geslacht, misschien wel afkomstig van een van de godengeslachten.

Ik vermoed dat Goden, godenzonen waren die de leiding hadden over Atlantis. Buiten Atlantis hadden zij enkele kolonies waar ze over de lokale bevolking heersten. Ik denk daarbij aan Egypte, Malta en Tiahuanacu, waar zij complexen bouwden die in bouwkundig opzicht veel op elkaar lijken.

In 2866 v. Chr. vertrek God Lasha weer naar de hemel. Kennelijk is er nog een van de godenzonen achter gebleven en sterft in 2866 v. Chr., 300 jaar na de Tweede Grote Catastrofe.

In 1532 n. Chr. komen de Spanjaarden aan in Peru.

De Kroniek van Akakor schildert de geschiedenis van het volk van de Ugha Monguldada, dat zich heeft teruggetrokken in het gebied van de Amazone. Misschien heeft dit volk vroeger in Tiahuanacu gewoond en is een deel van het restant er later, na de Tweede Grote Catastrofe, uit weggetrokken. Later werd Tiahuanacu bewoont door Inca's, die zich beschouwen als afstammelingen van de eerdere beschaving.

Nabij Tiahuanacu liggen twee piramides, de Akapana en de Puma Punku (andere schrijfwijze: Puma Punke). Van beide piramides is niet veel meer over dan ruïnes, zodat het moeilijk is na te gaan of deze hebben gediend als schuilplaats. Het feit dat ze uit grote blokken harde steen waren gemaakt, doet dat enkel vermoeden.

Tijdens de Grote Catastrofes hebben zich de volgende veranderingen voltrokken:

1. De zwaartekracht aan het aardoppervlak is iets afgenomen, doordat de aarde kleiner is geworden.
2. De diameter van de aarde is eveneens iets kleiner geworden.

3. Alle grote bouwwerken die vóór de zondvloed zijn gebouwd, zijn gescheurd door deze krimp van de aarde.
4. De atmosfeer is veranderd, doordat aan het einde van elke catastrofe de aarde is getroffen door een meteorietenregen.
5. Zowel het aantal godenzonen als aantal mensen is gedecimeerd, waardoor na elke catastrofe de cultuur weer van onderaf moest worden opgebouwd.
6. Na de laatste Grote Catastrofe was men niet meer in staat om grote blokken steen te verplaatsen. De bootnissen grenzend aan de Grote Piramide zijn daardoor afgesloten gebleven.
7. Na de laatste Grote Catastrofe is men niet meer in staat om verfijnde vazen te maken uit harde steen.
8. Na elke catastrofe volgde er een ijstijd waarin veel dinosaurussen zijn omgekomen. Waarschijnlijk zijn pas de laatste dinosaurussen na de laatste Grote Catastrofe uitgestorven.
9. De hele aardkorst is veel rimpeliger geworden, er is hooggebergte ontstaan.
10. Na het ontstaan van het ene supercontinent Pangea is deze uiteen gevallen en zijn de huidige continenten ontstaan.
11. Na de laatste Grote Catastrofe is er tijden lang geen contact meer mogelijk geweest tussen de diverse continenten.
12. Vrij direct na de Tweede Grote Catastrofe zijn alle godenzonen gestorven.

Voordat we in hoofdstuk 5 naar die stenen vazen gaan kijken, gaan we ons bezighouden met een aantal rampen die vooraf zijn gegaan aan de Tweede Grote Catastrofe, om daarna terug te komen op de goden uit de mythologie.

4. De rampen die duizenden jaren geleden aan de tweede Grote Catastrofe vooraf gingen.

Wanneer zijn de meeste kalksteenlagen ontstaan?

Al eerder zagen we dat de piramiden van Gizeh vóór de laatste Grote Catastrofe zijn gebouwd, hoofdzakelijk uit kalksteen en staande op een kalkstenen ondergrond. Dus voor die catastrofe moet de kalksteen zijn afgezet. Rond deze piramiden vinden we de volgende lagen. Een citaat:

Het Gizeh plateau bestaat uit drie lagen: bovenste laag hard kalksteen waarop de piramiden staan, daaronder een dikke laag zachter kalksteen – die gebruikt zou zijn om steenslag te hakken voor geopolymere kalksteenblokken – en daaronder weer een hardere laag. Maar het schijnt zo te zijn dat die zachtere laag weer bestaat uit een flink aantal dunne lagen waaronder ook weer enkele hardere. (VGM-I, blz. 76)

Het kalk uit de steengroeven van Egypte zijn van zuiver calcië calciumcarbonaat, met enkele sporen dolomiet. Geen enkele groeve heeft sulfaat, dat wel voorkomt in de stenen van de piramiden (p. 174). Nou is het oppassen met die steengroeven, want hiervoor moet je gedegen onderzoek doen. Het lijkt er op dat Davidovits dit slechts met enkele bezoeken heeft kunnen vaststellen. (VGM-I, blz. 78)

Al deze lagen moeten zich gevormd hebben tijdens eerdere catastrofes. Kalksteen wordt gevormd door mineralen en is een van de meest voorkomende sedimentaire gesteenten. Gezien het aantal lagen is de laatste Grote Catastrofe voorafgegaan aan meerdere catastrofes.

Laten we vervolgens kijken naar Malta. Thurlings schrijft daarover:

De geologische structuur van het eiland is heel bijzonder. Het eiland is vlak daar het feitelijk zeebodembodem is dat in de loop van de tijd is opgetild. Er is geen vulkanische activiteit zoals op Sicilië. Op sommige plaatsen, zoals langs de kustlijn, kun je zien dat het eiland is opgebouwd uit vier lagen kalksteen. De bovenste laag is Coralline kalksteen en is wit, en is een relatief harde steensoort. De tweede laag is zacht en wordt 'blauwe klei' genoemd. Daaronder bevindt zich de derde laag, de Globulina kalksteen. De vierde laag is de Coralline kalksteen. Overal op het eiland is te zien hoe de tweede laag is verdrongen door de bovenlaag. Het zware gewicht van de bovenlaag drukt op de zachte blauwe klei en heeft deze in duizenden jaren er uit geperst, zodat die langs de rotswand naar beneden schoof. De toplaag verloor daardoor ondergrond, stortte ineen en brak in duizenden stukken uiteen. Het hele eiland ligt bezaaid met brokken kalksteen van enkele decimeters groot. (VGM-II, blz. 13)

Op deze ondergrond zijn enkele tempels gebouwd. Over de datering schrijft Thurlings het volgende:

Het is mij volstrekt onduidelijk hoe men tot een datering van de tempels – zijn het wel tempels? – van Malta gekomen is. Natuurlijk vertellen de Maltezers met gepaste trots dat 'de geleerden' de datering hebben vastgesteld op een tijd vóór de bouw van de Egyptische piramiden. Maar waar is het bewijs? G. Hancock vraagt een professor van de Universiteit van Vallette hiernaar in zijn boek 'Underworld' en krijgt als antwoord dat we inderdaad geen wetenschappelijk bewijs hebben. Ik zou dan als uitgangspunt willen nemen: ga er vanuit dat ze gebouwd zijn in 81371 v. Chr. en kijk dan wat daarmee in strijd is. Voorlopig heb ik niets om dit er onderuit te halen. (VGM-II, blz. 25)

De façade van een van de megalithische 'tempels', die van Hagar Qim, vertoont zoveel gelijkenis met die van Chavin de Huantar in Peru, dat Thurlings daarover opmerkt:

Mij maak je niet wijs dat de bouwers van Menga en Malta elkaar niet kenden. Het wordt nog mooier als je naar de andere kant van de wereld reist, en wel naar de hooglanden van Peru. Het staat nog hoog op mijn verlanglijstje, maar mijn speurtocht door boeken en literatuur bracht mij bij de façade van Chavin de Huantar (zie boek: Figuur 2.15) Het erachter liggende bouwwerk is al een mysterie op zich, maar deze façade trok onmiddellijk mijn aandacht gezien de grote gelijkenis met de façade van Hagar Qim op Malta (Figuur 2.13). Een rij van grote min of meer vierkante blokken, op een fundament van horizontaal geplaatste stenen. Niet identiek, maar wel van dezelfde architect. Maar hoe kan dat? Hagar Qim zou tussen 3800 v. Chr. en 2400 v. Chr. gebouwd zijn, maar van Chavin de Huantar denkt men dat de bouw begonnen is in 900 v. Chr. Ik zou zeggen, een van de twee data is gegarandeerd mis, of de architect van Chavin de Huantar is even op bezoek geweest in Malta. Maar ja, 'de geleerden' stellen dat er geen contact was tussen de Oude Wereld en de Nieuwe Wereld voordat Columbus er zijn tripje gemaakt had.

Je kunt er niet omheen: Chavin de Huantar en Hagar Qim hebben met elkaar van doen. Het is alsof je een Rietveld-ontwerp tegenkomt aan de andere kant van de wereld. Onmiskenbaar is de gelijkenis ook al snap je niet hoe 'Rietveld' daar terecht komt: maar de overeenkomst in architectuur is onbetwistbaar. Welke technische universiteit zoekt dit nu eens echt goed uit? Ja. technische universiteit, want het gaat hier om bouw- en constructietechnieken en niet zozeer om 'potjes en pannetjes' om het maar eens oneerbiedig uit te drukken.

Hoewel er over de datering van de megalithische 'tempels' op Malta nog vragen zijn, wordt vrij algemeen aangenomen dat ze eerder zijn gebouwd dan de Egyptische piramiden. Daarmee zijn ze volgens mij vóór de laatste Grote Catastrofe gebouwd, met de daar toen aanwezige kalksteen. Dus al die kalksteenlagen op Malta moeten gevormd zijn vóór die catastrofe, tijdens eerdere catastrofes of gewoon tijdens fases waarbij Malta onder het zeewaterniveau lag. Thurlings geeft in het hoofdstuk over DE GROTE VLOED een chronologisch overzicht van de catastrofale gebeurtenissen in de laatste 20000 jaar. (VGM-II, Fig. 9.9, blz. 181) Daaraan voorafgaand gaf hij al enkele eerdere overzichten. (VGM-II, Tabel 6.1, blz. 100 en Fig. 8.9, blz.146) Daaruit blijkt dat er gedurende de aangegeven periodes er meerdere catastrofes geweest zijn. Ik veronderstel dat er binnen die tijd minstens drie kalklagen zijn ontstaan.

16050 v. Chr. tot 15050 v. Chr.	Einde laatste ijstijd
15032 v. Chr. ± 500	170 jaar vulkanisme
10990 v. Chr. of 10468 v. Chr.	1 ^{ste} Catastrofe Akakor
10990 v. Chr. tot 9690 v. Chr.	Jonge Dryas; laatste koude periode
9640 v. Chr.	Stichting van Athene
8640 v. Chr.	Stichting van de stad Sais in Egypte en van de <i>waarschijnlijk de hoofdstad van Atlantis</i>
7910 v. Chr. tot 6060 v. Chr.	1850 jaar extreem vulkanisme
3250 v. Chr. of 3166 v. Chr. of 3150 v. Chr. ± 100	Ramp in de Andes 2 ^{de} Catastrofe Akakor, <i>de zondvloed</i> Laatste Catastrofe (Hammer e.a.) <i>Ondergang van Atlantis</i>
570 n. Chr.	Contact met de Goten uit Europa
1532 n. Chr.	Aankomst Spanjaarden in Peru

Thurlings heeft dit chronologische overzicht in etappes opgebouwd. In het hoofdstuk over 'De hete IJstijd' schrijft hij het volgende:

Maar nu terug naar het einde van de laatste ijstijd. Als we alles eens op een rijtje zetten zoals we dat in Figuur 8.9 hebben gedaan, dan hebben we in elk geval de volgende feitelijke calamiteiten te pakken:

- Rond 15000 BP = ± 13050 v. Chr. het einde van de laatste ijstijd met een plotselinge stijging van de temperatuur (Figuur 8.08)
- Bij het begin van de Younger Dryas, rond 10950-10500 v. Chr. een plotselinge temperatuurdaling van pakweg 10⁰ C in slechts enkele decennia tijd.
- Rond 9650 v. Chr. het einde van de Younger Dryas gepaard gaande met een scherpe temperatuurstijging van dito 10⁰C, eveneens in enkele decennia tijd.
- Rond 5200 BP, dus rond 3250 v. Chr., een plotselinge wereldramp die in tenminste in de Andes leidt tot gigantische geologische effecten en massieve sneeuwval in zeer korte tijd – dagen eerder dan maanden. (VGM-II, blz. 150)

Het lijkt erop dat het klimaat na elke hevige catastrofe tijdelijk veel kouder wordt. Tijdens zo'n catastrofe ontwikkelt zich veel warmte, waardoor gigantische wolken ontstaan die elders regen dan wel sneeuw brengen. Dat beeld is rondom de laatste wereldramp het best zichtbaar: gletsjervorming in de Andes. Waarschijnlijk zijn toen eveneens de mammoeten in Siberië en Alaska door de sneeuw overvallen en eeuwenlang ingevroren geraakt. (VGM-II, blz. 43)

Veel creationisten denken dat er direct na de zondvloed een ijstijd is geweest. Maar wat is eigenlijk de definitie voor een ijstijd? De Jonge Dryas wordt gezien als de laatste koude periode. Na het einde van de ijstijd in ± 13050 v. Chr. zijn er in totaal drie van dergelijke koude perioden geweest: Oudste Dryas, Oude Dryas en de Jonge Dryas. Deze werden afgewisseld met warmere perioden.

Over de meer recentere wereldrampen is het meest bekend. Maar er blijven veel vraagtekens. Zo ook over de verdwijning van Atlantis. Wanneer vond dat plaats? Thurlings schrijft:

Dan (einde van de Younger Dryas) is ook het moment aangebroken dat de stad Athene door de goden gesticht wordt, gevolgd door de Said in Egypte 1000 jaar later. Kort daarna zinkt Atlantis in de diepte van de oceaan. Wellicht is de exacte datum het jaar 7910 dat door Hammer e.a. aangewezen wordt als het *begin* van een 1000 jaar lange extreem vulkanische periode waarin de wereld door ongelooflijke rampen moet zijn geteisterd. In deze periode is de klapper in 7640 v. Chr. de meest gewelddadige en wellicht het jaar van een Grote Vloed (zoals de beide Tollmans ons doen geloven). Geleidelijk aan komt de wereld tot rust al zijn er af en toe nog flinke vulkanische rampen. Maar het klimaat lijdt er niet blijvend onder: na elke uitbarsting herstelt deze zich na enkele jaren weer. Maar dan komt 3150 v. Chr. (± enkele tientallen jaren). Een laatste grote klap zet de wereld nog één keer op zijn kop, de oorzaak is tot op heden onbekend. Met mogelijk een laatste Grote Vloed, die de herinnering aan alle voorgaande ellende uitgewist heeft, tot gevolg. (VGM-II, blz. 181-182)

Heeft Atlantis bestaan? Thurlings reikt in zijn boek daarvoor veel argumenten aan. Argumenten die ook wel op meerdere websites te vinden zijn. Maar de scepsis is veelal overheersend. Voor die info zie ondermeer:

[https://nl.wikipedia.org/wiki/Atlantis_\(eiland\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Atlantis_(eiland))

<http://www.arsfloreat.nl/documents/Plato-Kritias.pdf>

Thurlings heeft ook gekeken naar een kaart van de bodem van de Atlantische Oceaan. Daarmee weet hij zijn bewijzen voor het bestaan van Atlantis nog meer te onderbouwen. Hij schrijft:

Het was een lange tijd geleden dat ik echt eens naar de kaart van de Atlantische Oceaan had gekeken, je bent daar normaal niet mee bezig. Maar nu keek ik ik met grote belangstelling naar elk detail en toen zag ik iets wat mijn hart sneller deed slaan: daar de kaarten de hoogte van de oceaانبodem lieten zien zag je de heuvels en dalen van de zeebodem. In het zuidelijk deel van de Atlantische Oceaan liet de structuur hiervan duidelijk het wegdrijven van de continenten zien, mooi gestructureerd in een boogvorm met het draaipunt ongeveer 50° Noorderbreedte en 25° en 35° Westelengte. Het is een perfecte cirkelvormige draaibeweging. Maar boven de evenaar is dit absoluut niet het geval! Daar heeft de oceaانvloer een compleet andere structuur ofschoon enige oost-west oriëntatie zichtbaar is. Ik was hoogst verbaasd! Het verschil is buitengewoon. De zuidelijke continenten zijn op een gestage manier van elkaar weggedraaid, maar niet de noordelijke delen. De oceaانvloer toont daar overeenkomst met bevroren ijsvlakten die tevoren nog bestond uit stukken bevroren ijs in water. Schots en scheef opnieuw ingevroren. Ik heb zulke ijsvlakten een paar keer gezien toen ik jong was. De Rijn overstroomde de uiterwaarden en dan kon je dit effect wel eens hebben in de winter. Je kon er dan niet meer op schaatsen want er was geen mooie gladde vlakte meer. Je zou verwachten dat je in het noordelijke deel van de Atlantische Oceaan dezelfde structuur zou krijgen als in het zuidelijke deel, dus een structuur die mooi gebogen is, en kusten die netjes aaneensluiten tot aan de Noordpool. Dat is maar in beperkte mate het geval. Iets is er gebeurd met die oceaانbodern, iets is er gebeurd met de kustlijnen, en – zoals het zich laat aanzien – er is een groot deel van de continenten verdwenen! (VGM-II, blz. 45)

De vraag is dus, hoe zou zo'n landstrook verdwenen kunnen zijn? Wat kan er gebeurd zijn? Wel nu, ik denk dat het antwoord verbazingwekkend eenvoudig is. Het verloren continent is gewoon tussen de tektonische platen weggezakt, als een grote plaat steen op een ijsvlakte waar scheuren precies onder deze plaat doorliepen. Want de tektonische platen bewegen, van elkaar af...! Precies daar waar het verdwenen eiland ooit was, is er een intersectie van drie (!) enorme middenoceanische scheuren (Figuur 3.3). Geen wonder dat op een ongeluksdag het hele continent zonk als een baksteen, in slechts één dag en één nacht zoals Plato vertelde. (VGM-II, blz. 47)

Na de vorming van het ene continent, Pangea, is deze vrij direct erna weer uiteen gevallen. Vanaf dat moment bewogen de tektonische platen van elkaar af. Dat is nog zichtbaar in het zuidelijke deel van de Atlantische Oceaan. In het noordelijke deel is de oceaانbodern zeer ongelijkmatig, wat duidt op een catastrofe. Ik veronderstel dat de aardkorst langzaam dikker is geworden en dat deze vóór de laatste grote Catastrofe nog heel kwetsbaar was. Dat is te zien aan de periode van 1850 jaar extreem vulkanisme dat eraan vooraf ging.

Na het wegzinken van Atlantis, denk ik, is de aardkorst onder de Atlantische Oceaan verbrokken en dat effect heeft zich snel voortgeplant. De continenten raakten op drift en binnen enkele maanden vormden deze zich tot het ene continent Pangea.

Atlantis is gezonken en daarna door deze continentale bewegingen geplet, verbrokken en grotendeels onder de andere continenten geschoven. Gedeeltelijk kunnen stukken van Atlantis geheel over de kop gedraaid zijn. Tijdens de teruggaande beweging van de continenten zijn brokken van Atlantis meegezogen en dat tekent op dit moment de oceaانbodern in het noordelijke deel van de Atlantische Oceaan.

Volgens Kritias verdeelden de goden de aarde door loting, niet door twist. De god Poseidon heeft Atlantis geloot. Ik vermoed dat bij deze verdeling Egypte en Atlantis betrokken zijn geweest, en dat daarom deze beide naties haast gelijktijdig zijn ontstaan. Griekenland was er 1000 jaar eerder.

Zowel Atlanta als Griekenland heeft een enorm leger op de been weten te brengen. Over het leger van Atlanta schrijft Thurlings:

Er waren dus 240.000 matrozen, en er was een landmacht van 1.020.000 man, samen een leger van meer dan 1,2 miljoen man! Toen ik dit alles las was ik stomverbaasd. Plato kon echt wel rekenen, daar bestaat geen twijfel over. En hij benadrukte dat het geen fantasie was maar werkelijkheid. Maar deze getallen duiden op een leger dat zo groot was zoals dat zelfs de supermachten van vandaag een dergelijke strijdmacht alleen op de been weten te krijgen in een zeer grote oorlog. (...) Atlantis moet dan wel een bevolking gehad hebben van minstens enige tientallen miljoenen burgers – dus in de orde van grootte van 1000 inwoners per district. Een kleinere natie zou niet in staat geweest zijn zo veel manschappen vrij te stellen van hun burgerrol. Maar tientallen miljoenen inwoners verwacht je niet in Satorini of Helgoland die wel genoemd worden “als mogelijke plaats waar ooit Atlantis gelegen moet hebben” die zijn veel te klein. (VGM-II, blz. 41)

Griekenland heeft dit leger van Atlantis tot staan weten te brengen. Waarschijnlijk heeft Griekenland daarna een deel van zijn troepenmacht op Atlantis gestationeerd, omdat tijdens de Grote Catastrofe ook Griekse soldaten zijn omgekomen.

Atlantis kwam op en is jaren later verzonken. In hoeveel jaar groeit een mimistaat uit tot een staat met een bevolking van meer van tientallen miljoenen inwoners? Hoe is de verhouding tussen Griekenland en Atlantis geweest na hun militaire confrontatie? Heeft Atlantis daarna gewoon bruggenhoofden kunnen vormen in zowel Egypte als in Peru?

Dit is allemaal goed denkbaar in een periode van ± 5500 jaar, waarin mensenleeftijden hoog waren. Ik vermoed dat Atlantis pas aan het einde van die periode zijn bruggenhoofden is gaan bouwen. Helaas is daar geen hard bewijs voor. Voor Cuba ligt een verzonken stad die eveneens aan Atlantis wordt toegeschreven. Misschien levert dat in de toekomst nog de nodige data.

Zie voor info over die verzonken stad:

<http://www.ninefornews.nl/verzonken-stad-voor-cubaanse-kust-gevonden/>

http://niburu.co/index.php?option=com_content&view=article&id=3079:atlantis-eindelijk-boven-water&catid=7:archeologie&Itemid=19

De diverse catastrofes hebben grote invloed gehad op het niveau van het oceaانwater. Over een stijging van 100 meter schrijft Thurlings het volgende:

Maar dan het volgende. De ijskappen (in Noord-Amerika en Europa) groeiden in de laatste ijstijd aan, en werden enkele kilometers dik zoals nu op de Zuidpool. De vraag is nu even: hoe weten de geologen die dikte? Het is me nogal een uitspraak, want is het niet zo dat hiervan wordt afgeleid hoeveel lager de zeespiegel in die tijd stond? Want hoe moet je anders vaststellen dat het zeewater vroeger 100 meter lager stond dan nu. Ik kom dat getal alsmaar weer tegen, maar hoe dat – buiten een indirecte berekening – is vastgesteld, vind ik nergens. Ik weet bijvoorbeeld dat geologen de monding van de Rijn in de Noordzee ergens onder water hebben kunnen vaststellen, en dat die 15000 jaar geleden veel verderop lag, op een plaats die nu 100 meter onder water ligt. Bij Carnac in Frankrijk ligt aan de kust een megalithische constructie, een rond bouwwerk te vergelijken met een steencirkel en deze ligt de helft onder water. De conclusie ligt voor de hand dat het water ooit dus veel lager stond. Maar hoeveel...? (GVM-II, blz. 147)

Zie voor meer over Carnac:

<http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/frankrijk-carnac/mysterie-frankrijk-carnac.html>

De grote verandering in het niveau van het zeewater geeft wel aan dat de diverse catastrofes een heel grote invloed hebben gehad. Ik veronderstel dat tijdens de twee Grote Catastrofes vier

continenten zijn verdwenen, twee verzonken en twee opgetild, waarbij ze tijdelijk als een tweede zon zijn waargenomen.

Doordat er twee continenten van de aarde zijn opgetild, is de massa van de aarde kleiner geworden. Daardoor is de diameter van de aarde waarschijnlijk iets kleiner geworden. Vanwege de gebergtevorming tijdens die catastrofes is daar de aardkorst ter plaatse dikker geworden en is gaan zakken totdat er een nieuw evenwicht werd bereikt.

Deze beide verschijnselen zorgen voor stijging van het niveau van het zeewater. Het verhaal dat de monding van de Rijn nu 100 meter onder water ligt, kan zeker kloppen.

Hoe verder terug in de tijd hoe groter de onzekerheden. Over de Tweede Grote Catastrofe weten we dankzij Plato veel meer dan over de Eerste. De eerste grote Catastrofe blijft dan ook heel vaag, maar wellicht heeft deze aan de andere kant van de aarde wel eenzelfde uitwerking gehad dan de Tweede. Wie weet.

Tijdens al deze turbulenties heeft God de aarde de huidige vorm gegeven. Het lijkt er een beetje op dat God met een aarde heeft gespeeld om zo de mensen te laten beseffen waar Hij over gaat. In Openbaring staat de volgende catastrofe aangekondigd. Het is maar goed dat we weten waar God toe in staat is, dan hoeven we die komende ramp niet bij voorbaat te bagatelliseren.

Tijdens de voorgaande catastrofes heeft God de aarde toebereid voor de tijd waarin we leven en voor de korte tijd die nog volgt. Ik veronderstel dat God voldoende grondstoffen heeft geschapen om die tijd goed door te komen zodat wij alle van Hem ontvangen gaven optimaal kunnen inzetten. Geologie lijkt mij een mooi vak, mee omdat het nog een vrijwel braak liggend terrein is. Wie is in staat om al die catastrofes in kaart te brengen?

Mijn poging is slechts een eerste idee, waarbij ik geologische feiten en gegevens uit mythische verhalen met elkaar in overeenstemming heb willen brengen. Maar of het allemaal klopt? Ik weet het niet.

Ik denk wel dat alle kalksteenlagen tijdens de genoemde catastrofes kunnen zijn ontstaan. Zeker als ik dat afzet tegen het idee van jongeardecreationisten, die veronderstellen dat al die lagen tijdens de zondvloed zijn ontstaan.

Omdat vóór de zondvloed de klimatologische omstandigheden anders waren dan erna, is het eigenlijk onmogelijk om verschillende zaken te extrapoleren. De mensen leefden toen veel langer. Gold dat ook voor alle schelpdieren? Groeiden de koraalriffen vóór de zondvloed sneller of langzamer dan nu? Hoe waren toen de condities?

Vragen te over. Maar ik geloof niet dat er miljoenen jaren voor nodig waren om al die kalklagen te vormen. Maar bewijzen kan ik het niet, omdat extrapoleren onmogelijk is.

De zondvloed is eigenlijk een discontinuïteit waarvan we de grootte niet kennen.

Dat bemoeilijkt het terugkijken. We moeten het helaas stellen met de schaarse overleveringen.

Die mogen we niet weg verklaren als ze niet passen in ons wereldbeeld. Uit de mythen moeten we fantasie en feiten van elkaar leren te onderscheiden en de feiten laten meespreken.

Ik heb mij daarvoor grotendeels gebaseerd op wat Thurlings in zijn boeken heeft aangereikt. Zijn manier van analyseren bevalt mij. Daarover later meer.

5. Stenen vazen en andere voorwerpen van vóór de laatste Grote Catastrofe.

In tal van musea bevinden zich voorwerpen van vóór de laatste Grote Catastrofe.

Thurlings is op zoek naar anomalieën en hij vindt er velen. Daaruit trekt hij de conclusie dat er duizenden jaren geleden, tezelfdertijd, op dezelfde plaats op de werldebol mensen en supermensen moeten zijn geweest. Thurlings schrijft:

Zaal 64 van het Brits Museum. (...) Zaal 61 tot en met 63 trekt het meeste bekijks vanwege de kleurig gedecoreerde sarcofagen. Ik vind dat wat minder interessant, want ik ben op zoek naar anomalieën. En die vind je in zaal 64 volop voor wie het zien wil. Ik vond al snel de hiervoor besproken bolle granieten kruik met gouden handvaten. Een bizar ding, al kijkt er nauwelijks iemand naar. Het ding was van onderen inderdaad rond als een eitje en toch stond hij met de bovenkant netjes vlak (Figuur 4.21) Zie voor foto's het boek of onderstaande website: <http://www.thurlings.com/Ancient-mysteries/mysteries/stenen-vazen/mysterie-stenen-vazen.html>

Als je al zo iets kan maken, waarom maakt je het zó? Waarom zo moeilijk doen, 3100 jaar v. Chr.? De oortjes zijn één geheel met de kruik en dat betekent dat dit niet op een draaibank gemaakt kan zijn, alhoewel de kruik verder perfect rond lijkt te zijn. Dus ook hier weer, 'hoe doe je dat – 3100 v. Chr.?

Zaal 64 is eigenlijk een schatkamer van mysteries voor wie er oog voor heeft. Je struikelt er bij wijze van spreken over de anomalieën, dingen die niet kunnen, toen niet en nu ook nog niet of met veel moeite. Ik daag de beeldhouwers uit om van dit granieten kruikje, of die van breccia van foto 4.22 een replica te maken – en begin dan maar eens met de egyptologen een plezier te doen door dit te maken met slechts koperen werktuigen, en zonder het wiel toe te passen. Figuur 4.23 toont een kalkstenen vaas, maar hier is goed te zien dat de oortjes niet op gelijke hoogte geplaatst zijn, maar zodanig dat deze esthetisch passen in de gekleurde band van het materiaal. Met opzet is de vorm van de vaas hierop aangepast. Nu goed, het gaat hier om kalksteen, dus met een draaiplateau en een harde beitel zal dat wel lukken, waarna je nog moet polijsten. Maar dit soort vormen zie je in het Brits Museum ook in hard steen, bijvoorbeeld in basalt. Aan de voorwerpen die tentoongesteld staan moet je eigenlijk concluderen dat er geen grens was aan de mogelijkheden die de kunstenaars 3000 jaar v. Chr. konden realiseren. Zo staan er extreem grote zware kruiken (Figuur 4.24) waarvan je maar kan gissen waar die voor gediend hebben gezien het gewicht. Figuur 4.25 toont een kalkstenen ronde kom die de indruk maakt dat hij zó van een professionele draaibank afkomt, zo cirkelsymmetrisch lijkt hij te zijn. De 'showtafel' van foto 4.26 is een verhaal apart. Gemaakt van hard steen, perfect rond, esthetisch gevormd, dun plateau en gepolijst. Een juweeltje, zelfs in onze tijd. Maar foto 4.27 vertelt misschien wel het meest interessante verhaal. De getoonde voorwerpen stammen uit 4000 to 3600 v. Chr., extreem oud dus! Links staan werktuigen zoals we dat zouden verwachten van nog weinig ontwikkelde stammen die bedreven waren in het vervaardigen van stenen speerpunten, bijlen en hamers. Platte stenen, vervaardigd door handig afslaan. Maar in dezelfde tijd zouden de ronde schijven gemaakt zijn. Perfect rond, een gat concentrisch in het midden, gepolijst (Let wel: de Egyptenaren zouden het wiel niet gekend hebben maar wat is dit dan?). Men duidt deze dingen aan als 'mace-head', een knots op het einde van een staf, bedoeld voor ceremoniële doeleinden. Maar niemand die dit zeker weet, het is maar een uitleg. Maar dat doet er nu even niet toe. Het bijzondere is dat naast de werktuigen die met de aller primitiefste middelen werden vervaardigd, tegelijkertijd voorwerpen verschenen die slechts met geavanceerde apparatuur gemaakt konden worden. Leefden er twee maatschappijen van een uiterst verschillend ontwikkelingsniveau naast elkaar? Eigenlijk is dat de enige conclusie die hier op zijn plaats is. Mensen en supermensen, duizenden jaren gelden, tezelfdertijd, op dezelfde plaats op de werldebol. (VGM-I, blz. 92-93)

Verondersteld wordt dat inwoners van Atlantis tijdens de bouw van de piramiden van Gizeh een bruggenhoofd dan wel een handelscentrum in Egypte hadden.

Ik denk dat de inwoners van Atlantis al deze stenen vazen hebben geïmporteerd en daarmee handelswaar hebben vervoerd. Te denken valt daarbij aan luxegoederen als cocaïne en cafeïne. In Egypte zijn enorme aantallen van die stenen vazen gevonden.

Deze stenen vazen zijn in grote aantallen gevonden in en om de stappiramide van Djoser, enkele tienduizenden – overigens vraag ik me af waar die allemaal gebleven zijn – maar dat is toch nog een overzichtelijk aantal dat gemakkelijk met een beperkte productiecapaciteit geproduceerd kan worden. Slechts één, goed geoutilleerde werkplaats is voldoende. Zo bezien is het niet zo vreemd dat die ene werkplaats na 5000 jaar verdwenen is. Misschien ligt die ergens diep in het zand of is afgebroken door de lokale bevolking, die onderdelen voor allerlei doeleinden kon gebruiken. En gegarandeerd is er dan na 5000 jaar helemaal niets meer over.

Maar zo'n werkplaats moet vanzelfsprekend de top van een ijsberg zijn. Het betekent dat er mogelijkheden zijn geweest om draaibanken en freesmachines te maken, en dat wijst op een geweldige opbouw van technologieën en ondersteunende organisaties die, als resultaat, slechts één werkplaats ter beschikking van Djoser stelde om die stenen vazen te maken. In onze technologische maatschappij volgde de ontwikkeling van steenbewerkingstechniek min of meer op die van metaalbewerking: nadat de draaibanken en freesmachines voor hard metaal ontwikkeld waren, volgden de machines voor harde steen. Dat doet vermoeden dat het in de prehistorische tijden niet anders was. Maar dit zou tevens bewijzen dat Djoser niet de eigenaar was van die werkplaats, want dan zou hij het zeker hebben gebruikt om gouden en koperen kunstvoorwerpen te maken. Maar er zijn geen voorwerpen van goud en koper zoals deze stenen vazen, niet één! Dus het lijkt er op dat er slechts één werkplaats was, en dat die alleen geschikt was om harde steen te bewerken. Er waren geen machines om metaal te zagen, draaien, frezen of te polijsten. Al lijken de machines op elkaar, er zijn toch wezenlijke verschillen, bijvoorbeeld voor wat betreft de beitels.

Maar hoe zit het dan met al die ondersteunende organisaties die nodig zijn om uiteindelijk een werkplaats neer te kunnen zetten? Wie zal het zeggen? Ze hoeven niet noodzakelijkerwijs in Egypte gezocht te worden, want er is niet veel fantasie voor nodig om te bedenken dat een maatschappij die in staat is om een werkplaats te creëren er geen moeite mee zal hebben om deze af te leveren bij de voordeur van Djoser. Ze konden dus overal zijn, zelfs aan de andere kant van de wereldbol. Zo zie je maar wat dit allemaal oplevert: het gegeven van een perfect vormgegeven stenen vaas leidt tot een aantal verbazingwekkende conclusies!

Natuurlijk is er ook een ander mogelijkheid dan hakken in harde steen en dat is de mogelijkheid van gieten en persen. En dit zou een 'low-tech' technologie kunnen zijn. Ik kom hier in een later hoofdstuk nog op terug. Maar goed, al meer dan een eeuw geleden heeft de beroemde archeoloog William Flinders Petrie vastgesteld dat deze vazen en andere hard stenen voorwerpen duidelijk sporen vertonen van mechanische bewerkingen. Dus het 'bewijs' wijst meer in de richting van een mechanische werkplaats dan in de richting van een chemisch laboratorium. Alleen een diepgaand onderzoek kan deze zaak oplossen.

Stel je nu eens voor dat jij Djoser bent, een van de eerste farao's, en je regeert in de tijd van 2630 tot 2611 voor Christus. Eigenlijk is Djoser niet eens jouw naam want die is in veel latere tijd aan jouw toegedicht. Je echte naam is Netjerykhet. (Ik heb mij altijd al afgevraagd hoe egyptologen weten hoe ze zo'n naam moeten uitspreken want hiërogliefen zijn als de iconen op je computer, kleine plaatjes die iets aanduiden. Hoe zullen mensen 5000 jaar van nu kunnen weten dat je de kleine icoon - het tabje met het vergrootglas – uitspreekt als 'Windows Explorer'?) En nu heb je, als Djoser, zojuist de bouw van je graf voltooid na een aantal aanpassingen: de trappiramide en de omliggende gebouwen zijn klaar voor gebruik. Wat ga je vervolgens doen? Je wilt toch, als je dood bent en naar het hemelrijk gezonden

wordt, al je kostbaarheden meenemen, niet? En wat vonden de archeologen daar, diep in de gangen van de mastaba? Jazeker, 40.000 stenen vazen van allerlei soort. Kun je je voorstellen dat deze zo waardevol zijn dat je er zoveel mee wil nemen naar het hiernamaals? Ze moeten eenzelfde waarde hebben gehad als diamanten vandaag. Zoiets is zeker voorstelbaar als je slechts één werkplaats had, net genoeg om alle vazen te maken, goed genoeg voor jou en je huishouden. Maar het merkwaardige is dat bij talloze vazen de namen zijn ingekrast van koningen van de eerste en de tweede dynastie, dus van vóór Djoser. Als jij nu Djoser was, zou het niet normaal zijn dat je deze kostbare stenen vazen van je voorgangers verzamelde en bij je hield? Toch? Dus heel waarschijnlijk had Djoser helemaal geen werkplaats. Hij verzamelde alleen maar, heel fanatiek, de vazen die er al waren, en die waren al een paar honderd jaar oud. Als je vandaag de dag vazen zou verzamelen die een paar honderd jaar oud zouden zijn, dan zouden die al antiek zijn, en behoorlijk kostbaar. Niet zo vreemd dat Djoser, als de meest belangrijke heerser in de wereld, al deze kostbaarheden verzamelde. En wellicht hebben deze vazen helemaal niets van doen met Djoser. (VGM-I, blz. 17-19)

Al eerder heb ik verondersteld dat deze trappiramide en de bijgelegen mastaba gelijktijdig met de piramiden van Gizeh zijn gebouwd, vóór de Tweede Grote Catastrofe. Al deze stenen vazen zijn dan vóór 3166 v. Chr. gemaakt. Het meest waarschijnlijker is dat deze door de inwoners van Atlanta zijn gefabriceerd op het eilandenrijk Atlanta zelf of op een van haar buitenposten. In Peru? Het idee dat de vazen van elders afkomstig zijn wordt ondersteunt door onderzoek waaruit blijkt dat het nog geheel onduidelijk is waar het materiaal van hard stenen vazen vandaan komt. Thurlings schrijft hierover verder:

Vanzelfsprekend geldt dat wat niet is nog kan komen. Wellicht wordt in de toekomst nog vastgesteld naar welke steengroeve een bepaalde stenen vaas kan worden teruggeleid. Maar dan is er nog een ander conclusie die terloops gemaakt wordt. Het is hier alsof de onderzoekster door lange donkere tunnels loopt op zoek naar een uitweg. Dan passeert ze onverwacht een zijgang, waar in het diepe donker heel ver weg een lichtvlekje gloeit. Maar de onderzoekster kan dat niet verder uitzoeken, maar moet het rechte pad blijven vervolgen. Bij aanvang, bij de algemene bespreking van vulkanisch gesteenten merkt ze op:

“Een bijkomende overweging is dat het gesteende ‘veranderd’ kan zijn, dat wil zeggen dat het een verandering in de mineralogie heeft ondergaan, gewoonlijk door interactie met heetwateroplossingen. Een groot aandeel van het vulkanische gesteente dat de Egyptenaren gebruikten voor stenen vazen bleek, na bepaling in de dunne lagen methode, eerder ‘veranderde rots’ dan oorspronkelijk gesteente te zijn. Het is mogelijk dat de Egyptenaren met opzet de meer veranderde steen uitzochten daar de tweede orde ingroei van kristallen gedurende de verandering het taaier maakte, meer samenhangend, en onder druk minder gemakkelijk zal splijten en afbreken dan ongewijzigde rots.”

Helaas gaat Aston hier niet verder op in en dat is jammer. De tekst bij andesite porpyry doet vermoeden dat Aston er vanuit gaat dat er een natuurlijk proces aan ten grondslag ligt. Maar hoe weet je dat? En waar wordt dan deze ‘altered’ vorm, veranderd door inwerking van heetwater, gedolven? Want hier is natuurlijk ook de vraag gerechtvaardigd of de Egyptenaren wellicht in staat waren om deze ‘altered’ vorm kunstmatig te maken. Je kan dit niet uitsluiten, zeker niet omdat uit bovenstaande blijkt dat de bekende steengroeven niet een-op-een met de stenen vazen gerelateerd kunnen worden. (VGM-I, blz. 83-84)

Zowel de plaats als de manier waarop deze stenen vazen zijn gemaakt, zijn nog onbekend. Over de jaartallen is meer overeenstemming. Figuur F.27 toont ruwe werktuigen, en perfect gepolijste ronde voorwerpen uit 3600-4000 v. Chr. Gemaakt vóór de zondvloed.

Thurlings blijft fascineren. In het hoofdstuk 'Struikelen over raadselen' vertelt hij over zijn bezoek aan het Louvre in Parijs en aan het Rijksmuseum voor Oudheden in Leiden. Ook hier zoekt hij voorwerpen op die vóór de laatste Grote Catastrofe gemaakt zijn. Zijn verbazing werkt aanstekelijk. Een tweetal citaten:

Op een gegeven moment stonden we met z'n drieën, mijn twee dochters en ik met onze neus op de vitrine (in het Louvre) te kijken, terwijl we overlegden wat we nu eigenlijk zagen. Dit lokte andere museumbezoekers aan die benieuwd waren wat er dan toch wel aan spectaculaire zaken in die donkere vitrine tentoongesteld was. Ze snapten er niks van, wat was er nou te zien aan die stomme kruiken? De een na de ander droop af. Fransen, Engelsen, Chinezen. Ze konden uit ons Nederlands ook niets opmaken. Mag je het ze kwalijk nemen? Ik denk het niet, de wetenschap geeft er ook nauwelijks aandacht aan, dus waarom een archeologisch geïnteresseerde leek dan wel? Maar als ik naar die granieten vaas kijk die vrolijk gedateerd wordt op 3100-3500 v. Chr. (Zie boek: Figuur 6.4) dan denk ik: dit is toch een veel kostbaarder item dan de Mona Lisa van Leonardo? Een getalenteerde kunstschilder lukt het wel om zo'n schilderij te maken, maar zo'n granieten vaas, dat lukt zomaar niet. Ook tegenwoordig niet! Talent of niet. Er is geen kunstenaar ter wereld die nu even, als demonstratie van ongeëvenaard kunnen, granieten of diorieten vazen of ander kunstvoorwerpen maakt: men heeft simpelweg de techniek niet om dat te doen! Maar anno 3700 v. Chr. kennelijk wel. En de eerste piramide moest toen nog gebouwd worden! Welke gereedschappen had men toen om een blok graniet uit een rots te hakken, en vervolgens uit te hollen en mooi vorm te geven, inclusief de oortjes, en deze glad te polijsten? Het is een tijd waarin de mens nog geacht wordt 'primitief' te zijn en nog slechts met stenen en houten, en hooguit koperen, gereedschappen zijn bestaan te vergemakkelijken. En dan zo maar even een hardstenen vaas maken? (VGM-I, blz. 121)

De volgende vitrine (in het Rijksmuseum van Oudheden) was helemaal shocking. Ik kwam dan ook even later helemaal onthutst het museum uit. Er lagen een aantal stenen hamerbijlen waarvan er twee een dergelijke graad van perfectie hadden dat ze onmiddellijk de aandacht opeisten (zie boek: Figuur 6.9). Ze worden gedateerd in de periode 3100-2500 v. Chr., dus nog voordat de piramiden in Egypte gebouwd werden. Voorzien van een perfect rond gat (zo op het oog), in steen – harde steen – zo te zien. Toen? In die tijd? Je zou ze wel eens precies willen opmeten, want je kan niet om de indruk heen dat ze perfect symmetrisch zijn. Hoe maakten ze dat? Welke steensoort is het? Zijn de wetenschappers zeker van de datering? Dit kan helemaal niet! Zo'n perfect rond gat maken, zo precies symmetrisch vormgegeven bijl, dat doe je niet zo maar. Weer opnieuw, als je dat kan maken, dan kan te alles maken! Net zoals in Egypte. Precies de zelfde mysterie: granieten vazen en knotskoppen – naast gewoon pottenbakkerswerk: wie dat kon maken, kon alles maken... (VGM-I, blz. 127)

Op de sites van het Rijksmuseum van Oudheden is veel te vinden. Onder andere:

<http://www.rmo.nl/collectie/zoeken?q=stenen+vazen&p=1>

<http://www.rmo.nl/collectie/zoeken?object=e+1930%2f6.1>

De granieten vazen en de prehistorische hamers vragen om een verklaring. Wie maakten ze en waarmee en hoe?

In de mythen komen goden voor. Hebben zij daarin een rol gespeeld?

Of zijn het de zonen van de goden, genoemd in Genesis 6, die de eerste instantie de hand hebben gehad bij de vervaardiging van alle prehistorische voorwerpen waarvoor wij geen verklaring hebben?

In het volgende hoofdstuk probeer ik stukjes uit de mythologie in overeenstemming te brengen met de harde gegevens uit de Bijbel.

6. God en de goden uit de mythologie

Wie diverse aspecten uit de mythologische verhalen serieus gaat nemen, ontkomt er niet aan om over de daarin genoemde goden na te denken.

Aan het begin van de vroegste verhalen over Egyptenaren, Grieken, Soenisiërs en Inca's staan de goden. Zij maakten de mens en grepen diverse keren in. Ook streden de goden onderling met elkaar. Thurlings neemt al deze mythische verhalen zo serieus, dat hij het hoofdstuk **De eerste goden, de eerste mensen** afsluit met:

Je kan er dus niet omheen dat supermensen ooit de mens geschapen hebben, maar daarna ingegrepen vanwege de enorme bevolkingsexplosie. Maar ook omdat de mens veel te agressief was. Deze supermensen zorgden voor een grote vloed die de mensheid wegvaagde, op enkele uitverkorenen na. Het moet dus wel een wereldwijde vloed geweest zijn, maar de Bijbel geeft geen uitsluitsel hoe deze veroorzaakt werd. En dus ging ik op zoek naar andere bronnen die wellicht dit bizarre relaas zouden kunnen bevestigen. (VGM-II, blz. 66)

In het bovengenoemde hoofdstuk is Thurlings 'god en de goden' gaan omschrijven met de termen 'superman en supermen'. Hij onderkent het dilemma dat de Bijbel uitgaat van één God, terwijl de mythen het hebben over meerdere goden. Hij onderkent dit als het meest delicate in zijn boek. Hoe ondervang je dit probleem, als je rekening wilt houden met de gevoelens die christenen hebben voor de God van de Bijbel, en niet de hele voorgeschiedenis wilt negeren waarover de mythen spreken.

Hij probeert dit dilemma op te lossen met de termen 'superman en supermen'.

Omdat ik de Bijbel zie als Gods woord, waardoor ik God heb leren kennen als een liefdevolle God, vind ik dit hoofdstuk tenenkrommend. Thurlings schrijft onder andere:

Laten we maar eens gaan bekijken wat er staat, om te beginnen met de tekst uit Genesis, Hoofdstuk 6:

"1. Toen de mensen talrijk begonnen te worden op de aardbodem en dochters kregen, 2. Zagen de zonen van God hoe mooi de dochters van de mensen waren, en zij kozen zich uit die dochters ieder een vrouw."

Wat staat hier? Dat er zonen van God zijn!! God heeft zonen! Maar als er zonen zijn, dan is er een Moeder God. En als er zonen zijn, dan zijn er vast ook dochters. Dus God is niet alleen, hij heeft een hele familie bij zich! (net zoals in Egypte). (VGM-II, blz. 51)

Het meesterstuk van de creatie van een menselijk wezen, Adam – en enige tijd later Eva, zijn vrouw. Na uit het Hof van Eden verbannen te zijn, kregen ze twee kinderen, Kaïn en Abel. En wat deed de eerste echt geboren menselijk wezen, Kaïn? Hij vermoordde zijn broer! Geen wonder dat men zegt dat de mens het meest agressieve wezen is op aarde. Genesis 1:27 zegt:

"En God schiep de mens als zijn beeld; als het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen."

Dus mag je er van uit gaan dat de supermensen ook wel enig agressief gedrag ten toon zullen spreiden. En dat deden ze zeker. Het hele Oude Testament is een lang horrorverhaal van een tiranniserende krijgshoer. Maar hij is niet de enige. De hele wereld werd beheerst door elkaar bevechtende krijgsheren: supermensen met verbazingwekkende wapens en machines. (VGM-II, blz. 53)

Hier schakelt Thurlings de God van de Bijbel gelijk met de goden uit de diverse mythen.

Ik lees het betreffende Bijbelvers uit Genesis 6 heel anders.

Dit komt omdat ik veronderstel dat God wél een facet uit het hele scheppingsproces meerdere keren heeft herhaald. God heeft op een bovennatuurlijke manier aan Adam zijn vrouw Eva gegeven. Eerst moest Adam leren om God er om te vragen, en daarna schiep God op een wonderbaarlijke manier Eva uit Adam.

Ik veronderstel dat God dit eveneens bij de eerste generaties mannen heeft herhaald.

Want in Genesis 6:1 lezen we duidelijk dat pas nadat de mensen talrijk geworden waren, er dochters geboren werden. Dit kan alleen als God zelf aan iedere man, op een even wonderlijke manier dan bij Adam, een vrouw heeft gegeven.

Dit verklaart ook de angst bij Kaïn, nadat hij Abel had gedood. Op dat moment had Abel al een vrouw en een talrijk nageslacht. Zo'n groot nageslacht, dat Kaïn terecht bang was. (Genesis 4:14)

De koppeling met de mythen zie ik dan ook heel anders dan de manier waarop Thurlings dat invult.

Ik zie Adam en alle mannen uit de eerste generaties als zonen van God.

Adam werd als een twee-eenheid geschapen, terwijl zijn zonen, kleinzonen en achterkleinzonen als twee-eenheden werden geboren. Pas later scheidde God deze twee-eenheden in een man en een vrouw. Deze zonen van God waren dan ook fysiek anders dan de latere mensen.

Nadat er dochters geboren werden, vergrepen deze zonen van God zich aan deze dochters.

Dit was vreselijk in Gods ogen, omdat Hij hen zelf al een vrouw had gegeven.

Die zonen van God pleegden overspel en verwijderde zich daarmee van de vrouw die God hen gegeven had. Afschuwelijk!

De Bijbel spreekt over giganten. (Genesis 6:4) Reuzen met faam.

Hier raakt de Bijbel de mythologie, waarin ook sprake is van reuzen met geweldige kracht.

Ik veronderstel dat de zonen van God veel groter waren dan de latere mens.

Toen die zonen van God zich vergrepen aan de dochters van mensen, zijn deze giganten geboren.

Genesis 6 beschrijft hen als de helden uit het verre verleden.

Een mythe is een mix tussen werkelijkheid en fantasie.

Het is daarom lastig om de werkelijkheid uit de mythe te filteren.

In een mythe zien we dat van alles vergoddelijkt wordt. De zon en de maan worden gezien als goden.

Reuzen zijn halfgoden en de eerste mensen – de zonen van God - zijn de goden uit de oertijd.

Die eerste mensen waren inderdaad bijzonder. Volgens de Bijbel is Tubal-Kaïn de stamvader van

allen die brons en ijzer bewerken. (Genesis 4:22) Volgens de mythen overtroffen de goden de

mensen. Geen wonder dat latere generaties met groot ontzag naar hen opkeken en hen als goden

gingen vereren.

De meeste mythen dateren van vóór de laatste Grote Catastrofe. In meerdere mythen komen grote

catastrofes voor en in het verhaal over Atlantis neemt zo'n verhaal zelfs een centrale plaats in.

Ik geef enkele citaten uit het boek van Thurlings, waarbij ik vooral de jaartallen en de

onwaarschijnlijke lange regeerperiodes van de 'goden' zal noemen. Na elk citaat geef ik een kort

commentaar. In hoofdstuk 9 ga ik verder in op de jaartallen en de lange regeerperiodes.

Plato leefde ongeveer vierhonderd jaar voor Christus en dat betekent, al teruggellend, dat Solon het verhaal hoorde ten tijde van de Babylonische ballingschap, dus ongeveer gelijktijdig met het ontstaan van de Bijbel. Maar het verwijst niet naar het Midden-Oosten, maar naar Griekenland en Atlantis in de Atlantische oceaan. Er is sprake van "hevige aardbevingen" maar de ramp voltrok zich in "een enkele ramspoedige dag en nacht", zowel voor Griekenland als voor Atlantis, hoewel 'Griekenland' niet expliciet genoemd wordt. De verwijzing is naar de krijgsmacht van Griekenland en die zou zich in principe overal hebben kunnen bevinden. Maar er staat nog meer in dit verhaal:

- Alle bijzondere zaken uit het verre verleden waren opgetekend en lagen opgeborgen in de Egyptische heiligdommen.
- Op gezette tijden wordt de mensheid door een hemelse stortvloed vernietigd en blijven alleen onderontwikkelde landbouwers over en moet alle kennis opnieuw ontdekt worden.
- Er zijn meerdere zondvloeden geweest maar de Grieken kennen er slechts één.
- De Egyptische staat was ingesteld door de godin Athene, 8000 jaar voor dat Solon (640-560 v. Chr.) het verhaal te horen kreeg (dus ± 8600 v. Chr.)
- De stad die nu Athene is, was 1000 jaar vóór Egypte gesticht door dezelfde godin Athene (dus ± 9600 v. Chr.)
- De oude Grieken zijn door de goden voortgebracht en opgevoed.
- De Grieken hielden een gigantische troepenmacht van Atlantis, afkomstig uit geheel Europa en Afrika, staande.
- De oorzaak van de catastrofe is gelegen in “een afwijking van de hemellichten die zich om de aarde bewegen” en “een met een lang tijdsverloop, door hevige hitte optredende, verdelging.”

We zien dus dat een Griekse beschaving die ooit aan de Egyptische beschaving vooraf ging, de supermacht Atlantis versloeg, maar vervolgens ten onderging in een grote catastrofe. Ook Atlantis ging in deze catastrofe ten onder. En dat alles in één dag en één nacht. (VGM-II, blz. 38-39)

Gezien dit verhaal veronderstel ik dat de oude Grieken zijn voortgebracht en opgevoed door enkele zonen van God, in de afstammingslijn van Kaïn. In die afstammingslijn komt Tubal-Kaïn voor, de stamvader van allen die brons en ijzer bewerken.

Dit baseer ik op het gegeven dat zowel de Grieken als de Egyptenaren piramiden en tempel hebben gebouwd die niet zonder ijzeren gereedschap gemaakt kunnen zijn.

Hier wordt verteld dat er meerdere hemelse stortvloeden, gepaard gaand met zondvloeden, zijn geweest. Ik vermoed dat de godin Athene de vrouw is geweest van één van de zonen van God. Zij leefde tijdens de eerste generaties. Zij leefde kennelijk ± 9600 v. Chr.

En dan vertelt Kritias in detail het verdere verhaal van Atlantis – te lang om hier in zijn geheel aan te halen. In het kort zijn dit de belangrijkste punten:

- Het betoog begint met de opmerking dat destijds “de goden de aarde onder elkaar verdeelden, door loting, niet door twist”. Kennelijk waren er ‘goden’- wie dat ook moge zijn – aanwezig die over de mensen heersten. Het waren grotere en kleinere gebieden. En de god Poseidon had Atlantis geloot.
- In de afgelopen 9000 jaar is door opeenvolgende rampen de dikke vruchtbare laag van Griekenland en de Griekse eilanden afgespoeld en rest nu nog slechts kale grond.
- De Akropolis was vroeger een glooiend terrein dat bedekt was met vruchtbare grond. In één nacht is deze vruchtbare laag weggespoeld. (...)
- De opeenvolgende dynastieën werden steeds minder ‘goddelijk’ doordat elke koning met een mensenvrouw huwde. Na generaties werden ze daardoor steeds meer hebzuchtig en agressief met gevolg dat ze de alleenheerschappij over het gebied binnen de Zuilen van Heracles wensten te bemachtigen. (VGM-II, blz. 39-40)

Hier lezen we dat elke koning met een mensenvrouw huwde waardoor de volgende dynastieën minder ‘goddelijk’ werden. Dit doet denken aan Genesis 6 waarin wordt beschreven dat de zonen van God gemeenschap hadden met de dochters van mensen en kinderen bij hen kregen.

Opnieuw is sprake van een reeks opeenvolgende rampen gedurende 9000 jaar. Deze reeks rampen werd kennelijk afgesloten met de grootste ramp waarbij in één nacht alle vruchtbare grond op de Akropolis is weggespoeld.

In de voortijd hebben kennelijk de zonen van God de aarde onder elkaar verdeeld.

De boringen in de ijskappen van de Noord- en Zuidpool geven je een beeld van wat er met het klimaat in de loop van de tijd gebeurd is. Maar veel van wat ik onderzoek speelt zich af ver van de polen. Dus wil je weten wat er elders op de wereld gebeurd is. Nu had ik al eens gelezen dat wetenschappers ook boringen in de gletsjers van de Andes hadden uitgevoerd, en dat is des te meer interessant omdat we dan iets meer te weten kunnen komen over de omstandigheden rondom Tiahuanacu, een oud tempelcomplex in Bolivia, het onderwerp van een volgend hoofdstuk. En dus surfte ik op het Internet op zoek naar 'Andes' en 'ice core'. De response deed me zowat van mijn stoel vallen van verbazing. "5200 jaar geleden", het schreeuwde van het scherm af. Vrijwel alle sites hadden iets met een bericht over een catastrofale gebeurtenis die het klimaat in de wereld in slechts enkele dagen op zijn kop zette. En natuurlijk werd onmiddellijk het verband gelegd met de huidige stijging van het CO₂ gehalte in de atmosfeer. Maar 5200 jaar geleden (BP) is hetzelfde als 3250 v. Chr., en dat valt vrijwel samen met de Tweede Catastrofe in 3166 v. Chr. waar de Kroniek van Akakor melding van maakt. Alweer toeval? Ik denk het niet.

Het getal 5200 is natuurlijk met een zekere onnauwkeurigheid bepaald, al wordt nergens vermeld hoe groot die onnauwkeurigheid is. De Quelccaya gletsjer in Peru is de laatste 40 jaar verder terug gesmolten, waardoor grond vrij kwam te liggen die sinds 5200 jaar geleden bedekt is geweest met ijs. Er kwamen restanten van plantjes vrij te liggen die alleen in natte warme gebieden konden gedijen, maar die als het ware in een diepvries hebben gelegen: plotseling ingevroren en vervolgens met een dik pak sneeuw bedekt waar ze nu pas, na 5200 jaar, uit vrijkwamen. Met de ¹⁴C methode was de leeftijd op 5200 BP vastgesteld. Driftig zijn de wetenschappers op zoek naar een verklaring en voorlopig is de verklaring "dat het licht uit ging": dat wil zeggen dat de zon plotseling minder hard ging schijnen. Maar er iets mis met die uitleg. De plantjes groeiden in warme, nette gebieden en dat kan nooit het hooggebergte geweest zijn waar de uiteindelijk gevonden werden. De plantjes lagen onder de gletsjer, onder een dik pak sneeuw dus. Dus heeft het toentertijd flink gesneeuwd. Maar dat betekent dat het op zee erg warm was waardoor veel water verdampte om de neerslag op gang te houden. Als je dat vergelijkt met tegenwoordig moet het zeewater (plotseling) veel warmer zijn geworden dan nu want het is bekend dat de ijskappen nauwelijks meer toenemen. De gletsjers in de Andes krimpen in. Smelten af heet het. Maar klopt dit wel? Het is duidelijk dat de onderste lagen in de gletsjer 5200 jaar geleden zijn ontstaan.

(VGM-II, blz. 143-144)

Ik denk niet dat de boringen in de ijskappen van de Noord- en Zuidpool een goed beeld geven over het klimaat in de loop van de tijd. Ik ga ervan uit dat er tijdens de twee Grote Catastrofes minstens tot tweemaal toe een supercontinent is gevormd, en wel eerst het supercontinent Rodinia en daarna het supercontinent Pangea. Tijdens die bewegingen zijn de Noord- en Zuidpool doorlopend aan veranderingen onderhevig geweest. Ook de ijskappen bewogen, gedeeltelijk zijn er grote ijsvlakten over elkaar heen geschoven.

Misschien heeft dat proces zich meerdere keren voltrokken. Daardoor bieden de boringen in de ijskappen geen betrouwbare informatie. De lagen liggen chaotisch door elkaar.

Bij de boringen in de gletsjers van de Andes ligt dat anders. Tijdens de Tweede Grote Catastrofe zijn wellicht de meeste bergketens gevormd, waaronder de Andes. Deze boringen geven betrouwbare informatie.

Hoe groot de onnauwkeurigheid van deze metingen is, heeft Thurlings niet kunnen vinden.

Vanaf 3.250 jaar v. Chr. ligt de gletsjer er. De gevonden plantjes onder de gletsjer duiden erop dat deze in een korte tijd zijn ondergesneeuwd.

Dit kan alleen maar als het zeewater plotseling veel warmer is geworden, wat als verschijnsel goed past bij zo'n grote catastrofe.

Niet alleen de steentechnologie maakt Tiahuanacu bijzonder maar evenzo de mysterieuze volksoverleveringen die er aan verbonden zijn. We moeten hiervoor teruggaan naar de meest oorspronkelijke getuigenissen die door de eerste Spanjaarden zijn opgetekend. De allereerste die Tiahuanacu in de geschiedschrijving brengt was Pedro de Cieza de León, een Spaanse veroveraar die in 1549 het volgende over Tiahuanacu vertelt:

“... Volgens mij is dit het oudste overblijfsel uit vroegere tijd van heel Peru. Men gelooft dat sommige van deze gebouwen reeds bestonden lang voordat de Inca's regeerden, en ik heb Indianen horen zeggen dat de Inca's hun grote gebouwen gebouwd hebben langs de lijnen van de muur die in deze plaats zichtbaar was. Ze gaan zelfs verder en zeggen dat de eerste Inca's zeiden dat ze hun gerechtshof en hoofdstad hier in Tiahuanacu wilden vestigen. Ik vroeg de lokale bevolking of dat deze gebouwen in de tijd van de Inca's gebouwd werden, maar zij lachten om die vraag. Want ze waren gebouwd voor de tijd van de Inca's maar ze konden niet zeggen door wie. Maar wel dat ze van hun voorvaders hadden gehoord dat alles verscheen in één nacht. Er werden bebaarde mannen gezien op de eilanden in het Titicacameer.”

Hier staat me nogal wat:

- De Inca's hebben Tiahuanacu oorspronkelijk niet gebouwd;
- Tiahuanacu is gebouwd lang voor de tijd van de Inca's;
- Niemand weet wie Tiahuanacu gebouwd heeft;
- Alle bouwwerken verschenen plotseling;
- Bebaarde witte mannen worden in verband gebracht met Tiahuanacu.

Maar er is meer. Antonio de la Calancha vermeldt in 1638 een wel zeer bekend verhaal:

“Deze sage verhaalt de vernietiging van een vroegere, voor menselijke wereld door de schepper, Pachayachachic, de 'Onzichtbare God', eerste door vuur, en dan weer door vloed. De woede van Pachayachachic, schepper en vernietiger van de werelden, kwam neer op de inwoners van deze wereld toen ze de natuurkrachten water, bronnen, bergen en rotsen, begonnen te vereren in plaats van de schepper zelf. Alleen een paar die niet meegedaan hadden in aanbidding van natuurkrachten ontsnapten aan Pachayachachic's door zich terug te trekken op de hoogste bergtoppen. Nadat het water daalde, moesten deze overlevenden het land opnieuw bevolken.”

Dus ook hier een Zondvloed zoals in Sumerië, en zoals in de Bijbel. De god Pachayachachic wordt boos op de mensheid en besluit het te vernietigen met een wereldwijde vloed.
(VGM-II, blz. 271-272)

Ik lees hier dat tijdens de laatste Grote Catastrofe de stad Tiahuanacu helemaal onder water heeft gestaan en dat tijdens het dalen van het water deze stad in één nacht weer tevoorschijn is gekomen. In de omgeving van deze stad hebben enkele mensen deze catastrofe overleefd. Zij zijn gevluht naar de hoogste bergen en bij het zakken van het water hebben zij dit proces van nabij gevolgd.

In één enkele nacht viel die hele stad droog.

Nabij Tiahuanacu bevindt zich het Titicacameer. Op dit moment bevinden zich in dat meer drijvende eilanden, gemaakt van totorariet, die bewoond zijn. Kennelijk hebben enkele witte mannen met baarden op dergelijke eilanden de zondvloed overleefd. Deze witte mannen met baarden doen denken aan farao Ramses II, een man met witte huid, rood haar en 30 cm langer dan de gemiddelde Egyptenaar. Thurlings schrijft daarover:

Ramses II werd op een pijnbank gelegd, al zal hij er niet veel van gemerkt hebben. Op allerlei zaken werd hij onderzocht – geroosterd in röntgenstralen zou men later zeggen – waarbij

belangrijke zaken aan het licht kwamen. Niet alleen werd duidelijk dat hij verschillende wonden heeft opgelopen tijdens gevechtshandelingen en dat hij aan artritis leed, maar we weten nu ook dat hij ongeveer 30 centimeter langer was dan de gemiddelde Egyptenaar in die tijd. Een reus zou je dus nu zeggen. Maar er is meer. Het onderzoek was ondermeer bedoeld om na te gaan of Ramses wellicht een Afrikaans uiterlijk had, stammend uit het verre zuiden. Welnu, dat bleek niet het geval. Integendeel. Er is met zekerheid vastgesteld dat Ramses rood haar en een witte huidskleur had.

Stel je dit voor. Negentig jaar werd Ramses II en hij regeerde enorm lang, 67 jaar. Een, voor Egyptische begrippen, witte reus met rood haar! Dit doet mij onmiddellijk denken aan legenden uit Zuid-Amerika, waar er sprake is van Virachocha, die leefde in lang vervlogen tijden. Een grote witte man die door het land trok en overal kennis bracht. Hebben ze iets met elkaar te maken? De vader van Ramses II, Teti I, zou ook rood hebben gehad. Er zou sprake zijn van een erfelijke eigenschap waar de Ramses dynastie trots op was, omdat dit herkenbaar aangaf dat zij afstamden van de god Seth, een god die rood haar gehad zou hebben. (VGM-II, blz. 226)

Ik vermoed dan ook dat voor de laatste Grote Catastrofe Zuid-Amerika en Egypte onderling velerlei contacten met elkaar hebben gehad en met elkaar handel hebben gedreven. Ik veronderstel dat de bewoners van Atlantis daarin een belangrijke rol hebben gespeeld. Misschien waren zowel een stad als Tiahuanacu als de steden in de omgeving van de piramiden van Gizeh wel overheerst door de koningen van Atlantis.

Al de gevonden kruiken in Egypte zouden wel eens in Zuid-Amerika vervaardigd kunnen zijn om daarin cocaïne en tabak te vervoeren naar Egypte. (zie VGM-I, blz. 234)

Na de zondvloed hebben de weinige overlevenden in Egypte deze grote voorraad aan cocaïne en tabak in deze kruiken teruggevonden. De regerende elite heeft zich deze vondst toegeëigend en er eeuwenlang gebruik van gemaakt.

Uit deze citaten blijkt dat de goden uit de mythologie heel verschillend zijn. De godin Athene heeft een meer menselijk karakter dan Pachayachachic, de 'Onzichtbare God' en schepper. Daarnaast zien we bebaarde mannen, die doen denken aan Ramses II.

Maar in feite kunnen we dit allemaal moeilijk duiden, veel is onzeker.

Ook de Bijbel is heel summier als het gaat over de zonen van de goden en de giganten. Toch moeten zij een rol hebben gespeeld bij het bouwen van de megalithische bouwwerken en de fabricage van de prehistorische hardstenen vazen en al die andere voorwerpen die uit harde steen zijn gemaakt. Want ik ga ervan uit dat er geen buitenaardse wezens zijn geweest die daarin een rol hebben gespeeld.

Daarom wil ik in het volgende hoofdstuk toch met enige aarzeling iets meer proberen te zeggen over de zonen van de goden en de giganten.

7. De zonen van de goden en de giganten. (Genesis 6)

Als christen belijd ik één God, bestaande uit drie goddelijke personen, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Dus wél drie goddelijke personen, maar één in wezen. Ze zijn volkomen eenswillend en zij vullen elkaar volkomen aan.

De zonen van de goden zijn de eerste mannelijke mensen die door deze godheid geschapen zijn. God schiep zowel man als vrouw, maar de man is als eerste geschapen. De man kreeg daarmee een voorrangpositie, maar die heeft hij al snel misbruikt. In Genesis 6 lezen we dat God zo toornig is geworden over hun gedrag, omdat ze de vrouwen van mensen tot hun vrouw namen, dat God besloot tot het reinigen van de wereld door middel van de zondvloed.

Uit de volksverhalen blijkt dat God ondanks zijn woede toch nog enkele van deze zonen in leven heeft gelaten.

Zo serieus wil ik die volksverhalen nemen, omdat na de zondvloed op tal van plaatsen het volksleven weer tot ontwikkeling is gekomen.

Daarom wil ik proberen om de volksverhalen in harmonie te brengen met wat er in de Bijbel staat geschreven over de zonen van de goden en de giganten. Velen hebben hierover al nagedacht en desondanks blijven ze behoren tot de moeilijkste teksten uit de bijbel.

De volgende sites geven hiervan een indruk:

<http://www.gotquestions.org/Nederlands/zonen-van-God.html>

<http://www.samuelschool.org/pages/vraag-en-antwoord/zonen-gods.php>

<http://eeninwaarheid.info/index.php?rub=10&item=929>

<http://wimdebruin.blogspot.nl/2011/07/is-letterlijk-hetzelfde-als-waar.html>

Ik geloof niet dat de zonen van de goden geboren zijn uit een relatie van engelen met mensen. Engelen, met name de goede engelen, komen meerdere keren in de Bijbel voor waarin zij de gedaanten van een mens aannamen. Ik denk aan de engelen die Lot beschermden (Genesis 19) en de engelen bij het graf van Jezus, die waarschijnlijk de grafsteen hebben weggerold. (Johannes 20) Satan en al de kwade engelen verschuilen zich doorgaans. Satan sprak Eva aan via een slang. Engelen, zowel de goede als de kwade, zijn geestelijke wezens die onmogelijk gemeenschap kunnen hebben met een mens, omdat het een inbreuk zou betekenen in Gods scheppingsorde.

Zoiets laat God, volgens mij, niet gebeuren. De zogenaamde 'engelen-interpretatie' (zie onder andere: <http://www.gkv.nl/jaap-doedens-promoveert-op-betekenis-zonen-gods/>) wijs ik af.

Ook geloof ik niet dat er mogelijk andere goddelijke wezens hierin een rol hebben gehad.

Dan blijft er slecht één mogelijkheid over: de zonen van de goden stammen af van Adam en Eva.

Adam en Eva werden haast goddelijk geschapen (Psalm 8:6) en hun zonen kregen die haast goddelijke eigenschappen mee. De eerste geslachten waren superieur, zelfs na de zondeval hielden zij eeuwenlang deze goddelijke eigenschappen.

Zij ontvingen zonen en dochters. Kennelijk ontvingen ze zowel kleine als grote nakomelingen.

Die grote nakomelingen worden in Genesis aangeduid als de giganten, dat zijn de befaamde helden uit het verre verleden. (Genesis 6:4)

Die giganten waren er dus al eerder voordat de zonen van de goden huwden met de dochters van mensen. Want, in die tijd dat zij er al waren, verwekten de zonen van de goden kinderen bij de dochters van mensen.

De dochters van de mensen zie ik als de kleinere nakomelingen uit de geslachten van Adam en Eva.

Ze waren het kwetsbaarst. Waarschijnlijk heeft God deze diversiteit gewild en de kleine mensensoort voor elkaar bestemd en de grotere eveneens voor elkaar.

Al eerder heb ik aangegeven dat ik veronderstel dat de zonen van de goden, de eerste generaties, als een twee-eenheid zijn geboren. Gelijkend op Adam, voordat God Eva uit hem afscheidde.

God heeft op eenzelfde wonderlijke manier als bij Adam, de zonen van de goden een eigen vrouw gegeven. Afgescheiden uit hun eigen lichaam, zodat elk de verwondering die Adam eens voor Eva had, tot het zijne zou kunnen maken.

Zo ontstond er een unieke band tussen de zonen van de goden met de vrouwen die God hen elk gaf. Een band van wederzijds vertrouwen, van liefde en ontzag.

Op het moment dat de zonen van de goden zich gingen vergapen aan de dochters van de mensen en hen uitkozen tot hun vrouwen, ontstond er polygamie. Een gruwel in Gods ogen, die Hij weliswaar later bij de aartsvaders heeft toegestaan.

Onder de zonen van de goden reken ik onder andere alle zonen, kleinzonen en achterkleinzonen van Adam en Eva. Na de geboorte van Set leefde Adam nog 800 jaar. In die tijd verwekte hij zonen en dochters. Ik veronderstel dat Adam zowel grotere als kleinere zonen en dochters ontving. Grotere kinderen die uitgroeiden tot het geslacht van de giganten, kleinere kinderen die opgroeiden als zonen en dochters van mensen.

Zo ontvingen Adam en Eva een heel divers nageslacht. Die diversificatie kan uiteraard ook later hebben plaatsgevonden, bij Adams zonen, kleinzonen of achterkleinzonen. Wie zal het zeggen. Volgens Genesis 6 was deze diversificatie vóór de zondvloed een feit. En met deze feitelijkheid mogen we rekenen houden bij het interpreteren van de prehistorie.

Uit de volksverhalen blijkt dat de daarin genoemde goden, die ik interpreteer als de zonen van de goden, tot veel bijzondere dingen in staat waren. Ze beschikten over machten die wij graag direct als pure fantasie afwijzen. Ze passen niet in ons voorstellingsvermogen.

Toch ontdekken we steeds meer megalithische bouwwerken, hardstenen vazen,, die wel door mensenhanden, door de zonen van de goden gebouwd moeten zijn. Tenminste, als je er zoals ik van uitgaat dat er geen buitenaardse wezen zijn geweest die het een en ander hebben nagelaten.

Ik veronderstel dat deze zonen van goden meegewerkt hebben aan de bouw van de piramiden van Gizeh. Daarom ben ik het hele geslachtsregister uit Genesis 5 gaan lezen als dat van de zonen van goden uit de voortijd. Henoeh was een van hen. Hij wandelde met God. Hij leefde in zo'n grote verbondenheid met God dat hij niet stierf maar dat God hem wegnam. (Genesis 5:24)

De Bijbel is heel summier over Henoeh. Alles wat daaraan toegevoegd wordt, is eigenlijk hoogst speculatief. Maar ja, hij wandelde wel met God. Zij spraken samen over alles en zo ontdekte Henoeh steeds meer Gods grootheid in de schepping. Misschien maakte Henoeh wel vazen uit harde steen. Misschien gaf God hem daarvoor de juiste aanwijzingen. Zij wandelden immers met elkaar. God kent en kende zijn schepping door en door. Hij wist wel die harde steensoorten te vinden die op eenvoudige manieren te bewerken waren. Of anders, Hij kende een methode waarmee harde steen zo zacht te maken was dat Henoeh het kon bewerken. Maar hoe dan ook, het team God en Henoeh kon alles maken!

In het Oude Testament zien we vaker dat God mensen aanspreekt en met hen optrekt. Na de zondeval sprak God Adam en Eva aan. Voorafgaand en na de moord op zijn broer Abel sprak God Kaïn aan. En Henoeh wandelde met God. Later sprak God Noach aan en gaf hem de nodige instructies.

Ik geloof dat we in al deze verhalen God moeten zien als de verpersoonlijking van Jezus Christus. God de Vader is boven de tijd blijven staan. Jezus Christus en de Heilige Geest zijn de beide uitvoerders van het gezamenlijke plan van de Drie-eenheid. Jezus Christus is tijdens het Oude Testament als God aanwezig op aarde. Hij sprak mensen aan en wandelde met hen.

Het team God en Henoeh kunnen zo de beste technieken geïntroduceerd hebben, die later door anderen zijn overgenomen. Anderen die deze technieken zijn gaan misbruiken door er bijvoorbeeld bouwwerken mee te maken die enkel bedoeld waren voor de glorie van de mens. Fantasie? Of is er een betere verklaring voor al die zaken uit de prehistorie?

Het team God en Henoch kan van alles hebben gemaakt. In de kroniek van Akakor komen veel raadselachtige zaken in voor, die voor het team God en Henoch geen probleem zouden hebben opgeleverd. Laten we eens hierbij stilstaan en erover nadenken.

De Kroniek (van Akakor) verhaalt van vele bovengrondse, en ondergrondse, verblijfplaatsen. Maar eigenlijk sterft het in Zuid-Amerika van de vreemde constructies. Niet alleen de tunnels in Ecuador waar Von Däniken geweest is, maar vreemde muren die dwars over bergkammen lijken te gaan. Je kunt ze zien op foto's in het oude boek van Peter Kolosimo. Ik heb er verder nooit meer iets van vernomen, en ook op Internet kan ik er niets van terug vinden. Toch is het er, en het zou een heel mooi doel zijn voor een sportteam dat eens iets anders wil doen dan een vierkamp en een echt extreme vakantie wil ondernemen. Maar misschien mag je van de Peruviaanse regering helemaal niet in de Andes vrij rondstruinen. Zo is er ook een foto dat een heel vreemd spoor toont dat over de bergen loopt. Het lijkt wel alsof er een leger soldaten loopt, een lange stoet van blokken soldaten. Maar dat zijn het niet, het spoor trekt zich er niets van aan dat de bergwand plotseling helt. Von Däniken heeft ook met prachtige foto-opnamen dit soort structuren laten zien en je krijgt werkelijk koude rillingen over de rug als je daar naar kijkt. In zijn boek 'Tekens voor de Eeuwigheid' laat hij een vreemde rasterstructuur in het Andesgebergte zien, net zoals bij Kolosimo vanuit de lucht gefotografeerd. Een vreemde structuur, als stenen van een oorlogskerkhof maar dan anders, en op een afgetopte berg. Wie maakte deze structuren en waarom? Hoe zien ze er van dichtbij uit? Waarom is nog steeds niemand dit eens van dichtbij gaan bekijken? En waarom heeft men zelfs een berg afgetopt, zie Referentie 20, foto 101? Als je deze foto's ziet dan vind je het verhaal van Akakor helemaal niet meer vreemd. Het hoort allemaal bij elkaar. Het wordt dus hoog tijd dat eens een multidisciplinair team, met een open mind, die structuren, de bouwwerken, maar vooral de mythologie van de Amazone indianen eens goed onderzoekt. Zeker weten dat er nog heel wat te ontdekken, en uit te leggen valt. De Kroniek maakt ook melding van de technologie van de goden. Zij konden "*steenblokken laten zweven, bliksemschichten afschieten en rots laten smelten*". Maar hoe ze dat deden hebben ze niet verklapt, maar het scheen gebaseerd te zijn op normale natuurwetten. We hebben dus nog wat te ontdekken.... (VGM-II, blz. 103-104)

Zou het team God en Henoch steenblokken kunnen laten zweven, bliksemschichten kunnen afschieten en rots kunnen laten smelten? Ik denk het wel, zeker gezien wat er allemaal in het Nieuwe Testament staat over wat Jezus heeft gezegd en gedaan!

Jezus liep over het water en het lukte zelfs Petrus om enkele stappen over het water te lopen. Kennelijk kan Jezus de zwaartekracht opheffen en wie geloof heeft als een mosterdzaadje, kan dat ook. Want Jezus zei eens tot zijn discipelen:

Hij antwoordde: 'Vanwege jullie gebrek aan geloof. Ik verzeker jullie: als jullie geloof hebben als een mosterdzaadje, dan zullen jullie tegen die berg zeggen: "Verplaats je van hier naar daar!" en dan zal hij zich verplaatsen. Niets zal voor jullie onmogelijk zijn.'(Matteüs 17:20)

Wonderlijk of niet? Jezus lijkt het gewoon te vinden, met geestkracht is een berg te verplaatsen. In de tijd dat Jezus samen met Henoch wandelde was het kennelijk heel gewoon. Jezus wandelde tussen de zonen van de goden, die kennelijk steenblokken konden laten zweven.

Want eigenlijk zijn al die megalithische bouwwerken, waarbij blokken van vele tonnen zijn verwerkt, niet te maken zonder het laten zweven van die steenblokken.

Maar kennelijk konden de zonen van de goden ook rotssteen laten smelten. Misschien wel door de manipulatie van een of meer van de andere fundamentele natuurkrachten, sterke kernkracht, elektromagnetische kracht en of de zwakke kernkracht. Kennelijk konden de zonen van god met hun geestkracht de materie beïnvloeden.

Wat Jezus in het groot deed, konden zij in het klein. Door Jezus is de hele kosmos in zes dagen geschapen. Jezus kan een heel continent van de aarde optillen en in veiligheid brengen. De zonen van de goden konden rotsblokken laten zweven en zelfs rotsblokken laten smelten. Kennelijk waren de zonen van de goden toegerust met scheppingsgaven, die nu ons voorstellingsvermogen te boven gaan.

God laat het regenen over goeden en kwaden. God schenkt zowel aan de goeden als aan de kwaden zijn scheppingsgaven. Henoeh gebruikte al die gaven goed. Anderen deden dat niet en bouwden tempels voor de goden die zij gingen vereren.

De zonen van God in Job.

In Job 1:6, 2:1 en 38:7 wordt gesproken over *de zonen van God*. Tenminste als we de vertaling letterlijk nemen. Maar de NBV vertaalt dit in de verzen Job 1:6 en 2:1 met *hemelbewoners* en in Job 38:7 weliswaar met *Gods zonen*, maar in de Studiebijbel worden deze aangeduid als *Gods engelen*. De HSV vertaalt de verzen Job 1:6 en 2:1 met *de zonen van God* en Job 38:7 met *de kinderen van God*.

1:6 Het gebeurde op een dag, dat de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook satan in hun midden kwam. (HSV)

2:1 Opnieuw was er een dag, toen de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam om zijn opwachting te maken bij de HEERE. (HSV)

Waar kwamen zij samen? In de hemel of op de aarde? Waar verwachtte de HEER hen?

We zagen al eerder dat de HEER wandelde met Henoeh. De HEER, in de persoon van Jezus, vertoonde zich veelvuldig op aarde.

Vandaar dat ik denk dat deze bijeenkomst op aarde of net daarboven heeft plaatsgevonden. De HEER ontbood regelmatig de zonen van de goden om hen te instrueren. Die zonen van de goden hadden een leidende rol en de HEER consulteerde hen om hen liefdevol te leiden.

Wanneer vond dit plaats? Gezien de gebeurtenissen rond Job vond dit plaats in een heel turbulente wereld, met veelvoorkomend vulkanisme en neervallende meteorieten.

In Job 3:8 wordt de Leviatan opgevoerd, een mythisch zeemonster.

Ik denk hierbij aan een zeemonster dat in de prehistorie aanwezig was.

Omdat Job daar zo onbevangen over spreekt, moet Job wel hebben geleefd in prehistorische tijden. Wellicht in de periode van 170 jaar vulkanisme, rond 15032 v. Chr.

Volgens de wetenschap ligt die tijd net na de laatste ijstijd. De wereldbevolking kon gemakkelijker doorgroeien. Alles was toen nog redelijk overzichtelijk. Wellicht woonden alle zonen van god toen nog vrij dicht bij elkaar. Zo'n bijeenkomst met de HEER was toen nog eenvoudig te organiseren.

Job wordt beschreven als een gezegend, rijk man, die godvrezend is. Rijkdom is altijd relatief, maar ik vermoed dat Job een van de rijkste mannen van de wereld was.

Deze aanname plaatst Job in een tijd voordat er grote bevolkingscentra werden gesticht, waarover één van de zonen van de goden de scepter voerde.

Vandaar dat ik denk dat Job leefde voordat de piramiden van Gizeh en de godenstad Tiahuanacu gebouwd zijn.

De beelden uit Job 37:10 en 38:22, 29 doen denken aan de ijstijd. God laat de uitgestrekte zee bevriezen en sneeuwregens vallen uit de hemel. God beheerst de hagel en de sneeuw.

Job herkent deze beelden en daarom leefde hij mogelijk net na de laatste ijstijd.

De zonen van god in Sumerië.

Thurlings reikt in het hoofdstuk 'Sumerische goden: een buitenaardse familie?' veel informatie aan over Sumerië, het huidige Irak. Hij opent dit hoofdstuk met:

Het woestijnzand heeft daar onschatbare informatie opgeleverd in de vorm van kleitabletten waarop zelfs het Zondvloedverhaal teruggevonden werd. Sumeriërs, het volk met tientallen 'first-of-a-kind' uitvindingen. Alles lijkt er op te wijzen dat daar tussen de mensen 'goden' rondliepen. Zijn zij het die kennis naar de aarde brachten? Zelfs de grote kenner van Sumerië, professor Kramer, weet zich geen raad als hij de teksten vertaalt: hij verontschuldigt zich tegenover de Sumerische goden dat hij het op de juiste wijze doet – zo vreemd vindt hij het wat hij op de kleitabletten leest. (VGM-II, blz. 67)

Dit hoofdstuk laat zien dat het Sumerische volk een groot aantal uitvindingen heeft gedaan waardoor het terecht de eerste beschaving mag worden genoemd. De goden hadden bijzondere kennis, maar anderzijds werden zij gezien als gewone mensen. Thurlings laat Kramer aan het woord:

Alle Sumerische goden waren antropomorfisch, hadden dus een mensengedaante. Ze leefden op dezelfde wijze als mensen – eten, drinken en slapen – met alle hebbelijkheden en onhebbelijkheden zoals gewone mensen. List en bedrog, maar ook liefde en rechtvaardigheid. Ze reisden vlot over grote afstanden, en zelfs naar boven, naar de hemel, maar hoe ze reisden wordt niet echt duidelijk. De kleitabletten zeggen daar niets over. Ook werden de goden geacht onsterfelijk te zijn, maar ze moesten wel eten en drinken, en konden uiteindelijk toch sterven. Volgens Kramer moeten de Sumeriërs, in het midden van het derde millennium, wel honderden goden in hun midden gehad hebben. (VGM-II, blz. 75)

De Sumerische zonen van god lijken veel op de zonen van god die in het Bijbelboek Job hun opwachting maken bij God. Ze konden kennelijk ook vlot reizen over grote afstanden, zelfs vliegend. Misschien ontving God hen wel op grote hoogte, ergens binnen de atmosfeer.

Maar deze zonen van God zijn gewone mensen, afstammelingen van Adam en Eva. Ze beschikten over meer scheppingsgaven dan wij nu kennen. Of wij kennen ze nog in een afgezwakte vorm, meestal in de occulte wereld. Een wereld waar je je als christen niet graag mee bezighoudt. Maar er is wel een grensgebied waarin magnetiseurs en wichelroedeloers aanwezig zijn. Hun werk is wetenschappelijk niet te duiden, ondanks dat magnetiseurs mensen kunnen genezen en wichelroedeloers aardstralen kunnen detecteren, die sommige mensen en dieren heel onrustig maken. Zo is er heel wat meer onder de zon wat we niet kunnen verklaren.

Het lijkt er op dat het overblijfselen zijn van scheppingsgaven, die kennelijk bij de zonen van god veelvuldig aanwezig waren. Daarom vormden de zonen van god een aparte categorie. Toen zij gingen huwden met de dochters van de mensen, namen deze gaven af. Thurlings schrijft verder:

Wat mij opvalt is dat die goden dus niet zo maar los hangende personages zijn, maar tot één grote familie behoorden. En verder dat in de eerste generaties het kennelijk normaal was dat broer en zus voor het nageslacht zorgden, precies zoals we dat in Egypte zagen gebeuren. Eén grote familie met allerlei relaties, gekonkel en ruzies. (VGM-II, blz. 80)

Poging tot harmonisatie

De zonen van de goden en de giganten zijn beide een aparte categorie mensen, door God gewild. Als vooronderstelling ga ik ervan uit de Bijbel waar is en dat daarin geen onbedoelde mythische verhalen zijn opgenomen. Het verhaal van Job en het verhaal over de zonen van de goden en de giganten, zie ik dan ook als historische feiten.

Toch blijf ik ook zitten met duizend en een vragen. Kan elke zoon van god een rotsblok laten zweven?

Of slechts een kleintje? Zijn er voor het laten zweven van grotere rotsblokken meerdere zonen van god nodig? Voor elke ton de inspanning van één zoon? Voor een rotsblok van 20 ton de inspanning van twintig zonen?

Bekend is dat als een magnetiseur iemand behandelt, dat zo'n behandeling hem veel energie kost. Na enkele behandelingen is hij doodmoe.

Geldt zoiets ook voor de zonen van de goden als deze rotsblokken willen laten zweven. Hoe erg zal het hen vermoeien?

Als dit inderdaad heel vermoeiend is, dan verklaart dit het feit dat ze deze techniek heel sporadisch hebben toegepast. Wel voor het maken van tempels, niet voor het maken van bruggen en wegen. Gezien het feit dat zij konden zweven, waren in hun ogen bruggen en wegen wellicht minder nodig. Maar ze zouden deze toch wel gemaakt kunnen hebben voor de gewone mensen. Dat zou in elk geval sociaal zijn geweest. Of hielden de zonen van de goden de gewone mensen liever kort, bang om hun macht te verliezen?

De bouw van de piramiden van Gizeh heeft kennelijk een grote urgentie gekend. Waarschijnlijk waren daarbij honderden zonen van god ingeschakeld. Een groep haalde de stenen uit een rotswand en maakte ze op maat. Daarna legde ze op zo'n steen een vrachtbrief waarop de juiste locatie werd aangegeven. Daarna duwde ze deze, waarschijnlijk half zwevend, naar de piramide.

Thurlings schreef daarover:

'Ze hadden beschreven kaarten, en wanneer de steen uitgehakt was en zijn juiste afwerking was klaar, dan legden ze die kaarten erop, gaven het een duw en bewogen ze door deze duw 100 sahm (1 sahm = 6 el) verder dan herhaalden ze dit, tot de steen bij de piramiden aankwam.'(VGM-I, blz. 155)

Een nog groter aantal vragen zijn te bedenken als we ons een voorstelling willen maken over het zweven door de lucht, het laten smelten van rotssteen en het maken van bliksemschichten.

Wat hebben ze mooie oogstrelende hardstenen vazen kunnen maken. Wat een intelligentie en vernuft spreekt daaruit.

Ze maakten ook vazen met ronde bodem. Waarom? Ik vermoed, omdat de zonen van god de zwaartekracht kunnen manipuleren, om deze mee te laten bewegen met die veranderende zwaartekracht, zodat de vloeistof in de kom blijft.

Thurlings wijdt een hoofdstuk aan 'Gesmolten forten'. Ik vermoed dat deze ontstaan zijn tijdens gevechten tussen de zonen van god, waarbij ze gebruik hebben gemaakt van bliksemschichten.

Maar het blijft wel wonderlijk. Een betere verklaring weet ik niet.

8. De laatste ijstijd die eindigde van 16050 v. Chr. tot 15050 v. Chr.

De wetenschap is verdeeld over de omvang van een ijstijd. Sommigen denken zelfs dat het ijs van de poolkappen reikte tot aan de evenaar. Dit roept tal van vragen. Opnieuw ga ik Thurlings citeren om die vragen goed in beeld te krijgen.

Hoe kon een tropische boom in een ijstijd terecht komen? Wat weten we eigenlijk van het klimaat en de ijstijden? Is in de ijstijd de hele aardbol omgetoverd in een ijsklomp? Dat kan toch niet? Dan zouden toch nu geen tropische planten en dieren kunnen bestaan want die zijn toch volgens Darwin allemaal geleidelijk geëvolueerd? En dan kan je geen onderbreking vanwege een ijstijd gebruiken. (VGM-I, blz. 72)

Als ik afstand neem door zo nog eens op al mijn geschrijf terug te kijken, kan ik me niet aan de indruk onttrekken, dat we een volkomen verkeerd beeld hebben van de omstandigheden op onze aardbol. Als ik op de maan zou zitten, dan lijkt het me duidelijk wat er aan de hand is: de aarde is een uiterst natte bol. Kilometers dikke waterlaag, op 2/3 van het hele oppervlak. Er gebeurt niets zonder dat deze overmacht het goed vindt! Temperatuur in de lucht omhoog? Even oceaantje vragen! Nee, oceaantje heeft geen zin in opwarmen, en dus gebeurt er niets. IJstijdje dan? Nee, de oceaan vindt het al koud zat zo. Heeft het land nog iets in te brengen? Nee, inderdaad niet veel. Het is een minderheidspartij en kan bovendien niet veel, alleen maar zelf een beetje heter of kouder worden, maar niet zoals de oceaan zich er tegenaan kan bemoeien door flink wat waterdamp (of CO₂) los te laten. Het oceaantje houdt het landje in de greep, dat zie je zo als je op de maan zit. Jammer dat we al lang niet meer naar de maan gegaan zijn want dan hadden we dit spelletje al lang doorgehad! Maar dan zou het zo moeten zijn dat er vroeger veel meer land geweest is dan nu. Bijvoorbeeld in een omgekeerde verhouding, 2/3 land, 1/3 oceaan. Dat is andere koek. Dan bepaalt de landmassa in hoge mate wat er gebeurt. En wat er dan gebeurt, zou wel eens een ijstijd kunnen zijn want ga maar na. Land werkt als een fuik. Als het daar koud is heeft het de kans om neerslag in de vorm van sneeuw en ijs vast te houden. Na verloop van tijd accumuleert steeds meer water op land. In de huidige tijd gebeurt dat niet. De ijskap op Groenland bijvoorbeeld groeit maar heel marginaal aan – ook in de tijd dat we nog niet aan opwarmen van de aarde dachten. Het is maar een hypothese en ik zou ook niet weten hoe je die zou moeten bewijzen, maar laten we eens een poging ondernemen om te bedenken welke mogelijkheden er geweest kunnen zijn om 2:1 land - oceaan verhouding te scheppen. (VGM-II, blz. 185)

Hierna oppert Thurlings drie mogelijkheden waardoor de huidige verhouding water : land = 2 : 1 omgedraaid zou kunnen zijn. Hij vervolgt:

Ik zal dit punt hier voorlopig moeten laten rusten: ik ben op mijn speurtocht nog geen harde wetenschappelijke feiten tegengekomen die dit aannemelijk maken, maar ook niet van het tegendeel. En wat niet is kan komen. Maar als het zo zou zijn dat de helft van het huidige wateroppervlak vroeger landoppervlak was, en dat daarmee samenhangend een grote hoeveelheid watermassa in de grootte orde van de helft van het huidige oceaanvolume zich onder de grond bevond, dan ligt de conclusie voor de hand dat deze ondergrondse watermassa als een smeermiddel heeft gediend bij een aardkorstverschuiving. Veel meer nog dan het stroperige wrijvingsmechanisme van aardkorst – aardmantel dat kan. Dus als het waar is – op deze schaal – dan was de aardkorst uiterst instabiel. Maar een andere mogelijkheid is ook dat de gestage beweging van de continenten – waarvan de oorzaak ook nog onderwerp van wetenschappelijk onderzoek is – geleidelijk aan een

onbalans creëerde waardoor de aardkorst wel moest gaan bewegen om het evenwicht te herstellen. (VGM-II, blz. 190)

Daarna beschrijft Thurlings de aardkorstverdraaiing volgens Hapgood, waarbij grote delen van Noord-Europa onder het ijs zijn komen te liggen. Zie daarvoor Fig. 10.5 uit het boek.

Vervolgens wordt Faber aangehaald:

“Toch zullen poolverschuivingen nooit als de enige oorzaak van ijstijden kunnen worden beschouwd. Want opeenvolgende klimaatschommelingen, zoals het diluviale tijdperk die kende, aan poolverschuivingen toe te kennen, is zeker niet toelaatbaar, zelfs niet in de wildste fantasieën.”

Helaas wordt niet duidelijk gemaakt waarom poolverschuivingen niet de enige oorzaak kunnen zijn. Hetzelfde stelt hij met betrekking tot de continententheorie van Wegener. Ook bewegende continenten kunnen geen ijstijden veroorzaken en ook de combinatie met poolverschuivingen niet.

Ik denk overigens dat deze verschijnselen niet los van elkaar gezien kunnen worden. Want het een veroorzaakt het ander. Het zou heel wel kunnen dat bijvoorbeeld de beweging van India alle ellende veroorzaakte. Als we een animatie bekijken van het uiteenvallen van het oercontinent Pangea en de huidige werelddelen dan zien we dat India van Afrika losbreekt en als een torpedo gelanceerd wordt in de richting van Azië. Waarom India een veel hoger snelheid heeft dan bv. Afrika is mij niet duidelijk, maar India knalt wel met een grote kracht tegen Azië aan waardoor de Himalaja ontstaat. Krijgt hierdoor de ‘mammoettanker’ Eurazië niet een duwtje van de duwboot India? Werkt de Himalaja dan niet als een springveer die ingedrukt wordt? Zal de samengebalde energie niet op enig moment zich weer – wellicht deels – ontladen door het verschuiven van Azië in noordelijke richting? Waardoor de zuidelijke gelegen kust van Siberië naar het poolgebied opschuift? Het verschuiven van continenten, maar ook het optillen van landmassa naar extreme hoogte, brengt een onbalans teweeg in de massaverdeling op aarde en die zal zich ooit eens gaan herstellen. (VGM-II, blz. 196-197)

Ik vraag me af of we eigenlijk wel weten of dat de oceaanvloer star is of dat deze, als een membraam, iets op en neer kan bewegen. Het zou me niet verbazen als dat dit gewoon gebeurt, ‘onder onze ogen’, zonder dat we er weet van hebben, maar met gigantische gevolgen. Voor zover ik kan nagaan weten we niets te zeggen van een gemiddelde uitzettingscoëfficiënt voor het binnenste van de aarde. Dat is ook lastig want de centrale binnenkern is vast materiaal met een temperatuur in de grootte orde van 6000 °C met daar omheen de mantel die temperaturen bereikt van meer dan 3000 °C. (VGM-II, blz. 198)

Diverse elementen uit deze analyses doen vermoeden dat de oceaanvloer vóór de beide Grote Catastrofes heel kwetsbaar was en dat de waarschijnlijk aanwezige ondergrondse watermassa als smeermiddel heeft gediend bij een aardkorstverschuiving en de snelle verschuivingen van de continenten. Dit onderbouwt het idee dat ik in het eerste hoofdstuk heb ontwikkeld:

1. Tijdens de Tweede Grote Catastrofe is een continent weggenomen (in veiligheid gebracht) waardoor aan de andere kant van de wereldbol het continent Atlantis in één dag en één nacht wegzonk. Daarna zijn de continenten gaan schuiven om het geheel in balans te brengen, waardoor in eerste instantie het oercontinent Pangea is ontstaan, wat even later weer is uiteengevallen in de huidige continenten.
2. Tijdens de Eerste Grote Catastrofe heeft iets dergelijks zich voorgedaan. Eén continent is weggenomen, waarna het continent Mu snel is weggezonden. Ook hier zijn de continenten gaan schuiven om alles weer in balans te brengen, waardoor het supercontinent Rodinia is ontstaan, wat even later weer is uiteengevallen.

Aan dit idee kan de volgende worden toegevoegd:

3. Voorafgaand aan de Eerste Grote Catastrofe heeft zich een aardkorstverschuiving voorgedaan waarbij de Noordpool is gaan wandelen. Daardoor is achtereenvolgens eerst in Noord-Amerika en daarna in Noord-Europa een ijstijd ontstaan.

De vorming van het supercontinent Pangea en het later weer uiteenvallen heeft slechts iets meer dan één jaar geduurd. Waarschijnlijk heeft de Eerste Grote Catastrofe eenzelfde dynamiek gekend. Dus geen processen van miljoenen jaren, zoals de wetenschap veronderstelt.

Voor wat betreft de ijstijd heb ik eigenlijk geen idee. Uit het boek van Thurlings spreekt Fig. 10.5 mij wel aan, maar de tijden die daarbij genoemd worden zijn voor mij niet te controleren. Lees maar mee:

Fig. 10.5 Voor 16000 v. Chr. lag de Noordpool volgens Hapgood [3] in de Hudson Baai, op 60° Noorderbreedte, en 83° Westlengte. Nog langer geleden, in 50000 BP was dat 'vlak boven Noorwegen', op 73° NBr en 10° OL. De gestippelde cirkel zijn de poolcirkels. De Siberische kust en Nova Zembla lagen 18000 jaar geleden net zo ver van de toenmalige Noordpool af als de afstand van de Alpen tot de huidige Noordpool. Bovendien moeten we in rekening brengen dat belangrijke delen van de huidige oceaan in vroeger tijden droogstonden. De grijs gemerkte gebieden staan daar in elk geval kandidaat voor omdat dit in de huidige tijd relatief ondiepe zeeën zijn. (VGM-II, blz. 190)

Hoe verder we in de tijd willen terugkijken, hoe groter de onzekerheden.

Het is al moeilijk om de wereld van vóór de Tweede Grote Catastrofe in beeld te brengen. Die van vóór de Eerste Catastrofe is eigenlijk nauwelijks meer in beeld te krijgen.

En dan nu terugkijken naar de laatste ijstijd. Lag de Hudson Baai vóór de Tweede Grote Catastrofe daar waar deze nu nog ligt. Waarschijnlijk niet!

Dus het idee van Hapgood heeft waarde, maar de uitwerking is oncontroleerbaar.

Het kan best zijn dat na de zondeval een ijstijd is ingetreden.

Het kan ook zo zijn dat tijdens die ijstijd nog enkele catastrofes hebben plaatsgevonden, want volgens Plato zijn er meerdere zondvloeden geweest, maar de Grieken kennen er slechts één.

(VGM-I, blz. 38) Griekenland is gesticht na de Eerste Grote Catastrofe, de stad Athene is gesticht rond 9600 v. Chr. Dus de Grieken hebben slechts de Tweede Grote Catastrofe meegemaakt.

Maar daarvoor hebben zich kennelijk nog meer 'zondvloeden' voorgedaan, misschien ook wel tijdens de ijstijd. Het doet denken aan de tropische bomen die tijdens een catastrofe door ijslagen zijn ingepakt, zo'n 35000 jaar gelden. Thurlings schrijft daarover:

Mijn oog viel namelijk op een van de advertenties. Deze ging over hout uit de ijstijd, zo'n 35000 jaar oud. Daar had ik nog nooit van gehoord! Ik wist wel dat er gefossiliseerde boomstammen te vinden zijn, ik geloof in de USA, en die zijn misschien nog ouder, maar hier betrof het echt hout waar nota bene nog meubels en voorwerpen van gemaakt werden. Ik vroeg me af of dit waar kon zijn, want welk land zou toestaan om zulk bijzonder hout zomaar te verwerken of uit te voeren. Swamp Kauri heette het en het kwam helemaal uit het noorden van Nieuw Zeeland. En dus wilde ik dat wel eens van dichtbij zien. Ondertussen zocht ik op het Internet naar de waarheid achter dit verhaal, en het bleek te kloppen. Tegenwoordig groeit er nog steeds Kauri in Northland en Coromandel in Nieuw Zeeland. Het zijn tropische bomen die meer van vijftig meter hoog kunnen worden en een omvang kunnen hebben van meer dan tien meter. De Swamp Kauri liggen in voormalige moerassen en zijn daar pardoes omgevallen. Vaak zitten de blaadjes nog aan de takken. En toch zijn ze zo oud dat het terugvoert op de ijstijd. Maar de Kauri is een tropische boom die het in ijzige omstandigheden niet volgehouden kan hebben. Dus ook hier staan we weer voor een raadsel zoals de ingevroren mammoeten in Siberië: die hebben boterbloemen in hun maag die ze kort voor hun dood nog gegeten hebben.

Swamp Kauri, geveld door een catastrofe, verzwolgen door het moeras en daarna ingevroren zodat het onaangetast onze tijd kon bereiken. (VGM-I, blz. 70-71)

Hoe ouder de bomen, hoe moeilijker de exacte leeftijd bepaald kan worden met de bekende ^{14}C -methode in combinatie met het boomringen archief. Thurlings schrijft daar een heel verhaal over, waaruit ik het volgende citeer:

Zó opgeschreven oogt de methode verbluffend eenvoudig. Maar dan komen de problemen. Want de eerste vraag is natuurlijk: waar komt dat radioactieve koolstof vandaan al is het heel weinig. Het radioactieve koolstof ontstaat in de buitenste lagen van de dampkring. Kosmische straling uit het heelal bombardeert deze ijle luchtlagen, en kan uit atomen neutronen los slaan. Deze neutronen kunnen op hun beurt weer botsen met het volop aanwezige stikstof (N). Er kan zo een ^{15}N stikstof atoom ontstaan: 7 protonen en 8 neutronen. Maar dat is niet stabiel (er is één neutron te veel) en het verliest vervolgens een proton (i.e. waterstof H) waarmee het vervalst tot ^{14}C : 6 protonen en 8 neutronen. Deze radioactieve koolstofatoom reageert vervolgens met zuurstof tot CO_2 waarmee het in de voedselketen kan komen. We hebben hiermee direct het grootste probleem op tafel, want lange tijd is aangenomen dat de verhouding radioactieve koolstof ten opzichte van gewone koolstof in de lucht altijd constant was. Maar al vlug kwam men erachter dat de natuur daar heel anders over denkt. Kosmische straling is alles behalve constant. Het is nucleair afval dat vanuit de ruimte door biljoenen sterren onze kant op geblazen wordt. En daarbij komt dat de zon voortdurend vlagen zonnewind de ruimte in spuugt en daarmee de intensiteit van de kosmische straling beïnvloedt. Als je het poollicht hebt gezien, dan weet je hoe dat werkt. Maar je weet dan ook dat het een grillig gebeuren is en dat daarom de meegesleurde atomaire deeltjes alles behalve homogeen over de wereldbol worden uitgestrooid. En dan hebben we nog niet eens de 11-jarige cyclus van de zonneactiviteit genoemd en de atomaire vervuiling als gevolg van bovengrondse kernproeven.

Arnold en Libby wisten dit alles niet toen ze in de begintijd veronderstelden dat het ^{14}C -niveau overal en altijd constant was (alhoewel ze wel het nodige voorbehoud maakten). Maar geleidelijk aan werd duidelijk dat je hierin voorzichtig moest zijn, en gingen de onderzoekers naarstig op zoek naar een calibratiemethode. Die vond men in de 'boomringen'. Wanneer we bijvoorbeeld de boomringen bekijken van een balk in een oude kerk, en we weten precies wanneer die kerk gebouwd werd, dan kunnen we de boomringen dateren. Zo is er een hele chronologie van boomringen opgesteld, een vak apart. Door het ^{14}C -gehalte in deze boomringen te meten kon men dus nagaan of de ^{14}C -uitkomsten echt klopten. Welnu, dat deden ze niet, en zo ontstonden correctietabellen omdat er in elk jaar wel een iets ander hoeveelheid ^{14}C in de lucht zat.

Zijn deze correctietabellen voor een bepaald geografisch gebied bekend, dan is deze niet altijd eenduidig. Bijvoorbeeld dat boomringen in jaar x en in jaar y toch dezelfde ^{14}C -waarde hebben. (misschien doordat de zonnewind wat harder waaide). De ^{14}C -methode geeft dan twee antwoorden, en andere informatie moet dan een van de twee uitsluiten. (VGM-I, blz. 273-274)

Nu terug naar de Swamp Kauri bomen die meer dan 35000 jaar oud zouden zijn. Thurlings haalt daarbij het Eindhovens Dagblad aan:

"Het hout is daar terecht gekomen tijdens het Pleistoceen, een geologische periode die 1,6 miljoen jaar geleden begon en zo'n 11000 jaar geleden eindigde. Tijdens de laatste ijstijden zijn de bomen geveld door de groeiende ijskap van Antarctica waarna ze werden meegesleurd. Het centrum voor Isotopen onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen heeft aangetoond dat sommige stammen tenminste 35100 jaar oud zijn. De bomen hebben een gemiddelde doorsnede van vier meter en kunnen zo'n negentig ton wegen." (VGM-I, blz. 71)

Ongetwijfeld zijn deze bomen meegesleurd, maar door welke catastrofe? Kennelijk zijn ze na die bewuste catastrofe ingevroren gebleven.

Omdat ik de vorming en het weer uiteenvallen van de supercontinenten Rodinia en Pangea tijdens de Eerste en de Tweede Grote Catastrofe van Akakor plaats, is er van een geleidelijk proces geen sprake meer. De betreffende bomen kunnen zowel tijdens de Eerste als tijdens de Tweede Grote Catastrofe geveld zijn. Belangrijker is echter wat die beide catastrofes met de biosfeer hebben gedaan. Hoe zag de wereld eruit vóór die Catastrofes? Wat is er veranderd? Hoe kwam het dat kennelijk de mensen vóór de zondvloed veel langer leefden? Welke condities hebben dat mogelijk gemaakt?

De impact van de beide Grote Catastrofes valt nauwelijks te overzien. De ijskappen zijn tijdelijk groter geworden en die ijsvorming hebben hun sporen nagelaten in zowel Noord-Amerika als in Noord-Europa. Maar ook tijdens die beide Catastrofes heeft een tweede zon een spoor van vernieling achtergelaten door de door haar uitgestraalde warmte. Een vuurgloed heeft een baan een deel van de aarde getroffen. Hierover citeer ik Thurlings opnieuw, om daarover maar enigszins een idee te krijgen.

Een tweede zaak die ik uit dit boek (De aarde barst) haalde was de aandacht voor de vindplaatsen van zout, olie en gas. Die komen voor in een band die zich uitstrekt van Alaska over het Midden-Oosten naar Indonesië. Ik wil dat nog eens precies nagaan, maar het onderschreef de opmerkingen die ik eerder tegenkwam dat het helemaal niet zo duidelijk is waar al die olie op een bepaalde plaats vandaan kwam. Het verhaal van opeengeperste oerwouden klopt niet want dan zou Alaska, en zelfs de Noordpool, zeer lange tijd een oerwoud geweest moeten zijn. (De moderne wetenschap wijst ook plankton aan als de bron van gas en olie). De schrijver verbindt deze zone met de verwoestende baan van de langsscherende komeet die in korte tijd, onder hels vuur en door de enorme krachten, al het aanwezige biologische materiaal – plant, mens en dier – in olie, gas en steenkool heeft omgezet. Het zijn per slot allemaal koolwaterstof verbindingen. Ik moet toegeven, het is zeker een alternatieve gedachtegang, maar kan je daarmee de enorme olievoorraden van het Midden-Oosten verklaren? (...) Is het dan niet zo dat dan alles wat in de baan ligt van dit projectiel, dan niet verbrand maar 'gewoon' verdampt? Of het nu mens, dier, plant, huis, brug, straat of wat dan ook is. Gewoon weg. Zonder een spoor achter te laten. Gewoon omgezet in C, O, H en aanverwante atomen, en alle verbindingen die daarmee te maken zijn. Is dat niet de verklaring dat we van prehistorische beschavingen geen spoor meer terug vinden? Gewoon opgegaan in het niets? (Nou ja, gaswolken) Maar elders, ver buiten deze baan van vernietiging, daar is het leven tot op zekere hoogte blijven bestaan. Dát leven spreidt zich uiteindelijk weer uit naar de plaatsen waar alles verwoest is. Wie weet, het zou zo kunnen. Maar nogmaals, hoe bewijs je zo iets? (VGM-II, blz. 149-150)

Al deze observaties leiden ertoe dat het moeilijk wordt om de omvang van de laatste ijstijd te bepalen.

De tijd tussen de zondeval en de Eerste Grote Catastrofe van Akakor (= zondvloed) is daarvoor te weinig gedocumenteerd om daar nog meer over te zeggen als ik in hoofdstuk 4 (blz. 26-27) heb gedaan. Daar heb ik in het kort iets gezegd over de Oudste Dryas, Oude Dryas en de Jonge Dryas. In het volgende hoofdstuk over de chronologie kom ik daar niet verder op terug.

9. Voorlopige chronologie van Adam tot Abraham

De christelijke chronologie is niet eenduidig. De zondvloed vond volgens de een plaats in 2350 v. Chr. en volgens een ander in 2907 v. Chr.

Zie voor de chronologie met de zondvloed in 2350 v. Chr.: <http://bijbelchrono.blogspot.nl/> , en voor de chronologie met de zondvloed in 2907 v. Chr. de website van:

<http://www.oude-wereld.nl/diversen> → Tijdlijn Septuaginta 5169

Deze chronologieën gaan uit van een verschillende bron, de een van de Bijbel de andere van de Septuaginta. Dit levert maar liefst een verschil op van 555 jaar.

Uit de diverse gegevens die ik uit het boek van Thurlings heb gehaald, moet de bijbelse zondvloed omstreeks 3150 ± 90 v. Chr. hebben plaatsgevonden. Hij schrijft ondermeer:

Het onderzoek van Hammer wijst ook naar een extreme gebeurtenis namelijk in 3150 ± 90 v. Chr. Ook deze piek in de grafiek is veel hoger dan 'normaal' door een vulkaan teweeggebracht kan worden. Hier moet iets catastrofaals gebeurd zijn. We zijn deze datum – binnen de gegeven toleranties – al eerder tegengekomen toen we in het vorige hoofdstuk de ontwikkeling van het klimaat onderzochten en daarbij onverwacht ijsboringen in de Andes tegenkwamen die naar 5200 BP (= 3250 v. Chr.) verwezen als het jaar van extreem catastrofale veranderingen – net zoals die merkwaardige Kroniek van Akakor heel precies verwees naar 3166 v. Chr. Binnen de nauwkeurigheid waarmee ijsboordata vastgesteld kunnen worden vallen deze data samen.

Zou 3166 v. Chr. daadwerkelijk het rampjaar zijn geweest? Berust de Kroniek dan toch op waarheid? (...) Deze datum is recent genoeg om zo'n traumatische ervaring via mondelinge overlevering na zo'n 1000 jaar nog redelijk nauwkeurig in spijkerschrift of hiërogliefen opgetekend te kunnen worden.

Misschien moet je de redenering wel omkeren. Er zullen best wel vaker wereldwijde vloedcatastrofes geweest zijn, en wellicht ook wel in 7640 v. Chr. Maar het is niet waarschijnlijk dat een mondelinge overlevering over zoveel duizenden jaren nog een herkenbaar verhaal vertelt. Als dan in een recentere tijd, bijvoorbeeld in 3166 v. Chr., evenzo een vloedcatastrofe plaatsvindt, dan maskeert deze alle verhalen uit een verder verleden, zo die er nog mochten zijn. Het is dan zoals Plato beschrijft wanneer hij in Timaes aanhaalt wat de Egyptische priester tegen Solon zei:

“Bij U herinnert men zich slechts één zondvloed terwijl er vroeger velen zijn geweest.”

En dat vroeger slaat op de 9000 jaar voorafgaand aan het gesprek dat plaatsvond, dus in 9640 v. Chr. Het verhaal van Plato lijkt dan ook te bevestigen dat het zinken van Atlantis een wereldwijde catastrofe tot gevolg had, maar dat in latere tijden er evengoed grote zondvloeden hebben plaatsgevonden. We zien nu eindelijk het wetenschappelijk net zich steeds verder sluit. (VGM-II, blz. 178-179)

Zijn deze jaartallen in de bijbelse chronologie in te passen?

Eigenlijk niet, daarvoor zijn de verschillen te groot.

Moeten we dan maar enkele bijbelteksten anders lezen?

Met de paradijstheze probeer ik de Bijbel zo letterlijk mogelijk te lezen, met name als het gaat om de eerste hoofdstukken van Genesis en de laatste hoofdstukken van Openbaring.

Moeten we Genesis 5 en Genesis 11, met de daarin vermelde geslachtsregisters, wél letterlijk lezen?

Of zijn er aanwijzingen dat we deze symbolisch mogen lezen?

We zien daar iets opmerkelijks, er zijn tien geslachten van Adam tot Noach, en tien geslachten van Sem tot Abraham! Mogen we hierbij gaan denken aan een getallensymboliek?

Zo ja, komt een dergelijke getallensymboliek wel meer voor in de Bijbel?
Is dan die getallensymboliek bepalend voor het lezen van die betreffende tekst?
We moeten dus Schrift met Schrift gaan vergelijken!
In Matteüs 1:17 lezen we:

“Van Abraham tot David telt de lijst dus veertien generaties, van David tot de Babylonische ballingschap veertien generaties, en van de Babylonische ballingschap tot Christus veertien generaties.”

De “Studiebijbel in perspectief” geeft bij dit vers het volgende commentaar:

1:17 veertien: Matteüs deelt het geslachtsregister in drie delen van elk veertien generaties in: van Abraham (zie Lucas die teruggaat tot Adam, Luc. 3:38) tot David, van David tot de ballingschap en van de ballingschap tot Jezus. Hij neemt onvermijdelijk een aantal historische binnenbochten; niet alle generaties worden vermeld. In feite benadrukt de structuur 3 x 2 x 7, volgens de getallensymboliek, dat in Jezus de geschiedenis van de belofte van het verbond van het OT wordt vervuld, die via Abraham aan zijn volk werd gedaan.

Verder beschrijft Lucas 3 het geslachtsregister van Jezus teruggaand tot Adam. In de “Studiebijbel in perspectief” lezen we daarover in de Toelichting bij Luc. 3:1-4:13:

(...) Anderzijds is deze zoon van God via Adam (3:38), onlosmakelijk verbonden met de hele mensheid en in het bijzonder met de mensen met wie God een verbond heeft gesloten: David, Abraham, Noach, Adam (3:31,34,36,38). In hem concentreert zich het hele plan van God voor de mensheid.

Ik denk dat deze geslachtsregisters een mix zijn van werkelijkheid en symboliek. Het is een mix van de koningslijn, de verbondlijn en de bloedlijn. Zie in de “Studiebijbel in perspectief” voor de mix tussen koningslijn en bloedlijn de toelichting bij Matteüs 1:16:

(...) De verschillen tussen de geslachtsregisters van Jezus in Matteüs en Lucas hebben sommigen ertoe gebracht om in Matteüs Jezus’ afstamming van de kant van Maria te zien en in Lucas Jezus’ afstamming van Jozefs kant. Vanwege Mat. 1:16, 20 en Luc. 3:23, 31 is het aannemelijker om zowel Matteüs als Lucas Jezus’ afstamming te zien van de kant van Jozef, ‘zoon van David’; in Matteüs de officiële, koninklijke lijn van het OT en in Lucas de biologische.

In vermoed dat in het Nieuwe Testament gewoon de geslachtsregisters uit het Oude Testament zijn gebruikt en doorgetrokken tot aan Jezus.

Daarbij is de getallensymboliek in de geslachtsregisters van Genesis behouden gebleven.

Ik kom dan ook tot de conclusie dat de geslachtsregisters uit Genesis niet de hele werkelijkheid dekken. Ze mogen veel ruimer worden geïnterpreteerd. Ze doen geen verslag van een historische bloedlijn, maar geven duidelijk aan dat God zowel vóór als na de zondvloed alles regeert.

De symboliek 2 x 10 staat garant voor Gods betrokkenheid op zijn schepping. Hij heeft alles in de hand en Hij zal zijn plan met de wereld zeker op een goede manier voltooien.

De geslachtsregisters uit Genesis kunnen ook nog om een andere reden anders dan letterlijk gelezen worden. Een citaat uit het boek ‘Sleutels tot de Bijbel’ van David Pawson:

Het probleem rond de dagen zoals die in Genesis 1 beschreven worden, afgezet tegen de werkelijke leeftijd van de aarde, werd nog vergroot door het feit dat sommige Bijbelvertalingen gewend waren om hun uitgaven te voorzien van een datumweergave die in

de zijlijn van het eerste hoofdstuk stond, namelijk 4004 v. Chr. Dat was het resultaat van de berekeningen van een Ierse bisschop, James Ussher. En dat alles ondanks het feit dat er in de originele uitgave van Genesis pas een datum wordt genoemd in het vijfde hoofdstuk. Ussher maakte zijn berekeningen op basis van de generaties die in Genesis worden genoemd, maar hij was zich niet bewust van het feit dat de Joodse stambomen niet elke generatie in een en dezelfde lijn apart vermelden. Het woord 'zoon van' kan dus ook betekenen 'kleinzoon' of 'achterkleinzoon'. Het is niet zo moeilijk om afstand te nemen van de berekeningen van Ussher, maar we blijven zitten met een conflict tussen de voor de hand liggende veronderstelling, dat de schepping in zes dagen voltooid werd en het uitgangspunt van de wetenschap, dat het veel langer duurde. (blz. 69)

Pawson kijkt hier vooral naar de 'dag' in Genesis 1. Maar de gemaakte opmerking over de geslachtsregisters uit Genesis maakt duidelijk dat daar ruimte is voor een bredere interpretatie.

Alle waarheid is Gods waarheid – zowel de geopenbaarde waarheid als de waarheid die we in de schepping tegenkomen. Om al die waarheden te harmoniseren, is het goed om na te gaan op welke waarheid we het meest kunnen vertrouwen.

We weten dat niet-christelijke wetenschappers soms en soms vaker dan we willen geloven, de waarheid eerder en beter aan het licht brengen. Dat zou in vroegere tijden ook wel eens gebeurd kunnen zijn.

De Kroniek van Akakor

De kroniek van Akakor bevat de tijdsaanduiding over twee grote catastrofes. De Tweede Grote Catastrofe in 3166 v. Chr. correspondeert met data die veel later verkregen zijn uit ijsboringen bij de gletsjers in de Andes. Die ijsboringen geven aan dat er rond 3250 v. Chr. een grote ramp heeft voorgedaan, waarbij klaarblijkelijk die gletsjers zijn ontstaan. Dit zou dan veroorzaakt zijn door de botsing van continenten waardoor in een kort proces van gebergtevorming de Andes is ontstaan. Thurlings schrijft daarover (ik citeer opnieuw wat ik op blz. 43 al eerder heb gebruikt):

De boringen in de ijskappen van de Noord- en Zuidpool geven je een beeld van wat er met het klimaat in de loop van de tijd gebeurd is. Maar veel van wat ik onderzoek speelt zich af ver van de polen. Dus wil je weten wat er elders op de wereld gebeurd is. Nu had ik al eens gelezen dat wetenschappers ook boringen in de gletsjers van de Andes hadden uitgevoerd, en dat is des te meer interessant omdat we dan iets meer te weten kunnen komen over de omstandigheden rondom Tiahuanacu, een oud tempelcomplex in Bolivia, het onderwerp van een volgend hoofdstuk. En dus surfte ik op het Internet op zoek naar 'Andes' en 'ice core'. De response deed me zowat van mijn stoel vallen van verbazing. "5200 jaar geleden", het schreeuwde van het scherm af. Vrijwel alle sites hadden iets met een bericht over een catastrofale gebeurtenis die het klimaat in de wereld in slechts enkele dagen op zijn kop zette. En natuurlijk werd onmiddellijk het verband gelegd met de huidige stijging van het CO₂ gehalte in de atmosfeer. Maar 5200 jaar geleden (BP) is hetzelfde als 3250 v. Chr., en dat valt vrijwel samen met de Tweede Catastrofe in 3166 v. Chr. waar de Kroniek van Akakor melding van maakt. Alweer toeval? Ik denk het niet.

Het getal 5200 is natuurlijk met een zekere onnauwkeurigheid bepaald, al wordt nergens vermeld hoe groot die onnauwkeurigheid is. De Quelccaya gletsjer in Peru is de laatste 40 jaar verder terug gesmolten, waardoor grond vrij kwam te liggen die sinds 5200 jaar geleden bedekt is geweest met ijs. Er kwamen restanten van plantjes vrij te liggen die alleen in natte warme gebieden konden gedijen, maar die als het ware in een diepvries hebben gelegen: plotseling ingevroren en vervolgens met een dik pak sneeuw bedekt waar ze nu pas, na 5200 jaar, uit vrijkwamen. Met de ¹⁴C methode was de leeftijd op 5200 BP vastgesteld. Driftig zijn de wetenschappers op zoek naar een verklaring en voorlopig is de verklaring "dat het licht uit ging": dat wil zeggen dat de zon plotseling minder hard ging schijnen. Maar er iets mis met

die uitleg. De plantjes groeiden in warme, nette gebieden en dat kan nooit het hooggebergte geweest zijn waar de uiteindelijk gevonden werden. De plantjes lagen onder de gletsjer, onder een dik pak sneeuw dus. Dus heeft het toentertijd flink gesneeuwd. Maar dat betekent dat het op zee erg warm was waardoor veel water verdampte om de neerslag op gang te houden. Als je dat vergelijkt met tegenwoordig moet het zeewater (plotseling) veel warmer zijn geworden dan nu want het is bekend dat de ijskappen nauwelijks meer toenemen. De gletsjers in de Andes krimpen in. Smelten af heet het. Maar klopt dit wel? Het is duidelijk dat de onderste lagen in de gletsjer 5200 jaar geleden zijn ontstaan.
(VGM-II, blz. 143-144)

Bij de Eerste Grote Catastrofe die de Kroniek vermeldt, komen de jaartallen grotendeels overeen met gegevens vanuit de ijsboringen uit Antarctica. Dit maakt dat ik vertrouwen heb gekregen in de chronologie uit dit verhaal.

De Kroniek heeft het ook over Goden. In de hoofdstukken 6 en 7 heb ik daar veel aandacht aan gegeven en deze Goden geduid als 'zonen van God'. Directe afstammelingen van Adam en Eva, die tot aan de zondvloed hebben geleefd en aan wie krachten ter beschikking stonden die wij nu niet meer kennen.

Nu wil ik mij concentreren op enkel de jaartallen en deze Kroniek gebruiken als basis voor de chronologie van de prehistorie, omdat ze goed corresponderen met data verkregen uit ijsboringen. Thurlings heeft deze chronologie als volgt samengevat:

± 13481 v. Chr.	Aankomst van de Goden op aarde
10481 v. Chr.	Vertrek van de Goden
10468 v. Chr.	De Eerste Grote Catastrofe
3166 v. Chr.	De Tweede Grote Catastrofe
3166 v. Chr.	Terugkomst van de Goden voor 3 maanden
2866 v. Chr.	God Lasha vertrekt weer naar de hemel
560 n. Chr.	Contact met de Goten uit Europa
1532 n. Chr.	Aankomst Spanjaarden in Peru

Tabel 6.1 Chronologie van de Kroniek van Akakor. (VGM-II, blz. 100)

Een andere mythe vertelt dat deze 'zonen van God' de aarde onder elkaar hebben verdeeld. (VGM-II, blz. 49) Ik veronderstel dat deze zonen van God zich over de aarde hebben verspreid en ook zo in Peru zijn aangekomen. Het begin van deze chronologie van Akakor.

Wat gebeurde er voordat de 'zonen van God' de aarde onder elkaar verdeelden?

Ook hierbij wil ik mij weer hoofdzakelijk concentreren op het boek van Thurlings. Ik citeer:

En dan nog een nadenkertje van Herodotus. In Book II van Historiën op blad 146 schrijft hij:

'Maar toch, voor hun (i.e. de koningen) tijd werd Egypte inderdaad geregeerd door hun goden, die op aarde onder de mensen leefden, soms als een van hen, soms een ander wezen verheven boven de rest. De laatste van hen was Horus, de zoon van Osiris – Horus is de Apollo, Osiris de Dionysus, van de Grieken. Het was Horus die Typhon overwon en was de laatste god die op de troon van Egypte zat.

Wat hier dus even gemeld wordt is dat ooit, vóór de dynastieën van de farao's, Egypte bestuurd werd door 'goden'. Geen abstracte goden, maar fysieke wezens die tussen de mensen leefden. Wat moeten we hiervan denken? Jammer genoeg gaat Herodotus hier niet verder op in. Hij noemt slechts Horus, de laatste god die op de troon van Egypte zat. Maar nu bieden de latere bronnen uitkomst. De Paryrus van Turijn en de chronologie van Manetho geven informatie over dit mysterieuze tijdperk. Syncellus die deze informatie voor ons

behouden heeft kan zijn ogen niet geloven bij het lezen van het volgende lijstje van regeringsjaren van deze goden:

Egyptische naam	Griekse naam	regeringsjaren
Ptah	Hephaistos	9000
Ra	Helios	992
Shu	Agathodaemon	700
Geb	Kronos	501
Osiris	Osiris	433
(Seth)	Typhon	359
(Horus)	Horus	100

Er zijn ook andere varianten van dit lijstje overgeleverd. Dan blijkt dat ook in de oudheid de toenmalige geschiedschrijvers moeite hadden met de onwaarschijnlijk lange regeerperioden. Men denkt dat Manetho een fantast is. Een 'oud-Egyptisch jaar' zal in werkelijkheid wel een maand zijn, zo redeneert men dan. Maar ook dat leidt tot een bizarre chronologie.

Aan het lijstje regeringsjaren valt direct op dat elke volgende heerser korter regeerde: het lijkt exponentieel af te nemen. Betekent dit misschien dan niet dat de regeringsduur afnam, maar dat de tijdsduur van een jaar toenam? Want stel dat voor Ptah een jaar veel korter duurde (i.e. de aarde voltrok zijn baan rond de zon in een veel kortere tijd dan nu - en stond dan dicht bij de zon) dan lijkt het voor ons dat hij enorm lang aan de macht was, maar ondertussen was een jaar veel korter. Maar deze mogelijkheid ligt niet voor de hand, gezien de veel hogere temperatuur die er dan op aarde geheerst zou hebben.

Manetho vond dit deel van de chronologie kennelijk ook erg bizar, want volgens hem zouden deze goden nooit bestaan hebben. Desalniettemin nam hij deze goden-dynastieën op in zijn chronologie, zoals hij dat in Heliopolis vernomen had. Na de eerste periode van goden regeerden er halfgoden over Egypte. Vermoedelijk zijn halfgoden wezens die een god als vader hebben, en een menselijke vrouw als moeder. Het vreemde is dat de goden in de chronologie van Egypte worden geportretteerd als de eerste heersers, met een beperkte regeringsduur. Ze waren zeker geen mensen, maar waren wel duidelijk de baas. Zij schiepen Egypte in een tijdperk die duizenden jaren duurde. Wat heeft dit te betekenen? In de vele eeuwen daarna zien we dat deze goden overal vereerd werden. Elke stad had zich wel een god toegeëigend om te vereren. Of was het misschien andersom? Dat elke god zich een stad had toegeëigend voor het eigen welbehagen? Als ik de boeken over Egyptische goden er nog eens op na sla, vallen mij twee zaken op. Ten eerste dat de meeste goden uitgedost waren met een dierenkop (of een god als half homoïde – half dier), maar nog belangrijker, dat ten tweede bijna alle goden op de een of andere manier familie van elkaar waren. Kennelijk vinden de egyptologen dit zó vreemd, dat er in geen van deze klassieke werken een stamboom gepresenteerd wordt, hoewel de nodige informatie wel in de tekst aanwezig is. Het lijkt weer op het gestoorde geluid uit onze oude radio waarmee we luisteren naar geluiden uit een ver verleden, fragmenten van een vreemd relaas. (VGM-I, blz. 283-285)

Al eerder heb ik de goden als zijnde de 'zonen van god' geduid en daarmee een verbinding gemaakt met de Bijbel. Is deze Egyptische chronologie, die voor velen als bizar overkomt, toch nog te verbinden met de chronologie van de Bijbel?

Eigenlijk niet, want om de zondvloed te plaatsen ben ik gedwongen geweest om de hoofdstukken Genesis 5 en 10 meer symbolisch te gaan lezen, waarschijnlijk zijn er enkele geslachten weggelaten zoals in Matteüs 1. En op zoiets symbolisch kan natuurlijk niet een 'harde' chronologie inhaken. Het zijn daardoor onvergelykbare grootheden geworden.

Ook de verschillende Egyptische chronologieën moeten we deels symbolisch, als onaf gaan opvatten, omdat daarin ook soms geslachten zijn weggelaten. Dan worden het immers vergelijkbare grootheden. Maar zijn daar voldoende redenen voor en hoe zou dat dan moeten?

Ik geloof dat Mozes de eerste vijf boeken van de Bijbel heeft geschreven. Waarschijnlijk heeft hij dat gedaan met enkele mensen die hij om zich heen heeft verzameld, zodat die groep na Mozes' dood dit werk nog heeft kunnen voltooien.

Mozes heeft aan het hof in Egypte zijn opleiding gevolgd. Daar heeft hij inzicht gekregen in bestaande chronologieën en de manier hoe ze deze opstelden. Mozes is door zijn studie aan het hof op verschillende gebieden sterk beïnvloed. Heeft hij zich van deze invloeden kunnen losmaken tijdens het schrijven van de chronologieën die we in Genesis tegenkomen?

Of moeten we die chronologieën gaan lezen in de context van die tijd en gewoon aannemen dat Mozes die chronologieën heeft opgesteld in de geest waarin dat toen gebruikelijk was?

Heeft God dit laten gebeuren? God die zo duidelijk met Mozes heeft gesproken en hem eerst zelfs de Tien Geboden heeft gegeven en hem later de hele manier waarop Hij gediend wilde worden geopenbaard heeft.

Ik denk dat God al de woorden die Mozes heeft opgeschreven op een door Hem gewenste manier heeft geïnspireerd. Dat wil voor mij zeggen dat God ook al te menselijke woorden in zijn Woord heeft laten opnemen. Daarom kent de Bijbel ook meerdere schijnbare tegenstrijdigheden. Maar over de hermeneutiek zal ik in hoofdstuk 12 meer zeggen.

Ik hecht meer waarde aan de bijbelse chronologieën dan aan de Egyptische. Maar het moeilijkste punt is hoe deze aan elkaar gekoppeld kunnen worden. Valt de bijbelse zondvloed nu samen met de Eerste Grote Catastrofe of met de Tweede Grote Catastrofe?

Tijdens het uitwerken van de chronologie in dit hoofdstuk heb ik moeten concluderen dat de bijbelse zondvloed samenviel met de Eerste Grote Catastrofe. Deze conclusie heb ik later in de voorgaande hoofdstukken verwerkt. Want in eerste instantie dacht ik dat deze wel moest samenvallen met de Tweede Grote Catastrofe, omdat dan de tijdsverschillen met de gangbare bijbelse chronologieën het kleinst zijn. Kijk maar: waar 2350 v. Chr. geldt is het verschil 816 jaar, waar 2907 v. Chr. geldt is deze slechts 259 jaar.

Ik weet niet waarom in de lijst uit Matteüs 1 enkele geslachten zijn weggelaten. Kennelijk is het meer gebeurd, want anders is het onmogelijk om de zondvloed te dateren op 10468 v. Chr. Dus ondanks dat ik niet begrijp waarom precies de chronologie in Genesis al te menselijk is, ga ik er wel vanuit. Dit, omdat Gods waarheid zich niet alleen in de Bijbel te vinden is maar ook in de natuur en in de vele overleveringen, die weliswaar nog meer vragen oproepen.

Vanuit dit oogpunt gezien, ga ik proberen om toch het mysterieuze tijdperk van de Egyptische goden te verbinden met zowel de chronologie afkomstig uit de Kroniek van Akakor en de bijbelse chronologie. Ik doe dat stapsgewijs, beginnende bij de Egyptische god Ptah.

1. Path wordt gezien als de scheppingsgod die de mensheid schiep. Hij regeerde kennelijk 9000 jaar.

Ik zie Path als Adam. Door de latere spraakverwarring zijn talen ontstaan waarbinnen vroegere namen mee veranderd zijn.

In de Bijbel lezen we dat Adam 930 jaar is geworden. (Genesis 5:5) Ik veronderstel dat die jaren geteld moeten worden vanaf de zondeval, elk jaar werd een genadejaar en het tellen van de jaren werd toen zinvol om Gods genade vast te leggen.

De tijdsduur tussen schepping in zondeval noem ik X1.

Als Path inderdaad overeenkomt met Adam, dan is die X1 uit te rekenen, als zijnde $9000 - 930 = 8070$ jaar.

Voor de duiding van deze goden heb ik me beperkt tot Wikipedia. Ik heb geprobeerd fantasie en feiten van elkaar te scheiden, maar wie lukt dat?

2. Ra wordt geassocieerd met Atum, die door Path geschapen (verwekt) is. Hij regeerde 992. Ik zie Ra als een zoon van Adam, het zou Kaïn (niet waarschijnlijk) of Set geweest kunnen zijn of een van de zonen die Adam en Eva op latere leeftijd nog ontvangen hebben (Genesis 5:4) Ra stichtte de 'Zonnestad', in het Grieks Heliopolis, gelegen in de buurt van Memphis. Path wordt in verband gebracht met Memphis. Ra blijft dus dicht bij zijn familie wonen. Daarom denk ik dat Ra niet dezelfde kan zijn geweest als Kaïn, want Kaïn moest vluchten. De stad Heliopolis komen we in een latere tijd tegen in Genesis 41:45,50. In de Bijbel is Metuselach de oudste mens, in totaal leefde hij 969 jaar. Dit wil niet zeggen dat er nog geen oudere mensen geleefd hebben. Ra is kennelijk ouder geworden, omdat hij pas op een latere leeftijd aan de macht is gekomen. Maar dat hoeft niet, misschien was hij wel voorbestemd en regeerde hij vanaf zijn geboorte (over een bepaalde stad), eerst onder auspiciën van zijn vader.
3. Shu (= Sjoë) was de god van de droge lucht, terwijl zijn zuster Teferet (=Telfut) het natte element voorstelde. Samen waren zij de ouders van Geb en Nut (= Noet). Shu regeerde 700 jaar.
4. Geb volgde zijn vader op. Met zijn zuster Nut (= Noet) was hij de vader van Osiris, Isis, Seth en Nephthys. Geb regeerde 501 jaar.
5. Osiris (= Asar) trouwde met zijn zus Isis (= Ast), zij ontvingen een zoon Horus. Osiris werd de eerste koning van het Oude Egypte, voor 3000 v. Chr. Hij wordt gezien als de eerste koning (faraon) van Egypte. Seth trouwde met zijn zus Nephthys, bij wie hij de zoon Anubis kreeg. Seth is een boosaardige god, die hoe langer hoe meer als de god van het kwaad – een soort duivel – werd gezien. Seth doodde zijn broer Osiris, waarna een gevecht ontstond tussen Seth en Horus. Horus won die strijd. Eerst regeerde Osiris 433 jaar, daarna Seth 359 jaar.
6. Horus was een dynastiegod die werd toegeschreven aan de koningen van de 0^e t/m 3^e Dynastie. Daarbij moeten we denken aan de Proto-dynastieke Periode, ook wel dynastie 0 of Naqada III genoemd. (ca. 3300-3032 v. Chr.) In deze periode heersten achtereenvolgens Hor Iry, Hor Ka en waarschijnlijk daarna Narmer. Horus werd als zonnegod in de vorm van een valk afgebeeld. De naam Hory Iry is een combinatie van een valk, met daaronder het teken van een mond, de mond van Horus. Zie Wikipedia → Hory Iry
Uit deze gegevens veronderstel ik dat Horus en Hory Iry dezelfde persoon is. Het komt meer voor dat Egyptische koningen meerdere namen hebben. Horus regeerde 100 jaar.
7. Narmer wordt vereenzelvigd met Menes en met Hor-Aha. In dat geval had Narmer dus drie namen. Anderen veronderstellen dat Hor-Aha de zoon is van Narmer. Narmer wordt gezien als de eerste vorst van de Eerste Dynastie en aan hem wordt de stichting van de (latere) stad Memphis toegeschreven.
8. De datering van de van de opeenvolgende dynastieën is globaal (Wikipedia):

Vroeg-dynastieke Periode (ca. 3032 – 2639 c. Chr.) = 1e – 3e Dynastie

1^e Dynastie 3032 – 2853 v. Chr.

2^e Dynastie 2853 – 2707 v. Chr.

3^e Dynastie 2707 – 2639 v. Chr.

Oude Rijk (ca. 2639 – 2216 v. Chr.) = 4e – 6e Dynastie

4^e Dynastie 2639 – 2504 v. Chr.

5^e Dynastie 2504 – 2347 v. Chr.

6^e Dynastie 2347 – 2216 v. Chr.

Als we vanaf de 1e Dynastie gaan terugrekenen, ontstaat de volgende tijdtabel voor de regeringsjaren van de Egyptische goden:

Egyptische naam	Griekse naam	regeringsjaren	tijd
Ptah	Hephaistos	9000	15117 – 6117 v. Chr.
Ra	Helios	992	6117 – 5125 v. Chr.
Shu	Agathodaemon	700	5125 – 4425 v. Chr.
Geb	Kronos	501	4425 – 3924 v. Chr.
Osiris	Osiris	433	3924 – 3491 v. Chr.
(Seth)	Typhon	359	3491 – 3132 v. Chr.
(Horus)	Horus	100	3132 – 3032 v. Chr.

De Tweede Grote Catastrofe volgens de Kroniek van Akakor vond plaats in 3.166 v. Chr., wat volgens bovenstaande tabel betekent dat het tijdens de regering van Seth moet hebben plaatsgevonden. Maar deze tijden bevatten een onnauwkeurigheid omdat ze zijn gebaseerd op de Egyptische chronologie, waarbij verschillende deskundigen tot een iets afwijkende chronologie zijn gekomen. Voor de 1^e dynastie zitten daar verschillen tussen van meer dan 100 jaar. Gezien die verschillen, zou het ook wel eens tijdens de regering van Osiris gebeurd kunnen zijn. In het boek 'De wereldwijde vloed' van Tjarko Evenboer las ik daarover het volgende.

De vloed in de mythen van de oude Egyptenaren

Van India gaan we naar het oude Egypte, waar de mythen over de vroegste geschiedenis sterke overeenkomsten vertonen met die van India. De Egyptenaren meenden namelijk ook dat er voor alle goden een groep 'eerste goden' was. De Griekse historicus Herodotus (ca. 484 - 425 v. Chr.), noemt deze oudste Egyptische goden 'de acht goden, die bestonden voor de rest'. Zij worden ook wel de Ogdoade van Hermopolis genoemd (het woord 'ogdoade' betekent 'achtstal'). Deze acht oergoden waren onderverdeeld in vier echtparen, met als belangrijkste voorman de godheid Nu (spreek uit: Noe) en zijn vrouw. De naam 'Nu' is sterk verwant aan de naam Noach (in veel Arabische landen wordt Noach nog altijd 'Nuh' genoemd). De overeenkomsten stoppen echter niet bij de naam; ook de beschrijvingen van de godheid Nu doen sterk denken aan het vloedverhaal uit de Bijbel.

De Wikipedia vermeldt enkele varianten van de vier oergodenparen. Kennelijk zijn ze in de loop van de tijd aangepast om meer recentere goden als oergod te gaan vereren. Of wellicht vereenzelvigden latere goden zich met eerdere en namen zo hun plaats in. Daarbij denk ik aan Sjoe en Tefnoet in de tweede variant, die in de eerdere godenlijst genoemd worden als opvolgers van Ra.

De drie varianten zijn:

- Oerwateren (Noen en Naoenet)
- Lucht en verborgen kracht (Amon en Amaoenet)
- Duisternis (Kek en Keket)
- Eindeloosheid (Heh ebn Hehet)

- Naoe (= Noen) en Naoenet
- Amen en Ament
- Tem met Roeroe en Roeroeti (leeuw en leeuwingod)
- Sjoe (= Shu) en Tefnoet (=Tefnut = Teferet)

- Noen en Naoenet
- Hehoe en Hehoet
- Kekoei en Kekoeit
- Gerth en Gerhet

Dit zijn dus de acht oergoden uit de Egyptische oudheid, de ogdoade van Hermopolis. De veel verschillende namen maken het een mythisch verhaal waar alle eenduidigheid aan ontbreekt. Maar dit verhaal doet wel veronderstellen dat de eerste godenlijst verre van compleet is, en dat bijvoorbeeld Path en Ra veel eerder geleefd hebben. Daarover later verder. Ik vervolg nu het verhaal van Evenboer:

Volgens de Egyptische overleveringen had de god Toth voorafgaand aan het huidige tijdperk een grote oceaan geschapen, de 'watermassa van de voortijd'. De godheid Nu zou samen met de zeven andere oergoden geregeerd hebben over deze watermassa en in een grote boot hebben gevaren. Toen deze periode van water tot een einde kwam, schiepen de acht goden de 'godenberg' die de schakel vormde met het huidige tijdperk – de heuvel van Hermopolis. Hermopolis was een stad die het oud-Egyptische Chemennu of Khemnu (letterlijk de Achtstad) heette, genoemd naar de achteenheid van de goden. Op de heuvel zouden de acht goden de zon geschapen hebben, om vervolgens alle levende wezens te scheppen.

De eerste acht goden van de Egyptenaren lijken een vervaagde weergave te zijn van Noach en zijn vrouw, en zijn drie zoons en hun vrouwen. We zien in het verhaal flarden terug van hoe God de vloed zond en Noach en zijn familie over het water leidde, hen vervolgens op een berg tot stilstand bracht, waarna zij de aarde opnieuw bevolkten. Uiteindelijk vervaagde Nu tot de Egyptische watergod, die geassocieerd werd met de oceaan.

Omdat Egypte niet altijd één verenigd rijk is geweest met één consistente mythologie, zien we het vloedverhaal in de overleveringen van het volk ook in ander vormen terug. De bekende Egyptische priester Manetho, die omstreeks 250 v. Chr. leefde en de oude geschiedenis van de Egyptenaren optekende, vertelt bijvoorbeeld dat er een wereldwijde catastrofe plaatsgevonden had, waarin juist Toth degene was die gered werd. Voordat de ramp losbarstte grifte Toth in heilige taal de grondbeginselen van alle kennis in een rots en vertaalde deze na de vloed in gewonde taal. Ook in de Egyptische dodenboeken is een vloedoverlevering gevonden waarin de god Atum besluit de gehele schepping te vernietigen door de wereld terug te brengen in zijn oorspronkelijke staat, de staat van Nu, de watermassa.

Ten slotte zien we ook in de rituelen van de oude Egyptenaren verwijzingen naar de vloedoverlevering. Zo verbonden de Egyptenaren hun dodenherdenking met de vloedoverlevering, via een ritueel waarbij de priester een beeld van Osiris in een heilige ark plaatste, in zee te water liet en nastaarde tot deze uit het zicht raakte. De ceremonie werd gevierd op de zeventiende dag van de maand Athyr, wat correspondeert met de datum waarop de vloed losbarstte in Genesis 7:11. (DWV, blz. 26 – 28)

Al deze vloedoverleveringen verschillen nogal van elkaar. Hoe zijn zij te interpreteren?

Al eerder lasen we over een vloedverhaal dat Plato heeft vastgelegd, dat afkomstig was van een Egyptische priester. Zijn al deze verhalen met elkaar in verband te brengen?

Eigenlijk niet, daarvoor zijn er te weinig aanknopingspunten.

Toch wil ik een poging wagen, een speculatieve poging weliswaar, maar wél een die verbinding probeert te maken met de chronologie van de Kroniek van Akakor.

Ik veronderstel dat de god Atum betrokken is bij de Eerste Grote Catastrofe, en dat Osiris de Tweede Catastrofe heeft overleefd. Over de Tweede Catastrofe weten we meer dan over de Eerste, maar

voorafgaand aan de Tweede Catastrofe zijn herinneringen boven gekomen, vage herinneringen uit een ver verleden.

De **Tweede Catastrofe** vond volgens de kroniek plaats in 3.166 v. Chr. Volgens de ijsboringen in de gletsjers van de Andes in ± 3.250 v. Chr.

Osiris is een van de laatste godheden van de Enneade van Helios, maar hij wordt ook gezien als de eerste koning (farao) van Egypte. Ik neem aan dat tijdens deze catastrofe de omstandigheden op aarde zo drastisch zijn veranderd, dat de 'goden' veel van hun macht hebben moeten inleveren. Waar ze vóór deze catastrofe wel in staat toe waren, lukte hen daarna niet meer. Hun goddelijke eigenschappen verdwenen en daardoor werden ze meer gewoon menselijk. Meer gewoon een koning, een farao.

Ik heb eerder drie varianten uit de Wikipedia overgenomen van de ogdoade (achtal belangrijkste goden) van Hermopolis. Dezelfde Wikipedia geeft ook een lijst van de enneade (negental belangrijkste goden) van Hermopolis. De namen in deze lijst komen het meest overeen met de lijst die Thurlings in zijn boek gebruikt, zodat gemakkelijker verbanden gelegd kunnen worden.

Daarom meen ik ook deze lijst op:

- Atoem of Atoem-ra of Atoem-Chepri of Ra – de schepper god
- Sjoe – de droge lucht
- Tefnoet – vochtige lucht
- Geb – Aarde
- Nut – Hemel
- Osiris of Asir – de mythische koning
- Isis of Aset – zuster van Seth en Osiris en Osiris' echtgenote
- Seth – rivaal en broer van Osiris
- Nephthys – vrouw en zuster van Seth
- Soms wordt er ook Horus bijgerekend

Osiris wordt gezien als een goede koning, een goede herder. Hij wordt afgebeeld met de herdersstaf en het flagellum (gesel) in zijn handen.

Rond Osiris zijn talrijke mythen ontstaan. Hij zou gedood zijn door zijn vijandige broer Seth, die zich van de erfenis wilde meester maken, maar gewroken zijn door Osiris' zoon Horus.

In die mythen speelt Osiris' vrouw Isis een belangrijke rol. Nadat Seth Osiris overwonnen had en het dode lichaam in stukken hakte en deze over de uithoeken van Egypte gooide, zocht Isis alle stukken in een jarenlange zoektocht weer bijeen en zij mummificeerde het tot één geheel. Alleen zijn geslachtsorgaan kon zijn niet vinden. Met behulp van haar toverkracht en een twijg of tak in plaats van zijn lid, slaagde zij erin hem een kind, Horus, te laten verwekken.

Nadat Horus volwassen was geworden bezocht hij Seth en eiste als rechtmatige opvolger de troon op. Seth verwierp de eis. Na een lange strijd versloeg hij zijn oom en volgde Horus zijn vader Osiris op als Koning der Levenden.

Ik heb niet veel met mythen, ze zijn een mix van fantasie en feiten, en in deze mythe overheerst de symboliek de werkelijkheid. Zo schat ik dat in. In geloof niet in dergelijke wonderen.

Uit deze mythe kan ik op verschillende manieren een verhaal afleiden hoe het in werkelijkheid is gegaan. Ontdaan van alle symboliek.

Ik doe een poging. Wetend dat het speculatief is, maar misschien is het wel minder speculatief dan al de mythes die rondom deze gebeurtenissen zijn ontstaan.

Osiris is een goede zoon van god, een goede koning. Hij probeert in een goede verstandhouding met zijn broer Seth te leven. Door waarzeggers bereikt hen het bericht dat er een enorme watervloed op komst is. Hier pas ik het verhaal, dat Plato via Solon had vernomen, in mijn verhaal in.

Deze dreiging bindt de beide broers samen. Zij bouwen de piramiden van Gizeh, de Grote Piramide voor Osiris en Tweede Piramide voor Seth.

De zondvloed vernielt veel en daarna is de macht van de zonen van de goden geslonken. Er komt verdeeldheid en Seth profiteert daarvan. Hij verdrijft zijn broer en het land valt in stukken uiteen. Weggedoken in een van de uithoeken van Egypte krijgen Osiris en Isis een zoon, Horus. Zodra deze volwassen is geworden nemen Isis en haar zoon het initiatief om hun recht op de troon op te eisen. Osiris is dan al zo oud, dat hij het aan hen overlaat. Isis en Horus weten Seth te verdrijven en Horus wordt koning over Egypte.

Mijn verhaal verschilt erg met de oorspronkelijke mythe. Op Wikipedia las ik het volgende, wat mijn interpretatie iets ondersteunt:

De Griekse denker Plutarchus was de eerste die de mythe van Osiris op schrift stelde. Er zit echter een wezenlijk verschil tussen de Griekse en Egyptische denkwijze. Als voorbeeld: Plutarchus maakt in zijn verhaal melding van de geboorte van Horus – de zoon van Osiris en Isis – nog tijdens het leven van Osiris.

In mythen wordt geprobeerd een verbinding te leggen met hogere machten. De daarin gebruikte symboliek is belangrijker dan de werkelijkheid, het beschrijft een hogere orde. De werkelijkheid is bekend onder allen die het meemaakten. Die werkelijkheid hoeft dan ook niet vastgelegd te worden. De werkelijkheid moet veeleer geïnterpreteerd worden in het licht van de voornemens van de goden. Wonderen onderstrepen zo jouw relatie met die goden. Hoe wonderlijker de mythen, hoe meer de goden laten blijken dat zij betrokken zijn met de persoon die zo'n wonder uitvoert.

Met deze analyse probeer ik mijn verlegenheid over het vrijwel ontbreken van een duidelijke tekening van de zondvloed ten tijde van Osiris te delen. Samenvattend zie ik drie argumenten die flauwtjes wijzen in de richting van de bijbelse zondvloed:

1. Osiris en Seth leefden in de tijd waarin volgens de Kroniek van Akakor de Tweede Grote Catastrofe zich heeft voorgedaan, wat bevestigd is door gegevens uit ijsboringen die laten zien dat er zich toen ook een grote ramp in de Andes heeft voltrokken.
2. Osiris leefde op de scheiding van de overgang van het rijk van de goden, behorende tot de enneade van Heliopolis, naar de Vroeg-dynastieke Periode (ca. 3032 – 2639 v. Chr.)
3. De rituelen die verwijzen naar de vloedoverlevering, waar Evenboer aan het einde van het citaat wat ik hierboven opnam gewag van maakt, laat zien dat de datum waarop het gevierd wordt, overeenkomt met de datum waarop de vloed in Genesis 7:11 losbarstte.

De **Eerste Grote Catastrofe** vond volgens de kroniek plaats in 10.468 v. Chr. Het lukt mij niet dit jaar te koppelen aan een van de goden, of het moet Ptah zijn geweest die volgens de tijdtabel die ik maakte naar aanleiding van de gegevens uit het boek van Thurlings, leefde van 15117 – 6117 v. Chr. Maar dat kan niet, want volgens meerdere mythen kom de god Noen (= Nu) daarvoor meer in aanmerking.

In de drie varianten van de vier godenparen van de ogdoade van Hermopolis staan Noen en Naoenet bovenaan. In de tweede variant staat het godenpaar Sjoer en Tefnoet onderaan, terwijl zij in de lijst van de enneade bovenaan staan.

Het gaat hierbij om de belangrijkste godenparen. Ik veronderstel dat er meer dan vier paar goden zijn geweest, en dat sommigen de eerste vier paar goden als de belangrijkste zijn gaan zien en anderen de laatste vier godenparen. Als ik de tweede variant van de ogdoade samenvoeg met de enneade, dan ontstaat de volgende lijst, waarbij ik ruimte laat (... ?) voor invulling van nog meer godenparen.

- Naoe (= Noen = Nu) en Naoenet
- Amen en Ament
- ... ?
- Tem met Roeroe en Roeroeti (leeuw en leeuwingod)
- Sjoe (= Shu) en Tefnoet (=Tefnut = Teferet)
- Geb en Nut
- Osiris en Isis
- Seth en Nephthys

Deze godenparen van Hermopolis zijn voorafgegaan door de scheppingsgoden:

- Path, Sachmet en Nefertum (een triade van levensvormen – mens, dier en plant)
- Ra (= Re), Atum (=Atoem) en Amon

Evenboer schreef (ik citeer dit opnieuw):

Ook in de Egyptische dodenboeken is een vloedoverlevering gevonden waarin de god Atum besluit de geheel schepping te vernietigen door de wereld terug te brengen in zijn oorspronkelijke staat, de staat Nu, de watermassa. (DWV, blz. 27)

Evenboer heeft ook een afbeelding opgenomen waarop de Egyptische godheid Nu te zien is, met in zijn handen de ark. In de ark zijn (naast de Scarabee, een Egyptisch symbool voor schepping) de zeven andere opvarende zichtbaar. (DWV, blz. 27)

Al deze gegevens doen mij veronderstellen dat de Eerste Grote Catastrofe heeft plaatsgevonden tijdens de overgang van de periode van de scheppingsgoden naar de perioden van de godenparen van Hermopolis.

Deze veronderstelling doorbreekt de tijdlijn in de tabel die ik had afgeleid uit het boek van Thurlings.

Egyptische naam	Griekse naam	regeringsjaren	tijd
Ptah	Hephaistos	9000	20460 – 11460 v. Chr.
Ra	Helios	992	11460 – 10468 v. Chr.
De Eerste Grote Catastrofe			10468 v. Chr.
Naoe = Noen = Nu	?	?	?
Amen	?	?	?
?	?	?	?
Tem met Roeroe	?	?	?
Shu	Agathodaemon	700	5125 – 4425 v. Chr.
Geb	Kronos	501	4425 – 3924 v. Chr.
Osiris	Osiris	433	3924 – 3491 v. Chr.
De Tweede Grote Catastrofe			3250 of 3166 v. Chr.
(Seth)	Typhon	359	3491 – 3132 v. Chr.
(Horus)	Horus	100	3132 – 3032 v. Chr.

Hoe verder we in de tijd terugkijken, hoe waziger het beeld wordt.

Ik heb nu geprobeerd om de gegevens over de Egyptische goden te koppelen aan de andere gegevens die Thurlings aandraagt. Ik kom tot de conclusie dat zowel de bijbelse als de Egyptische chronologie gaten vertoont, en dat deze – nog niet – in te vullen zijn.

Poging om de bijbelse chronologie in de passen in het hier boven geschetste tijdschema.

Ik ga een poging doen om de bijbelse chronologie in te passen in het schema dat is ontstaan uit de tijdtabel van de Kroniek van Akakor en het lijstje van regeringsjaren van de Egyptische goden.

Als **eerste optie** laat ik de Eerste Grote Catastrofe samenvallen met de zondvloed. Daarbij laat ik de Tweede Grote catastrofe samenvallen met de verdeling van de aarde onder Peleg. Deze twee aannames kies ik als vaste oriëntatiepunten.

Als **tweede optie** laat ik de Tweede Grote Catastrofe samenvallen met de zondvloed, en de verdeling onder Peleg zie ik dan niet als een fysieke opdeling van de aarde maar meer als een opdeling van de aarde tussen de diverse volken. Alleen, in deze optie is de Eerste Grote Catastrofe moeilijk te plaatsen.

Bij deze chronologie maak ik, om de verschillen te laten zien, ook gebruik van de tijdbalk die gepubliceerd is door de Stichting De Oude Wereld © 2011, gebaseerd op de Septuaginta en op het werk van drs. J.G. van der Land. De daarin aangegeven leeftijden heb ik tussen haakjes (...) opgenomen in de hier onderstaande tijdtabel. Hiermee wil ik laten zien dat die leeftijden kennelijk niet eenduidig zijn. Ik interpreteer dit zo dat hier kennelijk iets aan de hand is, zodat we in al die gevallen de juiste leeftijden niet exact weten. Bij Lamech is het verschil slechts 42 jaar, vandaar dat ik de tijden van Adam tot en met Lamech als ± heb aangeduid. Maar later worden de verschillen aanzienlijk groter, daarom heb ik daar vraagtekens ? geplaatst.

Van Adam tot Abraham	levensjaren	tijd
Adam, van schepping totdat God Eva schiep	X1	?
Adam en Eva tot aan de zondeval	X2	?
Adam	930	± 12730 – 11800 v. Chr.
Seth	912	± 12500 – 11588 v. Chr.
Enos	905	± 12295 – 11390 v. Chr.
Kenan	910	± 12105 – 11295 v. Chr.
Mahalalel	895	± 11935 – 11040 v. Chr.
Jered	962	± 11770 – 10808 v. Chr.
Enoch	365	± 11608 – 10245 v. Chr.
Metuselach	969	± 11443 – 10474 v. Chr.
Lamech	777 (735)	± 11256 – 10479 v. Chr.
Noach tot aan de zondvloed	600 (600)	11068 – 10468 v. Chr.
De Eerste Grote Catastrofe = Zondvloed		10468 v. Chr.
Noach na de zondvloed	250 (350)	10468 - 10118 v. Chr.
Sem	600 (635)	?
Arpachsad	565 (438)	?
Kanian (=Kenan) <i>Genesis 10:24 en 11:13</i>	?	?
?	?	?
Selach	460 (433)	?
Eber tot aan de verdeling van de aarde	339 (239)	?
De Tweede Grote Catastrofe = Verdeling		3250 of 3166 v. Chr.
Eber na de catastrofe	165 (125)	3166 - ? v. Chr.
Peleg	339 (239)	3036 - ? v. Chr.
Reu	339 (239)	?
Serug	330 (230)	?
Nachor	208 (148)	?
Terach	205	2035 - 1830 v. Chr.
Abraham	175	1905 - 1730 v. Chr.

Tussen de Eerste en de Tweede Grote Catastrofe ligt een tijdsverloop van circa 7300 jaar. Dit is moeilijk op te vullen met de geslachten die in de Bijbel worden genoemd. Alleen rond Kenan bestaat enige onduidelijkheid. De Studiebijbel schrijft daarover:

11:12-13 In de oude Griekse vertaling staat Kenan tussen Arpachsad en Selach (zie ook Luc. 3:35-36)

Als Kenan hier is weggefallen, dan kunnen er ook meerdere zijn weggefallen. Misschien wel omdat de betreffende kleitablet beschadigd is.

Een andere mogelijkheid is dat Mozes doelbewust namen heeft weggelaten om de symboliek in het geslachtregister te laten prefereren.

Ook denk ik aan de tijdtabel (zie blz. 63) van de Egyptische goden, waar eveneens namen missen.

Wellicht was de tijd na de Eerste Grote Catastrofe zo chaotisch en werd men zo teruggeworpen op een primitief bestaan dat het exact bijhouden van leeftijden geen prioriteit meer had.

Als dit zo is, dan heeft Mozes twee informatiestromen ontvangen die beide onaf waren.

Van de Egyptische goden is de chronologie uit die tijd zeer onduidelijk. De bijbelse chronologie lijkt completer, maar of dat werkelijk zo is, dat is moeilijk vast te stellen. Dat beeld roept tenminste het ontbreken van de naam Kenan bij mij op.

Maar hoe dan ook, de invulling van deze chronologie kent een zwak punt.

In de hier onderstaande tabel, **optie 2**, laat ik de zondeval samenvallen met de Tweede Grote Catastrofe. De plaats van de Eerste Grote Catastrofe is eigenlijk niet te bepalen. Uit de kroniek van Akakor blijkt dat er in elk geval goden getuigen van zijn geweest. Drieduizend jaar voorafgaand aan de Eerste Grote Catastrofe waren deze goden verschenen. Die drieduizend jaar is al meer dan er in de bijbelse chronologie zit tussen Adam en Noach. Dus het kan niet kloppen of we moeten die 3000 jaar symbolisch opvatten. Om toch een beeld te vormen plaats ik de Eerste Grote Catastrofe net voor de geboorte van Set. Set vertegenwoordigt een nieuw begin, twee jaar (?) later.

Van Adam tot Abraham	levensjaren	tijd
Adam, van schepping totdat God Eva schiep	X1	?
Adam en Eva tot aan de zondeval	X2	?
Adam tot de geboorte van Set	230	10698 – 10468 v. Chr.
De Eerste Grote Catastrofe = onbekend ?		10468 v. Chr.
Adam tot aan zijn sterven	800	10468 – 9668 v. Chr.
Seth	912	± 10470 – 9558 v. Chr.
Enos	905	± 10265 – 9360 v. Chr.
Kenan	910	± 10075 – 9165 v. Chr.
Mahalalel	895	± 9905 – 9010 v. Chr.
Jered	962	± 9740 – 8788 v. Chr.
Enoch	365	± 9578 – 9213 v. Chr.
Metuselach	969	± 9413 – 8444 v. Chr.
Lamech	777 (735)	± 9226 – 8449 v. Chr.
?	?	?
Noach tot aan de zondvloed	600 (600)	3766 – 3166 v. Chr.
De Tweede Grote Catastrofe = Zondvloed		3250 of 3166 v. Chr.
Noach na de zondvloed	250 (350)	3166 – 2916 v. Chr.
Sem	600 (635)	?
Arpachsad	565 (438)	?
Kanian (=Kenan) <i>Genesis 10:24 en 11:13</i>	?	?
?	?	?

Selach	460 (433)	?
Eber	504 (464)	?
Peleg	339 (239)	?
Reu	339 (239)	?
Serug	330 (230)	?
Nachor	208 (148)	?
Terach	205	2035 - 1830 v. Chr.
Abraham	175	1905 - 1730 v. Chr.

Het voordeel van **optie 2** is dat de Tweede Grote Catastrofe in de buurt ligt van de berekende tijden van de zondvloed in andere chronologieën: 2350 v. Chr. en 2907 v. Chr. (zie blz. 52)

Daarom was ik in eerste instantie voor deze optie, maar daar ben ik van teruggekomen.

Het grote nadeel is dat we de Eerste Grote Catastrofe nergens aan kunnen koppelen en dat in de geslachtregister van Adam tot Noach geen aanleiding te vinden is om een hiaat te veronderstellen. Al met al vind ik deze tweede optie slechter dan de eerste.

Als voordelen voor de **optie 1** zie ik:

1. De Eerste en de Tweede Grote Catastrofe zijn gekoppeld aan een in de Bijbel genoemde gebeurtenis, aan de zondvloed en aan de fysieke opdeling van de aarde onder Peleg.
2. Tussen de beide catastrofes is de wereld kennelijk zo chaotisch geweest dat geslachten en leeftijden niet exact zijn bijgehouden. Dit gaat zowel op voor de bijbelse als de Egyptische chronologie tijdens dit tijdvak.
3. Tijdens de zondvloed zijn sedimentlagen afgezet, maar daarna zijn er ook nog vele afgezet. De vroege datering van de zondvloed met de daarop volgende tijden van vulkanisme, maakt het aannemelijk dat vóór de Tweede Grote Catastrofe zoveel kalklagen zijn afgezet, dat daarvan onder andere de piramiden van Gizeh zijn gebouwd.
4. De sfinx is volgens diverse wetenschappers duizenden jaren ouder dan de piramiden van Gizeh. Ook deze sfinx bestaat uit kalksteen. Deze datering past eveneens in deze optie.
5. Volgens wetenschappers zijn er minstens twee supercontinenten geweest die later weer zijn uiteengevallen. De koppeling van deze twee natuurlijke fenomenen aan de twee grote catastrofes, betekent dat ze een plaats krijgen binnen de chronologie die uitgaat van een schepping in zes dagen.
6. Verschillende creationistische wetenschappers denken dat de aarde ouder is dan 6000 jaar. In het boek van Morris en Whitcomb 'The Genesis Flood' hielden de schrijvers het voor mogelijk dat er ontbrekende generaties waren die in de geslachtslijsten konden worden toegevoegd. Zij komen dan met een getal van 10000 jaar. (uit: WEET MAGAZINE, april 2016) Barry Setterfield meent dat de verste sterren slechts 6000 à 12000 jaar oud zijn. (zie: Wikipedia) Deze tijden passen binnen het spectrum van optie 1.
7. Meerdere volksverhalen kunnen grotendeels serieus genomen worden. Zowel de kroniek van Akakor als het verhaal dat Plato heeft opgetekend afkomstig van de Egyptische priester Manetho.

Beide tijdtabelen zijn gebaseerd op data uit de Kroniek van Akakor, die door data uit ijsboringen zijn bevestigd. Alleen er is wel een onnauwkeurigheid van enkele tientallen jaren.

Daarom zijn bovenstaande tijdtabelen slechts heel globaal, vooral bedoeld om enig houvast te krijgen en om de zwakke kanten onder ogen te zien.

De meest zwakke kanten heb ik aangeduid met vraagtekens en dat zijn er nogal wat. Met name daar waar mogelijk geslachten moeten worden toegevoegd.

Laat de Bijbel dit toe? In hoofdstuk 11 ga ik daar verder op in.

Thurlings heeft ook een hoofdstuk aan de Sumerische goden gewijd. Ik heb hier geen aandacht aan gegeven omdat veel wetenschappers die koningslijsten onbetrouwbaar vinden. Die koningslijst beslaat in zijn totaal een tijdsduur van 274000 jaar, waarvan het grootste gedeelte vóór de Vloed plaatsvindt.

Zo bevat Thurlings boek meer gegevens waar ik geen aandacht aan geef. Maar de meeste feiten die hij aandraagt, passen wel binnen de bovenstaande chronologie. Een kort overzicht:

1. De aardkorstverschuiving die zou hebben plaatsgevonden tussen 16050 – 10050 v. Chr. Dit fenomeen zou dan gestart zijn tijdens de paradijsperiode. Wat kan, omdat Adam en Eva in een veilige tuin zijn geplaatst.
2. Honderdzeventig jaar vulkanisme ronde 15032 v. Chr. Dit zou dan eveneens plaats hebben gevonden tijdens de paradijsperiode. (VGM-II, blz. 180 - 181)
3. Stichting van Athene in 9640 v. Chr. (VGM-II, blz 39, 181)
4. Extreem vulkanisme gedurende 1850 jaar, 7910 – 6060 v. Chr. (VGM-II, blz. 177 – 181)
5. Het bouwwerk Kalasasaya zou 17000 jaar oud zijn, volgens een berekening die gebaseerd is op de vermoedelijk astronomische oriëntatie. Hiermee kan ik weinig, omdat ik veronderstel dat alle continenten tot tweemaal toe aan het schuiven zijn geweest, waarbij achtereenvolgens de supercontinenten Rodinia en Pangea zijn ontstaan, die later weer zijn uiteen gevallen. (VGM-II, blz. 284 -290)

10. Wetenschap en het omgaan met anomalieën

Hoe moeten we omgaan met een anomalie?

Volgens Wikipedia is *een anomalie een feit, of verschijnsel, of tegenspraak in een theorie die binnen een bepaald model of paradigma niet verklaard kan worden. Die anomalie is als een vreemde eend in de bijt die de hele bestaande theorie op zijn kop zet. Als in de wetenschap een tegenspraak niet bevredigend kan worden opgelost, dan kan dit ook aanleiding geven tot een paradigmaverschuiving.* Het boek van Thurlings beschrijft meerdere anomalieën en hij vindt dat de mensheid zichzelf te kort doet door zaken die afwijken van het normale als volstrekt onzinnig af te wijzen.

Wie op zoek is naar de waarheid, zou juist een anomalie moeten koesteren want dat wijst je een weg naar een beter inzicht. Omdat ik het hier met Thurlings eens ben, geef ik het volledige citaat waarin hij dit aan de orde stelt:

Af en toe lees ik weer eens de hoofdstukken die ik al geschreven heb. Ik draai me als het ware om op mijn zoektocht langs onbegrepen mysteries uit het verleden. En als ik het landschap overzie van wat we tot nu toe bewandeld hebben, bekruipt me het gevoel dat de mensheid zichzelf tekort doet door zaken die afwijken van het normale als volstrekt onzinnig af te wijzen. Je zou eigenlijk een anomalie moeten koesteren want dat wijst je de weg naar een beter inzicht. Maar het is alsof de mens dan de angst om het hart slaat om alles te verliezen wat tot dan toe was opgebouwd. Of het nu om kennis, rijkdom of macht gaat, het komt allemaal op hetzelfde neer. Degene die een nieuw inzicht etaleert wordt verguisd, belachelijk gemaakt en zo mogelijk naar de vergetelheid verbannen. Arme Galileo. Hij moest zichzelf verloochenen wilde hij niet op de brandstapel van de inquisitie eindigen. En toch was de aarde rond. Eigenlijk wist de mensheid dat allang maar was het ondertussen weer vergeten. Maar ook Wegner die als eerste wees op de mogelijkheid dat de continenten bewogen en ooit aan elkaar hadden gezeten, heeft het geweten. Hij werd verketterd maar uiteindelijk zegevierde zijn inzicht boven dat van alle recalcitrante wetenschappers. Mevrouw Balabanova uit Ulm in Duitsland zal wel eens gewenst hebben dat zij er nooit aan begonnen was om Egyptische mummies te onderzoeken op cocaïne en tabak. Toen ze dat in een groot aantal mummies aantrof stond de egyptologie op zijn kop, want dat kon niet. Cocaïne en tabak komen in heel Afrika niet voor, en al helemaal niet in de oudheid. Daarvoor moet je in Zuid-Amerika zijn, maar dat kan niet want er was geen contact tussen Egypte en Zuid-Amerika, en dus zijn haar bevindingen fout. Ze heeft zwaar onder vuur gelegen totdat haar onderzoek onafhankelijk door een Engelse onderzoekster werd bevestigd. Nu worden deze resultaten verzwegen, vanzelfsprekend. Egypte in de oudheid in contact met Zuid-Amerika? Kom nou!

Helaas kom ik herhaaldelijk dit soort allergische oppositie tegen. Volkomen ongegrond, absoluut onwetenschappelijk en volstrekt onproductief voor de vooruitgang van onze kennis. Wat mij hindert aan deze opstelling is dat een dergelijke vooringenomenheid de geest afsluit voor het zien van nieuwe, andere wegen. Andere verklaringen van onbegrepen zaken. Als je zelf zó stuurt in een bepaald dogma, rem je de kennisontwikkeling af en veroordeel je jezelf tot jarenlange gevangene van – uiteindelijk onhoudbare – theorieën. Juist de afwijking van het normale kan je de weg wijzen naar een nieuw kennisdomein! (VGM-II, blz. 183-184)

Niet iedere wetenschapper is onbevangen op zoek naar de waarheid. Vaak worden mensen in de loop van hun leven zo geconditioneerd, dat ze afstand nemen van het vreemde. Ook nieuwe ideeën gaan vreemd aanvoelen. Zo kapselen mensen zich in in een wereldbeeld dat aangenaam aanvoelt en staan wantrouwend tot zelfs veroordelend tot alles wat dat wereldbeeld onderuit haalt.

Ook gevestigde wetenschappelijke wereldbeelden, denk aan de egyptologie, worden daarom in de lucht gehouden. Ontastbaar. Gevestigde reputaties staan op het spel. Daar blijf je af.

Deze kramp staat in schril contrast met het idee dat in de wetenschap ruimte moet zijn voor nieuwe ideeën. Thurlings geeft in zijn boek diverse voorbeelden dat wetenschappers niet op zijn mails reageren. Dat alles heeft kennelijk geleid tot zijn observatie in het bovenstaande citaat.

In de paradijsthesen kom ik met nieuwe ideeën die evenzo veelvuldig worden afgewezen. Vooral het idee dat God het paradijs in veiligheid heeft gebracht, wordt niet serieus genomen.

Nu ga ik nog verder. Op grond van mythen, waarbij ik zo veel als mogelijk feiten en fantasie van elkaar hebben proberen te scheiden, kom ik tot het idee dat God zelfs tweemaal een deel van de aarde, een continent, in veiligheid heeft gebracht. Een continent waarop het paradijs aanwezig was en dat op dit moment wordt uitgebouwd tot het nieuwe Jeruzalem. Het andere continent is in veiligheid gebracht om als gevangenis, als hel, te dienen.

Zowel het nieuwe Jeruzalem als de hel zijn reële fysieke entiteiten, ze bestaan beiden.

Op de jongste dag zal het nieuwe Jeruzalem neerdalen (Openbaring 21:10), maar ook de hel zal neerdalen en zo zullen zij samen met de bestaande wereld worden veranderd tot de nieuwe aarde. God zal dan tevens de hele kosmos vernieuwen, zodat we dan zullen gaan leven op en nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Alle mensen die ooit geleefd hebben zullen dan opstaan. Ieder zal dan zijn eigen verhaal hebben.

Door al die verhalen zullen we kunnen terugkijken en de hele wereldgeschiedenis zal dan voor alle mensen duidelijk worden. We zullen dan de prehistorische mens leren kennen, we zullen dan precies te weten komen wie Stonehenge, Machu Pichu, Externsteine, Tiahuanaco, de piramiden van Gizeh en alle andere megalithische bouwwerken gebouwd is. De prehistorische mens zal eveneens zich verbazen als hij kennis gaat maken met al die technieken die voor ons nu gewoon zijn.

Tijdens die komende eeuw zullen we elkaar veel te vertellen hebben, elkaar opscherpen en Gods leiding in het geheel gaan inzien. Achteraf zullen we inzien dat alles er toe doet, omdat God alles laat meewerken ten goede.

Voordat het zover is, blijven er veel mysteries. Zeker voor hen die elk bovennatuurlijk ingrijpen van God principieel afwijst en ook al de wonderen waarvan de Bijbel getuigt principieel verwerpt. Maar ook wie het bovennatuurlijke ingrijpen van God principieel beperkt tot de wonderen die de Bijbel aanreikt, blijft zitten met veel mysteries.

Met de paradijsthesen ga ik doelbewust een grens over, door ook bovennatuurlijk ingrijpen van God te veronderstellen buiten hetgeen wat God heeft geopenbaard. God heeft meer gedaan dan Hij heeft laten optekenen. Er zijn meerdere catastrofes geweest, de bijbelse zondvloed en een of meer catastrofes die daarop leken. De volksverhalen vertellen het ons. Ook in die andere catastrofes zie ik een bovennatuurlijk ingrijpen van God. Er gaat niets buiten God om.

De wetenschap kan moeilijk omgaan met het bovennatuurlijke, omdat het ongrijpbaar is. Het gaat in tegen de natuurwetten voor zover wij die in ons denken hebben vastgelegd.

Maar eigenlijk zijn alle fundamentele natuurconstanten een mix tussen natuur en bovennatuur. We doorgronden ze maar ten dele. We kunnen er weliswaar mee rekenen, maar waarom natuurconstanten constant zijn, dat ontgaat ons. De vraag is er zelfs of die fundamentele natuurconstanten wel echt constant zijn. Barry Setterfield meent van niet. Zie zijn boekje "Anomalieën, nieuwe natuurkunde na Einstein". Maar daarover nu niet verder, want aan alle anomalieën waarmee Thurlings ons confronteert, hebben we voorlopig wel genoeg.

11. Mijn hermeneutiek

Mijn uitgangspunt bij de paradijstheze is om de Bijbel zo letterlijk mogelijk te lezen, met de eerste hoofdstukken van Genesis en de laatste hoofdstukken van Openbaring.

Ik heb zolang mogelijk aan dit principe vastgehouden, maar in het voorgaande is wel duidelijk geworden dat ik op een tweetal punten bakzeil heb moeten halen. Ik heb ze deels symbolisch moeten leren lezen.

Vaak denken we zwart – wit. Een tekst moeten we *letterlijk* of *symbolisch* lezen. Er is dan geen tussenweg.

Ik geloof dat we de stap naar het helemaal symbolisch lezen niet te snel moeten maken. Een tekst kan ook namelijk als een mix van *letterlijk* en *symbolisch* gelezen worden.

Aan de hand van de twee punten die ik anders heb leren lezen, wil ik dit duidelijk maken.

1. De geslachtsregisters uit Genesis zijn deels symbolisch te lezen

Volgens de gangbare bijbelse chronologieën vond de schepping ofwel plaats in 4004 v. Chr. dan wel 5169 v. Chr. Daarmee corresponderend vond zondvloed plaats in 2348 v. Chr. of in 2907 v. Chr. Uitgaand van de Kroniek van Akakor, steunend op data uit diverse ijsboringen, kom ik zoals in het vorige hoofdstuk aantoonde, uit op een zondvloed in 10468 v. Chr.

Het verschil van meer dan 7000 jaar heb ik moeten oplossen door de geslachtsregisters uit Genesis anders te gaan lezen. Zie blz. 64 e.v. Mag dit?

De structuur van 10 generaties vóór de zondvloed en van 10 generaties vanaf de zondvloed tot Abraham, zie ik niet meer als een exacte historische weergave maar als een aanduiding dat God zowel vóór als na de zondvloed alles onder controle heeft.

Genesis biedt dan ook volgens mij geen beschrijving van wat er in hoofdlijnen vóór en na de zondvloed heeft plaatsgevonden. De grote catastrofes, waar volksverhalen melding van maken, zijn niet in Genesis opgenomen.

Door het achterwege laten van deze catastrofes, wordt Genesis voor mij geen a-historisch boek. Ik blijf Genesis 1 zoveel mogelijk letterlijk lezen. Een scheppingsdag is en blijft voor mij een gewone dag. Ik zie Genesis 1 als Gods verslag aan de mens, dat Hij volgens Psalm 103:7 aan Mozes heeft verduidelijkt. God heeft het eerst aan Adam en Eva verteld en zo is het doorgegeven. Genesis 2 berust meer op wat Adam en Eva hebben ervaren. Daarom rust Genesis 2 meer op waarneming dan op Gods openbaring. Datzelfde geldt over het hele verhaal over de zondvloed. God heeft diverse keren met Noach gesproken en hem geïnstrueerd. Noach heeft dit doorverteld en dit aangevuld met alles wat hijzelf heeft ervaren. De zondvloed is grotendeels geschreven vanuit het oogpunt van de waarnemer.

De jaartallen uit de geslachtsregisters blijf ik letterlijk lezen. Ik veronderstel dat de geslachtsregisters niet compleet zijn en dat deze zo in de Bijbel zijn opgenomen om te laten zien dat God alles bestuurt. De structuur van 10 geslachten vóór de zondvloed en 10 geslachten ná de zondvloed tot aan Abraham drukt Gods handelen in de wereld op symbolische wijze uit. God heeft de regie in handen.

2. De beschrijving van het nieuwe Jeruzalem is deels symbolisch te lezen

Op grond van Openbaring 21:16 heb ik eerder het idee geopperd dat die stad de vorm van de piramide heeft, niet van een kubus, omdat daarbij de muur om die stad niet functioneel kan zijn. Bij het neerdalen van zo'n stad in piramide vorm, moet tijdens de vorming de nieuwe aarde het een en ander goed bij elkaar aansluiten. Vanuit die gedachte heb ik het idee ontwikkeld dat de nieuwe wereld dan de vorm zal krijgen van een octaëder. Dit idee heb ik vervolgens teruggeprojecteerd op de aarde voor de zondvloed. Ik heb verondersteld dat die oude aarde eveneens een vorm van een octaëder moet hebben gehad.

Dit idee heb ik lang in de lucht gehouden, mee omdat ik er weinig beargumenteerde kritiek op heb gekregen. Nu ben ik van dit idee afgestapt. Zie blz. 4.

Ik interpreteer Openbaring 21:16 nu minder letterlijk. Het nieuwe Jeruzalem zal neerdalen als een driedimensionale fysieke stad. Even stoffelijk als de huidige wereld, alleen dan wel helemaal hersteld en vernieuwd. Elementen uit het vergane paradijs zullen aanwezig zijn, terwijl die tuinstad ondertussen is uitgebouwd tot de schitterendste stad aller tijden, het nieuwe Jeruzalem.

De aanwezigheid van een muur om die stad blijf ik wel letterlijk lezen. Binnen de stadsmuren is iedereen veilig, omdat Jezus Christus vanuit die stad de hele nieuwe aarde zal gaan regeren. In eerste instantie zal Hij, samen met alle heiligen, de orde buiten de stad gaan herstellen. De gelovigen zijn gered om te dienen als koningen en priesters. Tijdens de komende eeuw zullen zij zich moeten bekommeren over alle volken die zich ophouden buiten het nieuwe Jeruzalem.

Ik heb weinig verstand van de geschiedenis van de hermeneutiek, maar kennelijk wordt er wel van tijd tot tijd aan gesleuteld. Ik wil me nu slechts concentreren op een enkel aspect, dat van de schijnbare tegenstrijdigheden. Ik wil die tegenstrijdigheden in dynamische zin oplossen, alsof het stadia zijn in een proces.

Een voorbeeld: 1) Johannes weeg 10 kg. 2) Johannes weegt 75 kg.

Iedereen zal deze tegenspraak zo oplossen, dat toen Johannes klein was er een moment is geweest dat hij inderdaad 10 kg heeft gewogen en dat er later een of meerdere momenten zijn geweest dat hij 75 kg woog. Beide beweringen zijn dus waar.

Met deze 'dynamische' gedachte wil eerst in het kort kijken naar enkele langdurige strijdpunten onder christenen. Daarna wil ik terugkomen op de schepping in zes dagen en het feit dat meer mensen dan Noach met zijn familie de zondvloed hebben overleefd.

A. Kinderdoop of geloofsdoop

Ik geloof dat de doop twee aspecten heeft, de inlijving in het verbond en de aanneming van het geloof. Beide aspecten vragen om een evenwichtige benadering. Het lastige daarbij is dat een kind als baby geen bewuste geloofskennis heeft. Geloof moet gegeven en aangeleerd worden, het heeft tijd nodig om te groeien. De aanneming van het geloof kan dan ook alleen maar op een leeftijd waarop iemand zijn geloof kan doordenken en het tegenover andere opvattingen kan verdedigen. Daarentegen kan de inlijving in het verbond al vrij direct na de geboorte gevierd worden. God eren om het initiatief dat Hij nam, dat Hij zich een gemeente vergaderd waarvan elk kind direct deel van mag uitmaken.

Aan welk aspect moeten we de voorrang geven?

Ik denk dat de doop ook staat voor het reinigingsproces, waarbij we liggend in de dood levend worden gemaakt. Een reinigingsproces van geloofsopbouw door onderwijzing en het leren praktiseren van wat geloven inhoudt. Het omarmen van Gods beloften en het in de kracht van de Heilige Geest Gods eisen gaan naleven.

In de laatste jaren ben ik gaan geloven in één doop die zowel aan het begin als aan het einde van dat proces staat. Eén doop bestaande uit twee momenten, de inlijvingsdoop aan het begin van het proces, de aannemingsdoop aan het einde.

Voor een volwassene kunnen beide momenten samenvallen, maar dat hoeft niet. Er kan bijvoorbeeld ook een of twee jaar tussenzitten van onderwijzing en geloofsopbouw.

Het is een gedachte, waarbij een dynamisch aspect is ingevoerd.

B. De vrouw die moet zwijgen

Volgens Paulus moet de vrouw zwijgen in de gemeente. (1 Kor. 14:33-35, 1 Tim. 2:11-15) Eeuwenlang heeft de vrouw op grond van deze en andere teksten geen kerkelijk ambt mogen vervullen. Is dat terecht?

In veel kerken wordt inmiddels de vrouw wel toegelaten in het ambt. De betreffende teksten worden anders geïnterpreteerd, vaak meer tijdgebonden. Is dat terecht?

Ik denk dat God zich een gemeente vergadert dat uitgaat van het individu en uitgebouwd wordt tot één collectiviteit. Het is een proces waarin alle gelovigen het Onze Vader leren bidden en daardoor zich collectief scharen onder één HEER.

Ik denk dat Paulus het collectief voor ogen heeft, als hij zegt dat de vrouw moet zwijgen.

Voor mij betekent dit dat de vrouw in de kerk in het algemeen moet zwijgen en daar geen voortrekkersrol moet ambiëren. Op die algemene regel mogen uitzonderingen worden toegelaten, als deze die algemene regel maar niet aan de kant schuift. Vrouwen mogen volgens mij niet in meerderheid de dienst gaan uitmaken in de kerk.

Ik denk dat het bij Paulus vooral gaat over het profeteren in de gemeente, waarbij uit Gods Woord telkens nieuwe schatten worden blootgelegd. In Paulus' tijd was de Bijbel nog onaf en stond de geloofsleer nog in de kinderschoenen. De kans om bij het uitleggen van de Bijbel fouten te maken, was toen groter dan nu. Tenminste, er kon minder nagegaan worden over wat de broederschap er in het algemeen over dacht. In zo'n situatie moet je extra voorzichtig zijn. Tijdens de zondeval nam Eva het initiatief en betoonde Adam zich een slappe volger. Zoiets moet zich niet herhalen, zeker niet in de begintijd van de kerk direct na de uitstorting van de Heilige Geest.

Inmiddels zijn we eeuwen verder en omvat de kerkleer hele boeken planken. Minder kans op uitglijders voor wie zich van harte aan de leer van de kerk conformeert.

Als collectiviteit staan we nu sterker en zou wat mij betreft de vrouw in alle ambten mogen worden toegelaten. Alleen wel als minderheid. In de kerkenraad mogen de vrouwen niet overheersen en eigenlijk ook niet op een van de meerdere vergaderingen. Zo wil ik Paulus wel verstaan.

Het is een gedachte, met oog voor de dynamische ontwikkeling van de gemeente.

C. God redt de wereld, compleet met alle mensen

Over de late-alverzoening heb ik al veel geschreven. Als laatste, op 23-1-2016, heb ik dit in antwoord aan Kees Haak nog meer uitgewerkt. Zie onder het kopje **Discussie**.

Onlangs heb ik het boek 'Bidden, vertrouwelijke omgang met de ontzagwekkende God' van Tim Keller gelezen en bij de uitleg over de bede '*Want van u is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid*' las ik het volgende:

Tenslotte is er nog wat wel de lofprijzing genoemd wordt: '*Want van u is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.*' Augustinus heeft het er niet over omdat het niet voorkomt in de meeste vroege handschriften van de Bijbel en evenmin in de Latijnse Vulgaat. Luther behandelt het niet. Maar Calvin merkt op dat hoewel '*deze toelichting ... niet in de Latijnse teksten [voorkomt]*', hij er toch van overtuigd is dat '*zij zo goed aansluit bij wat hier staat, dat ze niet weggelaten mag worden*'. Nadat we zijn afgedaald naar onze behoeften, problemen en beperkingen, komen we terug bij de waarheid van Gods volmaakte volkomenheid. '*dit is het vaste en storeloze rustpunt van ons geloof,*' namelijk de wetenschap dat '*het onmogelijk [is] dat onze Vader van zijn koninkrijk, macht en heerlijkheid beroofd wordt.*' (blz. 129-130)

Is het gezien deze gedachte denkbaar dat God zich ook maar van één van zijn schepselen laat beroven?

Is het niet zo dat vóór de grondlegging van de wereld God alle mensen, die Hij zou gaan scheppen, bij voorbaat heeft ingeschreven in het Boek van het leven? Heeft het gesprek tussen God en Mozes in Exodus 32 niet duidelijk gemaakt dat God niet zomaar iemand uit het Boek van het leven schrapt. Voorafgaand aan dit gesprek hebben de Levieten 3000 mensen gedood, maar we lezen niet dat God ze daarmee ook uit het Boek van het leven heeft verwijderd. Mozes is hier een voorafschaduw van Jezus, de Middelaar van de wereld. Jezus' offer is voldoende om alle schuld te verzoenen. Wat dat betreft is het niet nodig om ook maar iemand uit het Boek van het leven te schrappen.

Duidelijk is dat geen enkele zondaar in het Boek van het leven is opgenomen. Daarin worden alleen die mensen opgenomen die zich bekeerd hebben, gerechtvaardigd en geheiligd zijn door Christus en van Hem een nieuwe naam hebben ontvangen.

Omdat Jezus Christus voor eeuwig hogepriester is (Hebreeën 6:20), zal Hij gedurende die hele tijd, tijdens de komende eeuw, ongelovigen alsnog bij God brengen. Daarbij zal Hij ook de heiligen inschakelen. (Openbaring 5:10, 20:6) De komende eeuw zal dynamisch beginnen.

We weten dat op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde alles volmaakt zal worden, alles zal daar volkomen in harmonie zijn.

Op dit moment ontdekken we sporen van harmonie, die doen denken aan wat straks komen gaat. Mogen we hier al bij het lezen van de Bijbel op vooruitgrijpen? Mogen we proberen schijnbare tegenstellingen in harmonie met elkaar te brengen? Mogen we daarbij het 'gewicht' van de ene Bijbeltekst anders wegen de andere? Mogen we bijvoorbeeld God zien als Auteur van Genesis 1 en dat Genesis 2 meer berust op de waarneming van Adam en Eva? Mozes heeft weliswaar beide hoofdstukken opgeschreven, maar mag je desondanks dat verschil maken? Daar wil ik vervolgens aandacht voor vragen, om daarna te gaan kijken of tijdens de zondvloed niet meer mensen en dieren deze catastrofe hebben overleefd dan God in de Bijbel voorzegt heeft.

Mozes als de auteur van Genesis

Omdat elke schrifttekst (2 Timoteüs 3:16-17) door God geïnspireerd is moeten we schijnbare tegenstellingen niet zien als struikelblokken maar in positieve zin als aandachtspunten. Genesis 1 en 2 sporen eigenlijk niet goed met elkaar, want uit Genesis 1 zou je gaan denken dat Eva tijdens de zesde dag geschapen is. Genesis 2 echter zet ons op het spoor dat het later heeft plaatsgevonden nadat God Adam in het paradijs had gebracht en nadat Adam alle dieren een naam had gegeven. Hierover heb ik al eerder geschreven, daarover nu niet verder. Nu alleen iets meer over het verschillende karakter van Genesis 1 en 2. Genesis 1 lijkt mij direct door God aan Adam en Eva te zijn doorgegeven. Het schildert een hogere werkelijkheid die waarschijnlijk ook niet direct door Adam en Eva doorzien is. Genesis 2 lijkt mij meer gestoeld op de eigen ervaringen van Adam en Eva. Gezien deze insteek geloof ik dat God alles in zes dagen van 24 uur geschapen heeft. Dit te meer omdat God daar in de tien geboden, die Hij aan Mozes gaf, gewoon aan reflecteert.

Deze interpretatie wil ik nu verder onderbouwen met het idee van P.J. Wiseman, die veronderstelt dat Mozes eeuwenoude kleitabletten heeft samengevoegd bij de schrijven van Genesis.

Dit idee is uitgewerkt in het boek 'De wereldwijde Vloed' van Tjarko Evenboer.

Evenboer trekt daaruit, voor wat Genesis 1 en 2 betreft, de volgende conclusie:

Bovendien lost Wisemans ontdekking van de toledothstructuur een aantal problemen op. Allereerst was er het probleem van de twee scheppingsverhalen: zowel in Genesis 1 als in Genesis 2 wordt de schepping beschreven. Het 'tweede scheppingsverhaal' lijkt echter af te wijken. In het eerste scheppingsverhaal wordt de schepping stap voor stap beschreven, eindigend bij de schepping van de mens als man en vrouw. Het tweede verhaal beschrijft hoe God de mens schiep en vervolgens de hof van Eden voor hem maakte. Hij liet bomen en planten groeien in de hof, en schiep uiteindelijk de vrouw, zodat de mens niet alleen hoefde te zijn. Critici beweren vaak dat het tweede scheppingsverhaal in strijd is met het eerste: het beschrijft immers de schepping van planten en bomen na de schepping van de mens. Wisemans theorie zorgt er echter voor dat deze twee geschiedenissen eenvoudig te verklaren zijn.

De scheppingsgeschiedenis in Genesis 1 eindigt met de volgende toledoth: 'Dit was de geschiedenis (toledoth) van de hemel en de aarde, toen zij geschapen werden.' Er wordt geen auteur genoemd. De tweede scheppingsgeschiedenis bevat echter wel een auteursnaam: 'Dit was het boek met de geschiedenis (toledoth) van Adam.' Het lijkt erop dat Genesis 1 de schepping beschrijft vanuit de ogen van God – een moment in de historie dat er geen menselijke ooggetuigen bij waren. Daarom is dit eerste verhaal ook volkomen ordelijk en universeel begrijpelijk: Het kent geen verwijzingen naar zaken of namen van latere data, het verwijst niet naar een volk, tijd of cultuur, het noemt geen specifieke mensen of

gebiedsaanduidingen en het is zeer simpel – het noemt de zon en maan zelfs ‘het kleine en grote licht’.

De scheppingsgeschiedenis vanaf Genesis 2 is echter Adams eigen ooggetuigenverslag vanuit zijn beleving. Hij was er niet bij toen God het universum schiep en de planten en dieren op aarde plaatste. Hij beschrijft alles wat hij zag vanaf het moment dat hij zijn ogen opende. Logischerwijs is het vanuit Adams beleving zo dat hij er zelf als eerste was. Hij beschrijft vervolgens hoe God hem in de tuin plaatste en er bomen en struiken deed opschieten – dat deze al voor Adam geschapen waren doet daar dus niets aan af. Ook wat betreft schrijfstijl en uitleg wijkt Adams verhaal sterk af van Genesis 1: Adam noemt zelfs de namen van de rivieren en gebieden en vertelt erbij waar goed goud gevonden kan worden (Geneis 2:12). (DWW, blz. 98-99)

Over de verschillen tussen Genesis 1 en 2 heb ik al eerder geschreven. Evenals Evenboer zie ik God als de auteur van Genesis 1 en Adam als de doorgever van zijn ervaringen, die uiteindelijk door Mozes zijn opgeschreven in Genesis 2. Ook al kan het best zo zijn dat Genesis via kleitabletten is overgedragen, heeft Mozes toch een vertaalslag moeten maken.

Mozes heeft veelvuldig met God gesproken. Ik vermoed dat zij ook over Genesis met elkaar hebben gesproken. Maar over welk detail precies, dat blijft gissen.

Ook ik vind, net als Evenboer, dat Genesis 1 een meer goddelijk karakter draagt dan Genesis 2. Voor mij bevat Genesis 1 de absolute waarheid, terwijl Genesis 2 meer stoelt op menselijke ervaring en daardoor subjectiever is.

Ik erken dat elk Schriftwoord is geïnspireerd, maar het ene Schriftwoord heeft voor mij een groter ‘gewicht’ dan het andere. Genesis 1 is goddelijk, daar val niet mee te marchanderen. Genesis 2 is menselijk en berust op een gebrekkige waarneming. Ondanks dat, reikt zij ons de juiste woorden aan om God te leren kennen en om de positie van de mens haarscherp te beschrijven.

Ik citeer verder, nu over Wisemans ontdekking in relatie tot de zondvloed:

Een ander probleem dat Wisemans theorie heeft opgelost, heeft te maken met de vloedgeschiedenis. Bijbelcritici zoals Karl Graf (1815-1869) en Julius Wellhausen (1844-1918) hebben door analyse van de tekst van de vloedgeschiedenis in de Tora ontdekt dat die meerdere auteurs moet hebben gehad. De Franse geleerde Jean Astruc (1684-1766) identificeerde zelfs drie oorspronkelijke bronnen in de bijbelse beschrijving van de vloed. Hij kwam tot deze conclusie, omdat verschillende zinsneden in de tekst drie keer herhaald worden, zoals bijvoorbeeld de volgende verzen in Genesis 7 (NBV):

- Vers 18: Het water op de aarde nam steeds maar toe, hoger en hoger steeg het, en de ark dreef op het water.
- Vers 19: Het water bleef voortdurend toenemen, zelfs de hoogste bergen kwamen onder te staan.
- Vers 20: Tot vijftien el daarboven reikte het water, de bergen stonden helemaal onder.

Het gegeven dat het water toenam, wordt tot drie keer herhaald. Net zo’n herhaling zien we in de verzen daarna, over het uitsterven van het leven op aarde:

- Vers 21: Alles wat op aarde leefde kwam om, alles wat er rondwemelde: vogels, vee, wilde dieren, en ook alle mensen.
- Vers 22: Alles wat op het land leefde en ademde vond de dood.
- Vers 23: Alles wat op het land leefde en ademde

De vloedgeschiedenis zoals hij in onze Bijbel staat, leek een samenvoeging te zijn van drie afzonderlijke bronnen. Dit maakte Mozes als auteur ongeloofwaardig en zorgde voor grote

aanvallen op de authenticiteit van Genesis. Met Wisemans toledothstructuur is het probleem echter volkomen opgelost. De vloedgeschiedenis eindigt met de woorden: 'Dit was de geschiedenis (toledoth) van de zonen van Noach; Sem, Cham en Jafet.' Blijkbaar bezat Mozes drie verschillende ooggetuigenverslagen van alle drie de zonen van Noach, en smolt hij ze samen tot één verhaal zonder iets van de inhoud te willen inleveren. Het resultaat was een kleitablet met een aantal repeterende passages, met als auteurs Sem, Cham en Jafet. (DWV, blz.99-100)

Evenboer wil hiermee zeggen dat Genesis waarheidsgetrouw tot stand is gekomen. Vanaf het begin is de geschiedenis op kleitabletten vastgelegd en uiteindelijk heeft Mozes ze onder ogen gekregen en heeft ze gebruikt bij het schrijven van Genesis.

Ik wil eigenlijk net de andere kant op. Deze kleitabletten zijn mensenwerk en mensen maken fouten. Verder kende Mozes de Egyptische geschiedenis zoals hij deze tijdens zijn opleiding heeft moeten leren. Inmiddels weten we dat die kennis over de Egyptische goden zeer fragmentarisch moet zijn geweest, met hiaten, weglatingen en vergoddelijkingen.

Ik denk dan ook dat we de historische tekening zoals Mozes deze ons heeft gegeven, meer moeten lezen in de context van die tijd. De Egyptische chronologie stond in de kinderschoenen en kende tal van gebreken. Mozes heeft met dat instrumentarium moeten werken en hij heeft eveneens aan de symboliek een grotere waarde toegekend dan aan de werkelijkheid. Tien generaties van Adam tot Noach en tien generaties vanaf Noach tot aan Abraham. Symboliek.

In Egypte kende men slechts één wereldcatastrofe, één wereldwijde vloed. Dat gegeven heeft Mozes in Genesis verwerkt en aan die ene vloed het overgeleverde zondvloedverhaal gekoppeld.

Uit de kroniek van Akakor weten we dat er twee catastrofes zijn geweest, waarvan de tweede min of meer in Egypte is genegeerd. Alleen uit het verhaal wat Plato heeft opgetekend en wat teruggaat op de Egyptische priester Manetho, weten we dat Atlantis vergaan is en dat de daarmee gepaard gaande vloed Egypte niet heeft weggevaagd.

Over de Tweede Grote Catastrofe is veel meer overgeleverd dan over de Eerste Grote Catastrofe.

De eerste is in de schaduw van de tweede komen te staan. De Tweede Grote Catastrofe is waarschijnlijk minder heftig geweest, gezien de vele overlevingsverhalen. Meerdere mensen hebben die vloed overleefd en daarom kan eigenlijk de Tweede Grote Catastrofe niet samenvallen met de bijbelse zondvloed.

Maar alleen al gezien het feit dat de kroniek van Akakor is overgeleverd, moeten er ook tijdens de Eerste Grote Catastrofe, waarvan ik nu denk dat deze samenvalt met de bijbelse zondvloed, overlevenden zijn geweest die dit verhaal hebben doorverteld. Maar is dat wel zo?

Hebben meer mensen en dieren de zondvloed overleefd dan God in de Bijbel voorzegde ?

Ik belijd een God die volmaakt is, die niet in de loop van de tijd beter dan wel slechter is.

God is en blijft altijd dezelfde, volmaakt goed. Ook tijdens de zondvloed handelt God goed.

Omdat God altijd dezelfde is, kunnen we Gods optreden in verschillende situaties met elkaar vergelijken. Als God schijnbaar in de ene situatie anders handelt dan in de andere, dan mogen we denk ik Gods handelen met elkaar in overeenstemming brengen vanuit de gedachte dat God onveranderlijk is.

God heeft zich door Mozes laten verbidden. (Exodus 32: 7-14) God wilde heel het volk Israël van de aarde wegvagen. Na Mozes pleidooi zag de HEER ervan af zijn volk te treffen met het onheil waarmee Hij bedreigd had.

Dit verhaal tekent God. Mogen we dit verhaal terugprojecteren op de zondvloed, waarbij God in eerste instantie aangaf 'Ik zal de mensen die ik geschapen heb van de aarde wegvagen (...) en met de mensen ook het vee, de kruipende dieren en de vogels, want ik heb er spijt van dat ik ze heb gemaakt. Alleen Noach vond bij de HEER genade.'(Genesis 6: 7-8)

Mogen we aannemen dat God zich met het oog op het toekomstige verlossingswerk van Jezus Christus, later bijgedraaid is doordat Hij naast Noach nog veel meer mensen en dieren in leven heeft gelaten. De volksverhalen (rond de beide Grote Catastrofes) doen dit vermoeden. Het past bij Gods karakter zoals Hij deze in de samenspraak met Mozes aan ons laten zien.

God heeft niet alles in de Bijbel laten opschrijven. We mogen denk ik het bijbelse verhaal complementeren met Gods openbaring in de natuur en met de waarheid die verborgen ligt in de vele volksverhalen. De mythen zijn een mix tussen feiten en fantasie. Mythen bevatten veel fantasie, maar niet alles is fantasie. Zeker niet als deze vanuit geologie en andere wetenschappen kunnen worden ondersteund.

De vele volksverhalen ondersteunen de wereldwijde zondvloed. De mensheid werd bijna helemaal weggevaagd en de enkele mensen die overbleven moesten alles weer van onderop gaan opbouwen. Al die 'zondvloedverhalen' bevestigen in grote lijnen het verhaal dat Noach als waarnemer aan zijn directe nageslacht heeft overgeleverd.

Door zo Schrift met Schrift te vergelijken en tegelijkertijd de context te laten meespreken, ontstaat een beeld vol harmonie tussen Bijbel en wetenschap. God heeft ook meer dieren in het leven gelaten dan die de zondvloed in de ark hebben overleefd.

De hermeneutiek rond tegenstrijdigheden die in de Bijbel voorkomen.

De Bijbel kent diverse tegenstrijdigheden. Vooral rond onderwerpen waar al eeuwenlang om gestreden wordt. Hoe moeten we hiermee omgaan?

Christenen belijden dat Gods Woord onfeilbaar is, eigenlijk zou er alleen daarom al geen enkele tegenstrijdigheid in de Bijbel mogen voorkomen. Dit afgezien van vertaalfouten, die hersteld kunnen worden.

Bij een tegenstrijdigheid mogen we het ene vers eigenlijk niet verabsoluteren ten koste van het andere. Alle Schriftwoorden moeten we serieus nemen. Bij tegenstrijdigheden lukt dat niet, omdat ze elkaar tegenspreken. Wat kan in al die gevallen de bedoeling zijn?

Ik denk dat in al die gevallen de Schrift de ruimte geeft om daar met name naar de context te kijken. Zo zijn tegenstrijdigheden positief te duiden. Niet als struikelblokken, want daar doet God niet aan.

Bij het toepassen van deze leesregel op de tijd tussen de beide grote catastrofes, constateer ik:

1. In dat tijdvak lopen de hierboven genoemde bijbelse chronologieën uiteen, dus we moeten aan beide geen absolute waarde toekennen.
2. Als we dan op zoek gaan naar een context dan zien wij dat in de Egyptische chronologie gedurende dat tijdperk de godenparen van Hermopolis aan de macht waren. De Ogdoaden en de Enneade van Hermopolis geven een divers beeld van het achttal dan wel van het negental belangrijkste goden uit die tijd. Het totaal aantal regerende goden is onbekend evenals een aansluitend overzicht van hun regeerperiodes.
3. Na de Eerste Grote Catastrofe (= Zondvloed) is kennelijk de wereld in chaos en heeft men kennelijk geen exacte chronologie bijgehouden.
4. De vragen rond het al dan niet opnemen van Kania (=Kenan) in de bijbelse chronologie, opent een venster naar buiten. Wat wil God daarmee laten zien?
5. Gods Woord is **levend** en krachtig. (Hebreeën 4:12) Juist daarom is het aannemelijk dat de bijbelse chronologie niet in beton is gegoten. Informatie van buiten, de context mag meespreken.

Deze leesregel opent meer interpretatievrijheid bij tegenstellingen. Tegenstellingen zijn normaal onoverbrugbaar omdat ze elkaar tegenspreken, alleen door de ene tekst te laten prevaleren boven de andere lijken de kreukels weggestreken te kunnen worden. Maar daarmee doe je hoe dan ook

tekort aan de tekst. Dus bij tegenstrijdigheden mogen we zowel de ene als de andere tekst niet verabsoluteren.

Dit speelt bijvoorbeeld bij discussies over kinderdoop en volwassendoop, en vrouw in het ambt. Bij een discussie over de schepping in zes dagen, zie ik in de Bijbel geen enkele tegenstrijdigheid. Kennelijk is het daarbij dan niet nodig om naar de context te kijken. Zes dagen blijven gewoon zes dagen. Mee omdat hier in de Tien Geboden op terug wordt gegrepen.

Bij tegenstrijdigheden is het aan de gemeente die onder leiding van de Heilige Geest tot de juiste interpretatie moet zien te komen. Kijkend naar de context.

Alleen die context kan in de loop van de tijd telkens verschuiven. Archeologische en geologische gegevens worden telkens bijgesteld. Dus als we in de context die gegevens gaan betrekken, dan moeten we altijd een slag om de arm houden. Er kan nieuwe informatie komen die beelden doen verschuiven. Die nieuwe inzichten mogen we dan in de Bijbel integreren op die plaatsen waar tegenstrijdigheden daartoe de weg hebben opengezet.

De hermeneutiek rond tegenstrijdigheden met volksverhalen.

Ik neem enkele volksverhalen serieus, zoals de Kroniek van Akakor. De basis van deze kroniek kan niet door Noach of een van zijn zonen gelegd zijn en via overlevering zijn doorverteld. Deze kroniek is ontstaan in Amerika en eeuwenlang gekoesterd en overgedragen.

Deze waarneming gaat in tegen de Bijbel, waar staat dat alleen Noach met zijn gezin de zondvloed heeft overleefd. Om dit nog eens te benadrukken staan er twee teksten in de Bijbel die aangeven dat Noach daardoor de 'tweede' stamvader van de mensheid is geworden. (Genesis 9:19, 10:32)

In het **WEET Magazine** juni 2016 heeft Mart-Jan Paul hier een column aan gewijd. Ik citeer:

TWEEDE ADAM

De tweede Adam, dat is toch Jezus Christus? Zo wordt de apostel Paulus nogal eens geciteerd, maar in werkelijkheid gebruikt hij de uitdrukking 'de laatste Adam' (1 Korinthe 15:45). Dat geeft de mogelijkheid om de titel 'tweede Adam' voor iemand anders te gebruiken. Ik wil een pleidooi voeren om Noach zo te typeren. En laat ik direct aangeven dat dit gevolgen heeft voor de visie op de evolutietheorie.

De volgende punten van overeenkomst tussen Adam en Noach zijn opmerkelijk:

1. Wanneer Noach na de zondvloed een offer brengt, geeft de Heere de toezegging dat Hij de aardbodem niet opnieuw zal vervloeken.
2. Voortaan zullen zomer en winter, dag en nacht niet ophouden. Dit betreft een wereldwijde toezegging.
3. Opvallend is de opdracht die Noach twee keer te horen krijgt: wees vruchtbaar, vermenigvuldig u en vul de aarde (Genesis 9:1,7). Dit is een herhaling van de woorden die eerst tot Adam zijn gesproken (1:28).
4. De eerste mens kreeg toestemming om het zaaddragende gewas en boomvruchten te eten (1:29). Bij Noach vindt er een verruiming plaats: ook landdieren en vissen mogen worden gegeten (9:3).
5. Adam is geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God. Hoeveel beschadiging er ook optreedt door de zondeval, toch blijven deze woorden voor de latere mensen gehandhaafd. Juist daarom is het menselijk leven kostbaar (9:5-7).
6. God maakt Zijn verbond niet alleen met Noach en zijn nageslacht, maar ook met alle dieren en de aarde. Als teken geeft Hij de regenboog (9:9-17)

7. Alle mensen op aarde stammen van Noach en zijn gezin af (9:19; 10:32). Dit alles wijst op Noach als tweede stamvader van de mensheid, waarbij God de mensheid opnieuw mogelijkheden geeft om op de aarde te leven.

Er is een discussie of de watervloed in de tijd van Noach wereldwijd was of regionaal. Bij de regionale opvatting menen uitleggers dat de waarneming van Noach beperkt was, omdat hij de andere continenten niet kende. Wie Genesis 6-9 zorgvuldig leest, merkt echter dat de waarneming van Noach onbelangrijk is. Steeds is God aan het woord! Hij geeft opdracht een ark te bouwen, brengt de dieren en sluit de deur. Ook kondigt Hij Zijn verbond en beloften af. En daar zijn we het toch wel over eens: Zijn waarneming is toch niet beperkt?

Wanneer de vloed wereldwijd was, heeft dit ook gevolgen voor het ontstaan van de mensheid. Alleen bij een regionale vloed is het mogelijk dat elders ter wereld volken in leven bleven. Hier is een tegenstrijdigheid tussen de gangbare wetenschappelijke voorstelling (in combinatie met de aanname van een darwinistische evolutie) en de beschrijving in het boek Genesis. Wie die evolutie aanvaardt, moet Genesis 6-9 aanpassen en interpreteren tegen hun duidelijke wereldwijde strekking.

Noach als de tweede Adam. God maakte een nieuw begin, ondanks het feit dat het hart van de mens nog steeds slecht was (8:12). Er is geen volgende wereldwijde catastrofe gekomen, maar de Heere heeft Zijn Zoon naar deze wereld gezonden om het probleem van het kwaad in de wortel te bestrijden. Mogen we Hem de derde Adam noemen? In ieder geval is Hij de laatste Adam. Hij is de levendmakende Geest en maakt de opstanding van het lichaam mogelijk (1 Korinthe 15:45). Dan is het kwade overwonnen en zal het Koninkrijk van God aanbreken!

De Bijbel bevat een mix van puur goddelijke openbaring en van menselijke waarnemingen, die weliswaar geïnspireerd zijn maar toch gekend worden door hun menselijke beperkte karakter. Zo zie ik Genesis 1 als puur goddelijk en Genesis 2 hoofdzakelijk gebaseerd op de waarnemingen van Adam en Eva.

Mart-Jan Paul vraagt: Zijn (Gods) waarneming is toch niet beperkt? Hij stelt deze retorische vraag nadat hij het volgende vaststelde: 'Wie Genesis 6-9 zorgvuldig leest, merkt echter dat de waarneming van Noach onbelangrijk is. Steeds is God aan het woord!'

Grotendeels ga ik met Paul mee, maar het gedeelte waar het hier om gaat, Genesis 9:18-29, ademt de taal van de waarnemer. Noach is aan het woord. Hij vervloekt zelfs een van zijn kinderen. (9:25) Genesis 9:19 lees ik dan ook als volgt: Noach heeft na de vloed nog 350 jaar geleefd en heeft gezien dat uit zijn zonen een groot nageslacht is voortgekomen. Dat heeft zich over de wereld verspreid.

Voor de duiding van Genesis 10:32 heb ik de *Korte Verklaring* geraadpleegd. Daarin wordt aangenomen dat dit deel van de Pentateuch pas zijn vorm heeft gekregen tijdens het leven van Saul of uiterlijk het begin van de regering van David. Prof van Genderen vermoedt dat Genesis 10 in een veel latere tijd nog wijzigingen heeft ondergaan. Hij denkt dan aan de tijd van koning Hizkia. De verklaring van dit Bijbelgedeelte wordt afgesloten met: 'Maar de mogelijkheid, dat de "volkerentafel", zoals zij oorspronkelijk door den bewerker van den Pentateuch gegeven is, in later tijd is bijgewerkt, om haar met toestanden van lateren tijd in overeenstemming te brengen, willen wij geenszins van te voren afwijzen. Want het is zeker waar, dat over dit hoofdstuk nog lang niet het laatste woord is gezegd, en men mag met reden verwachten, dat voortgezet onderzoek nog steeds weer nieuwe lichtstralen op dit belangrijk gedeelte der H. Schrift werpen zal.' (blz. 297-298)

Zo ademt Genesis 10 woorden van geïnspireerde mensen die in al hun beperktheid de historische lijn op schrift hebben gesteld. Ook zij hebben geen oog gehad voor wat er in Amerika en op andere

continenten zich heeft afgespeeld. Dus ik ga grotendeels mee met die uitleggers die menen dat Noachs waarneming beperkt was.

Verder zie ik Noach als een voorafspiegeling van Jezus. Adam was volmaakt en uit Hem is de hele mensheid voortgekomen. Jezus is volmaakt en Hij staat er voor garant dat elk mens zal opstaan uit de dood en dat ieder die in Hem gelooft, gered zal worden.

Noach is nooit volmaakt geweest, daarom is hij niet op één lijn te plaatsen met Adam en Jezus.

God heeft Noach slechts gebruikt als een voorafspiegeling, zoals God ook alle ceremoniële wetten heeft gebruikt om Jezus' toekomstige werk ermee af te beelden.

Al die ceremoniële wetten hebben op een gebrekkige manier hun dienst gedaan. Zo heeft Noach ook op een gebrekkige manier zijn rol mogen vervullen.

Die gebrekkigheid zie ik bevestigd bij het idee dat God in zijn barmhartigheid nog meer mensen heeft gespaard, in Amerika en wellicht eveneens op andere continenten.

Afronding.

Dit zijn enkele ideeën over mijn hermeneutiek rond met name de zondvloed. Ik geloof dat de Schrift is geïnspireerd, maar dat het 'gewicht' per tekstdeel verschilt. Zo ken ik aan Genesis 1 een grote gewicht toe dan aan Genesis 2, omdat ik Genesis 1 als een pure openbaring van God die aan Adam en Eva gegeven is en Genesis 2 meer als een geïnspireerd verhaal dat gebaseerd is op de waarnemingen van Adam en Eva. Die waarnemingen zijn beperkt.

In sterkere mate zie ik dit terugkomen in de verhalen rond de zondvloed. God neemt het initiatief, Hij handelt en Hij geeft zijn beloften. Allemaal woorden met een goddelijk gewicht. Maar even later komt Noach als waarnemer aan het woord (bijvoorbeeld in Genesis 10), aan die woorden hecht ik minder gewicht.

Het Nieuwe Testament bouwt voort op het Oude Testament, terwijl alle schrijvers gedoopt zijn met de Heilige Geest. Beide elementen brengen er mij toe dat het Nieuwe Testament een groter 'gewicht' heeft dan het Oude Testament. Voor het laatste bijbelboek Openbaring geldt dat in het bijzonder. Johannes krijgt woordelijk de opdracht om te schrijven en nadat hij het geschreven heeft wordt nadrukkelijk gezegd dat niemand daaraan iets af en toe mag doen. (Openbaring 22:18) Zoveel gewicht heeft met name dit bijbelboek. Ik geloof dan ook dat wie dit bijbelboek niet ten volle begrijpt, en wie kan dat nu al zeggen, niet tot een afgeronde geloofsleer kan komen.

Dit beweer ik met name met het oog op de neerdaling uit de hemel, van het nieuwe Jeruzalem, bij God vandaan. (Openbaring 21:2) Ik zie hierin een fysiek gebeuren.

Vandaar de paradijsthesen, met de veronderstelling dat God het paradijs tijdens de zondvloed in veiligheid heeft gebracht en dat deze op dit moment wordt uitgebouwd tot het nieuwe Jeruzalem, dat eens zal neerdalen.

12. Epiloog

Het boek 'Wie schiep Egypte?' van Bert Thurlings heeft mij jaren geleden meegenomen naar het oude Egypte. Het boek fascineerde mij, terwijl het ook weerstand opriep bij de suggestie dat Egypte geschapen zou kunnen zijn door godenwezens.

In het begin heb ik uit dat boek diverse keren geciteerd. Zie paradijstheses → **Geschiedenis** →

Hoofdstuk 17.7 ev.

In begin 2016 heb ik het boek 'De verborgen geheimen van de mensheid' aangeschaft, om ook deel II te lezen. Dit laatste boek bevat namelijk beide delen en in deel II wordt voortgeborduurd op deel I.

Ik heb al diverse keren commentaar op boeken gegeven en dit op de website geplaatst.

Deze zijn te vinden onder **Geschiedenis** → Reacties. Bijvoorbeeld:

- 17. 'Waar komt het kwaad vandaan?' van Bert van Veluw
- 19. Gedachten bij 'De stilte van god' van Reinier Sonneveld
- 21. Gedachten bij 'Profetisch licht – Toekomst voor Israël en de kerk' van dr. J. Hoek (red.)

Het boek van Thurlings is van een ander kaliber, want het gaat meer over de mythen en volksverhalen uit de prehistorie dan over de historische tekening die de Bijbel ons aanreikt.

Wel heeft hij aan Genesis aandacht besteed in het hoofdstuk over DE GROTE VLOED, waar hij deze vloed vergelijkt met de catastrofes die bekend zijn uit andere bronnen; de twee catastrofes uit de kroniek van Akakor en een grote klapper tijdens de periode van extreem vulkanisme in het jaar 7640v. Chr. Dit volgens Hamer e.a. (VGM-II, blz. 182)

Ik heb langere tijd gedacht dat de zondvloed samenviel met de Tweede Grote Catastrofe van Akakor in het jaar 3166 v. Chr., omdat dit de laatste was en omdat God heeft beloofd dat na de zondvloed de wereld niet meer in zijn totaliteit zou overstromen.

Daar ben ik later op terug gekomen om de volgende twee redenen. In het boek van Tjarko Evenboer heeft hoofdstuk **De vloed in mythen van de oude Egyptenaren** (wat ik eerder heb geciteerd) mij overtuigd dat de godheid NU (=NOE) toch beter bij dit gebeuren past dan Osiris.

Verder klopt de chronologie in de Bijbel dan beter en is de Tweede Grote Catastrofe te koppelen aan de verdeling van de aarde. In Egypte zouden toen de oogsten gewoon door zijn gegaan, wat wijst op een vloed die niet alles heeft overstromd. Maar gelijktijdig wordt gezegd dat bij de piramiden van Gizeh het water 60 m hoog heeft gestaan en dat er een flip-flop beweging is waargenomen. Kennelijk is toen de aardkorst zo in grotere en kleinere stukken gebroken en sommige stukken zijn meer onder water komen te staan dan andere. Een ander verklaring weet ik niet. Het stukje aardkorst waarop de flip-flop beweging is waargenomen is kennelijk heen en weer bewogen. Een grote catastrofe waarbij Atlantis in één dag en nacht is weggezonden, maar waarbij kennelijk niet de hele wereld opnieuw onder water is komen te staan. Touwens, de ondergrondse waterbronnen zijn waarschijnlijk maar een keer geopend, tijdens de zondvloed waar Genesis over vertelt.

Ik geloof niet in een oude aarde van miljarden jaren. Vooral niet omdat dit consequenties heeft voor de toekomstverwachting. Moeten we de vorming van de nieuwe hemel dan ook niet in miljarden jaren denken? Terwijl in de Bijbel staat opgetekend dat de dan nog levende mensen in een oogwenk veranderd zullen worden! (1 Korintiërs 15:52)

Vooralsnog denk ik dat de wereld circa 12000 à 18000 jaar oud is. Ik ga ervan uit dat we de bestaanstijd van het paradijs nooit zullen kunnen achterhalen. Dit omdat tijdens het paradijs alles volmaakt was en dat er geen verval was. Verval is meetbaar. Het uitdijen van het heelal is meetbaar. Maar als dit uiteenvallen van het heelal pas na de zondeval is gestart, wat ik geloof, dan is de wetenschap niet in staat de tijdsduur van het paradijs te bepalen.

Thurlings heeft mij bepaald bij veel megalieten bouwwerken die wel met geavanceerde technologie gemaakt moet zijn. Er moeten heel intelligente wezens zijn geweest, die wellicht slimmer waren en meer konden dan tot wat wij nu op die specifieke terreinen kunnen.

De hermeneutiek zal geloof en wetenschap bij elkaar moeten brengen, want het is ondenkbaar dat zij met elkaar in strijd zijn. Met name de bijbelse chronologie moet verder doordacht worden. Meerdere theologen hebben daar al stappen in gezet door de geslachtsregisters niet absoluut op te vatten. Ik heb geprobeerd dit te onderbouwen door deze te koppelen aan de nog zo gebrekkige Egyptische chronologie. Hoe verder we in de tijd teruggaan, hoe groter het mysterie rondom de exacte tijden.

Ten slotte, Ik wil deze epiloog afsluiten met twee citaten.

Met een column van Bram van de Beek uit het ND 24 juni 2016 en met een citaat uit het boek 'Sleutels tot de bijbel' van David Pawson, waarin hij Jezus als timmerman verbindt met 'tektonische platen'.

Bram van de Beek

Vorige maand waren we op Orkney. Onze zoon had er al lang op aangedrongen dat we daarnaartoe zouden gaan. Dus zijn we afgereisd naar de eilanden aan het eind van de wereld, ten noorden van Schotland. Sindsdien blijft wat we daar hebben gezien, in mijn hoofd spelen. Dat zijn niet alleen de woeste natuur, de zeevogels en de bijzondere planten. Het is vooral de cultuur die steeds weer nieuwe vragen oproept.

De Orkneys hebben een lange geschiedenis: kerken uit de middeleeuwen, herinneringen uit de tijd van de Vikingen, bouwwerken van rond het begin van de jaartelling. Het meest werd mijn aandacht echter getrokken door nog oudere bouwwerken: grote stenen uit wat archeologen het neolithicum noemen. Het is de laatste periode van het stenen tijdperk.

reusachtige bouwwerken

Als we het over het stenen tijdperk hebben, denken we al gauw aan primitieve mensen die met vuistbijlen rondliepen en maximaal wat aardewerk bakten en een naald van been slepen. Een bezoek aan Orkney kan je daarvan genezen. Er staan reusachtige bouwwerken, stenen in grote cirkels of grote grafkelders. In het centrale gedeelte staan die kilometers van elkaar af – en nu in het tussenliggende gebied opgravingen worden gedaan, blijkt het ook daar vol te zitten met archeologische vondsten. Blijkbaar is het één groot bebouwd gebied geweest en zijn de massieve stenen de meest zichtbare resten. Soms komt er toevallig wat tevoorschijn. Bij een zware storm kwam een dorp bloot, ingebouwd in een vuilnisbelt, met steegjes, huizen en stenen meubels. Dat is wat er overblijft na duizenden jaren. Want de bouwwerken dateren van ongeveer 3500 tot 2300 voor Christus.

Dit is geen werk van primitieve landbouwers. Dit vraagt om een organisatie die er niet om liegt en een deskundigheid die lange scholing vraagt. Er ligt ergens een grote, rechthoekige steen. Daarin is een graf uitgehouwen – twee gedeeltes aan weerszijden van de ingang, die met een stenen stop kan worden afgesloten. Hoe maak je een grote steen die precies past? Veel lastiger nog: hoe maak je een stenen randje langs de rustplek in het graf dat precies recht is? Je kunt je het niet permitteren een keer mis te slaan, want je kunt het niet herstellen.

Vragen te over! Wat waren dit voor mensen? Wat voor taal hadden ze? Welke tradities vormden hun denken? Hoe groot was de samenleving? In elk geval omvangrijk en gecompliceerd. En hadden ze relaties met andere samenlevingen die ook van die grote stenen bouwwerken maakten: Stonehenge, Carnac in Bretagne, onze eigen hunebedden? En de ruïnes van Baälbek? Was het één grote cultuur en was misschien het nu afgelegen Orkney een centrum daarvan?

fragmentarisch

Wat weten we eigenlijk? Gedachte stapelt zich op gedachte. Heeft het verhaal van Atlantis er misschien iets mee te maken? Of het verhaal van de zondvloed? Het enige antwoord is dat we geen antwoord hebben. We weten weinig van de mensen vóór ons. We zitten vast in het kleine stukje geschiedenis dat ons is overgeleverd door schriftelijke bronnen uit het Midden-Oosten en het oude Griekenland en wat daarna komt. En wat weten we zelfs daarvan, selectief als bronnen zijn en fragmentarisch als ons begrip is? De moderne westerse mens weet veel – lijkt het. In wezen weten we vrijwel niets.

En dan nog een extra vraag voor christenen: kenden deze mensen de Here? In het Oude Testament staat dat men in de dagen van Enos de Here ging aanroepen. Dat was niet pas bij Mozes, aan wie de Naam werd bekendgemaakt. Of we nu evolutionair of creationistisch denken: de mensheid stamt van één oerouder. Dat wil zeggen: er is één oertraditie, voorafgaand aan die van Israël, van Mozes en van Plato. Hebben mensen in Skara Brae op Orkney de naam des Heren aangeroepen? Of claimen wij alle kennis alleen voor ons kleine stukje geschiedenis dat wij uit een paar fragmenten hebben opgebouwd?

David Pawson

Al meer dan een halve eeuw weten we dat het aardoppervlak bestaat uit aardeschollen, die op vloeibare steen drijven en dat die schollen voortdurend in beweging zijn. Zo nu en dan schuren ze tegen elkaar en zo laten ze elkaar aardbevingen veroorzaken. Toen de wetenschappers een woord moesten bedenken voor die schollen, kwamen ze op het woord 'tektonische platen'. In het Grieks betekent het woord *tektoon* 'timmerman'. De hele planeet waarop we leven, is het werk van een timmerman uit Nazaret – en Zijn Naam is Jezus Christus!